

စတူဒီယိုဘီဂွမ်

မမသဒ္ဓါဗျောင်

ပန်းနှစ်ပွင့် နှလုံးသားတစ်ခု အသည်းတစ်ခြမ်း

အချစ်
လှူဒါန်းစဉ်

BURMESE
CLASSIC

ပုံနှိပ်မှုတိတမ်း

ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း

- ပထမအကြိမ်၊
၂၀၁၂၊ အောက်တိုဘာ။

ထုတ်ဝေသူ

- ဦးအေးလွင် (၀၄၁၅၂)
ရွှေဥစာပေတိုက်
အမှတ် (၃၃)၊ ကျိတော်လမ်း
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာဖုံးနှင့်

အတွင်းပုံနှိပ်သူ

- ဦးအေးလွင် (၀၈၂၀၀)
ရွှေပဒေသာစာပေဆက်
အမှတ် (၃၃)၊ ကျိတော်လမ်း
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။

ဖြန့်ချိရေး

- ၁၆၀၀ ကျပ်

အုပ်ရေ

၅၀၀ အုပ်

BURMESE
CLASSIC

အိမ်

မမသဒ္ဓါမောင်

စက္ကနာ

ပန်းနှစ်ပွင့်၊ နှလုံးသားတစ်ခုအသည်းတစ်ခြမ်း / မမသဒ္ဓါမောင်။

- ရန်ကုန်

ရွှေဥစာပေ ၊ ၂၀၁၂ ။

၃၀၆ - စာ ၊ ၁၂-၃ x ၁၈ စင်တီ ။

(၁) ပန်းနှစ်ပွင့်၊ နှလုံးသားတစ်ခုအသည်းတစ်ခြမ်း

ပုံပြင်အမွတ် (၄၃)

ငါပျော်ရွှင်တဲ့အခါ

နှင့်ရင်ခွင်ထဲမှာ

ဝင်ခိုပါရစေ....

ငါဝမ်းနည်းတဲ့အခါ

နှင့်ပရုံးထက်မှာ

မိုနေပါရစေ....

ငါစိတ်ဆိုးတဲ့အခါ

နှင့်ကျောနောက်ဘက်မှာ

စိတ်ကောက်ပါရစေ....

ငါ့ဘဝက နှင်

နှင့်အလင်းက ငါ..

ငါ့ကဗျာက နှင်

နှင့်သံစဉ်က ငါ..

ဒီလိုကာရံညီနေသမျှ

တို့ကမ္ဘာကြီး လှပနေသလို

ရင်ခုန်သံပြိုင်တူနဲ့

တွဲလက်ခိုင်းမြဲကြမယ်လေ....

'အချစ်' ဆိုတာ

ချစ်မိသူရဲ့အေးတဲ့ 'ငရ'

'အမုန်း' ဆိုတာ

ပျိုးမိသူရဲ့ ပူတဲ့ 'မီး'

အခန်း (၁)

ပြတင်းတံခါးမှ အလင်းရောင်ဝင်လာတာမို့ မနက်မိုးလင်းနေပြီမှန်း သိပါ၏။ သို့သော် မျက်လုံးအစုံကိုမဖွင့်ဘဲ မှိတ်ထားဆဲပါလေ။ လိုက်ကာဆွဲဖယ်ထား၍ထင်း အရက်ဦးလေပြည်က သူမမျက်နှာကိုလာထိပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်လေ၏။

“မထသေးဘူးလား၊ ဖြူ”

ကုတင်ဘေး မှန်တင်ခုံမှ အသံချိုချိုလေး ထွက်လာလေ၏။ ‘စံ’တော့ အလှပြင်နေပြီထင်ပါရဲ့။ ညက ဈာန်ဝင်နေတာနှင့် ကဗျာတွေစပ်ဖြစ်တာမို့ ညဉ့်နက်သွားရတာလေ။ ဘယ်နှနာရီ အိပ်ရာဝင်သလဲဆိုတာကို အခုနေ မျက်စိဖွင့်လိုက်ရင်

ညအိပ်ခါနီး ဓာတ်ခဲဖြုတ်ထားတဲ့ စားပွဲတင်နာရီလေးက သက်သေပြမှာကိုး။

“ဗြ”

“အင်း”

“ရှစ်နာရီကျော်နေပြီနော်၊ ဆယ်မိနစ်စွန်းနေပြီ”

(၉)နာရီခွဲအလုပ်ဝင်ရမည့်သူမကို သတိပေးနေပြီမို့ အိပ်ရာထက် တစ်ချက်လူးလွန်လိုက်မိ၏။ ဒီနေ့ စံ အလုပ်ဆင်းရမှာကိုး။ စံရဲ့အလုပ်ချိန်က မနက် (၉) ည(၉)မို့ အချိန်အတော်များသလို OFF ရက်သီးသန့်မရှိဘဲ ဝန်ထမ်းတွေအလှည့်ကျ နားလည်မှုဖြင့် နှစ်ပတ်တစ်ရက် နားရလေသည်။

“ဗြ”

“အင်း”

“ထမင်းအိုးတည်ထားပြီးပြီ၊ သိလား။ ဟင်းတော့ ဘာမှမလုပ်ထားဘူး။ ဖြူးဘာသာ တစ်ခုခုလုပ်သွားလိုက်တော့နော် သိလား”

“အင်း”

“ပျင်းမနေနဲ့၊ ပြန်အိပ်ပျော်သွားရင် အလုပ်နောက်ကျ

ဝန်းနှစ်ပွင့်၊ နှစ်လုံးသားတစ်စု၊ အသည်းတစ်ခြမ်း

နေဦးမယ်။ တို့သွားပြီ”

သူမနာခေါင်းကိုအသာညှစ်၍ နှုတ်ဆက်သွားသည့် ‘စံ’ ကို မျက်စိဖွင့်မကြည့်သော်ငြား လှပဖွေးကြိုင်နေမည်မှန်း အလိုလိုသိနေပါသည်။ အလုပ်ကလည်း သူမတို့နေသည့်တိုက်ခန်းနှင့်သိပ်မဝေးဘဲ လမ်းလျှောက်သွားရုံမို့ သူမ ဝီရိယနည်းတာလည်း မပြောပလောက်ပါချေ။

တစ်ချက် သန်းဝေကာ လက်နှစ်ဖက်ရော ခြေနှစ်ဖက်ကိုပါ ဆန့်လိုက်ပြီ။ မျက်စိကို ဖျပ်ခနဲဖွင့်လိုက်ပါ၏။ မှန်တင်ခုံစားပွဲထက်ရှိနာရီက (၁)နာရီခွဲကိုညွှန်နေတာမို့ သန်းခေါင်ကျော်မှ အိပ်ဖြစ်ခဲ့မှန်း သိလိုက်ပါသည်။ အိပ်ရေးဝတာမို့ ခေါင်းကြည်နေလေ၏။

ကုတင်ထက်မှဆင်းကာ ခါးကိုဟိုလှည့်ဒီလှည့်ချိုးလျက် လက်လှည့်ခြေလှည့် အကြောဆန့်လိုက်ပါ၏။ ခါးချိုးစဉ် အရှေ့ဘက်သို့ လျှောခနဲကျလာသည့် ဆံနွယ်ရည်တို့ကြောင့် သက်မကို ချလိုက်မိလေ၏။ ဒီနေ့ ခေါင်းလျှော်ရမှာကိုး။

အရင်ဆုံး နာရီကို ဓာတ်ခဲပြန်ထည့်လိုက်ပြီး လက်ပတ်နာရီနှင့်တိုက်လိုက်၏။ နာရီသံ တကျောက်ကျောက်မြည်နေပါက

နားပါးလွန်းလှသည့်သူမအတွက် အိပ်မပျော်အောင် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စေတာမို့ ဓာတ်ခဲဖြုတ် အိပ်ကျင့်ရှိခဲ့တာပင်။

ရေချိုးခေါင်းလျှော်ရဦးမှာမို့ ဒီနေ့ ထမင်းချိုင့်ကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ရွှေခေါင်းပြောင်နဲ့ နှစ်ပါးသွားက ရဦးမှာလေ။ ရေချိုးခန်းရှိရာဆီ ဝင်ခဲ့ပြီး ရေကိုမြန်မြန်သွက်သွက်ချိုးရင်း ခေါင်းကိုပါ တစ်ခါတည်းလျှော်လိုက်ပါ၏။ သူမက ဆံပင်ကို Dryer မှုတ်တာ မကြိုက်သလို အအေးခံရတာကိုလည်း အလွန်သဘောကျတတ်တာမို့ စံ အမြဲသတိပေးနေရလေ၏။

ရေချိုးပြီး ခေါင်းသုတ်နေရင်း မီးဖိုခန်းကို အမြန်ပြေးဝင်ရ၏။ ရေခဲသေတ္တာထဲမှ ကြက်ဥနှစ်လုံးကိုခေါက်ကာ ခရမ်းချဉ်သီးပါးပါးလှီး၊ ကြက်သွန်နီနှင့်ငရုတ်သီးစိမ်းပါးပါးလှီးမွှေကာ ပဲဆီမွှေးမွှေးဖြင့် ကြော်လိုက်ပါသည်။ ဟင်းတစ်မယ်တည်းဖြစ်နေပေမယ့် အရသာအစုံမို့ ထမင်းတစ်ချိုင့်တော့ ကုန်အောင်စားနိုင်မည်သာ။

ဆံပင်ခပ်ထပ်ထပ်လေး၊ ခြောက်မှ တစ်ဝက်စည်းကာ ခေါင်းပြီးပြီး သံနပ်ခါးလိမ်း၊ Uniform ထုတ်ကာ ထမင်းချိုင့်ထည့်ရပါ၏။ မနက်စောစောထသည့် စံပင် ဘုရားဆွမ်းတော်တင်

သောက်တော်ရေ၊ ဆီမီးကပ်ပြီးပြီမို့ ဘုရားစင်ရှေ့မှာ (၁၅)မိနစ်ခန့် အာရုံပြု ဘုရားရှိခိုးပြီး ထမင်းချိုင့်ထည့်ထားသည့်ခွဲခြင်းလေးကိုင်၍ တိုက်ခန်းထဲမှ ထွက်လိုက်ပါ၏။

မီးတွေ မှိတ်တန်တာမှိတ်၊ Main ချပြီးမှ တံခါးကိုသော့ခတ်၊ အပြင်ဘာဂျာတံခါးကို သော့ခလောက်ခတ်ကာ လှေကားမှ ခပ်သုတ်သုတ်ဆင်းလာခဲ့ပါသည်။

“မဖြူ သွားပြီလား”

အောက်ထပ်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ ချာတိတ်လေး နှုတ်ဆက်တာကို ခေါင်းညိတ်ဖြေလိုက်ပြီး အလုပ်ရှိရာဆီ ခြေလှမ်းကို ဦးတည်လိုက်ပါ၏။ သူမသွားနေတာက Private School တစ်ခုကိုပါ။ လူကံထံသာသမီးတွေထူကြီးကျောင်းမို့ စည်းကမ်းလည်း ကြီးသလို၊ လူလည်း ကန့်သတ်စားပါ၏။

ကျောင်းကိုပိုင်သည့်သူက ယခုစီးပွားရေးလောကမှာ နာမည်အထင်ကရဖြစ်နေသည့် ‘ဒေါ်စန္ဒီတင်’ဖြစ်ပါ၏။ သို့သော် သူဌေးမကြီးကိုယ်တိုင် လာလေ့မရှိဘဲ သားဖြစ်သူ ‘ဒေါက်တာမိုးစက်တင်’သွာ မကြာမကြာလာလေ့ရှိပါသည်။

ပြီးတော့ သူမဝင်ရသည့်အတန်းထဲမှာ အဲဒီ ဒေါက်တာ

မိုးစက်တင်၏ တစ်ဦးတည်းသောသားကလေး 'မိုးသက်တံ' ရှိနေပါ၏။ ထိုကလေးကိုလိုက်ပို့ပြီး လာကြိုလေ့ရှိသူကတော့ ဒေါ်စန္ဒီတင်၏သမီးငယ် 'စံပယ်တင်' ဖြစ်လေသည်။

ဒေါက်တာမိုးစက်တင်ကို အဝေးကနေသာ မကြာခဏ ဖြင်ဖူးခဲ့ပြီး စကားတစ်ခါမှမပြောဖူးပါချေ။ ဒေါ်စန္ဒီတင်နှင့် သမီးဖြစ်သူက မြင်ရုံနှင့် အတော်မာနကြီး ဂုဏ်မောက်မည့် ဂုဏ်ကြီးသူတွေမုန်း သိသာစေပါ၏။

သူမက 'စံ'ထက် အလုပ်ချိန်နည်းသလို ပိတ်ရက်ကလည်း စနေ တနင်္ဂနွေ အပတ်စဉ်ရလေ၏။ အလုပ်ချိန်ကလည်း မနက် (၉)နာရီခွဲကနေ ညနေ (၄)နာရီအထိဖြစ်ပြီး လစာလည်း အတော်ကောင်းသည့်အလုပ်ပင်။

ဒီကျောင်းစဖွင့်စဉ်က Form ခေါ်ပြီးမှ ဝန်ထမ်းခန့်ခွဲတာမှန်ပေမယ့် သူမက အဲဒီလိုဝင်လျှောက်ခဲ့ခြင်းမဟုတ်ပါချေ။ တခြားဆရာမတွေလို စာသင်ချိန်မျိုး၊ ဂီတသင်တာမျိုးမဟုတ်ဘဲ လူမှုရေးဘာသာဖြင့် သီးသန့်ဝင်လျှောက်ဖြစ်ခဲ့တာပါ။

ကလေးတွေကို ဗဟုသုတရစေရန် ပုံပြင်တွေပြောရတာမျိုး၊ လိမ္မာရေးခြားရှိစေရန် လုံးမသွန်သင်ရတာမျိုး၊ ကလေးတွေ

ငြိမ်သက်စေရန် စက္ကူချိုးနည်း အရုပ်လုပ်နည်း သင်ပေးတာမျိုး၊ ပုံဆွဲတတ်စေရန် ပန်းချီသင်ပေးရတာမျိုးမို့ ဒီကျောင်းမှာ ဒီပညာကိုကျွမ်းကျင်သူက သူမတစ်ဦးတည်းသာရှိသလို ကလေးအများစု၏ ချစ်ခင်ခြင်းကိုလည်း ရရှိသူဖြစ်ခဲ့ပါ၏။

တခြားဆရာမတွေအချိန်မှာ ကလေးတွေ မငြိမ်မသက် ဆူညံဆော့ကစားလေ့ရှိပေမယ့် သူမအချိန်မှာတော့ အင်မတန် ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်နေတတ်ပါသည်။ Hall ခန်းထဲမှာ ကလေးတွေ အသံတိတ်နေပြီဆိုပါက 'ဒေါ်စကားဖြူ' ၏အချိန်ဟု စာစ်ကျောင်းလုံး အလိုလိုသိထားပြီးသားဖြစ်လေ၏။

နေ့လယ် (၁)နာရီ ခဏတာအိပ်ချိန်လေးမှာ 'သားတို့ သမီးတို့ရေ' ဆိုပြီး ပုံပြင်တိုကလေးတွေပြောပြီး သိပ်တတ်သည့် ဆရာမလေး၏အသံချိုချိုလေးကို အမြဲကြားရတတ်သည်လေ။

သူမတို့ကျောင်းက ကလေးလူဦးရေ ကန့်သတ်ခေါ်သလို ကျန်းမာရေးအတွက် ဆရာဝန်ရော Nurse ပါ အစဉ်သင့်ရှိပါ၏။ နားရက်လည်း ရတာမို့ တော်ရုံနှင့်ခွင့်ယူတာမျိုးလည်း ဝန်ထမ်းတွေမှာ မရှိကြပါ။ ကလေးတွေကိုပြုစုစောင့်ရှောက်ပေးကြသည့် သာမန်ဝန်ထမ်းတွေက Uniform သင်္သယံဖြစ်တာ

သူမတို့ဆရာမတွေကိုလည်း သီးသန့် Uniform ချုပ်ပေးထားလေ၏။

“Morning...ဖြူ”

“Morning...မဝါ၊ ရောက်တာ စောလားပဲ”

ဝင်းအဝင် တံခါးပေါက်သေးသေးလေးအနီးမှာဆိုသည့် ဆရာမဝါဝါဖြင့်ကို ပြန်နှုတ်ဆက်လိုက်ပါ၏။ တခြားဆရာမတွေက အထားလေးတွေဖြင့်နေသော်ငြား မဝါကတော့ သူမကိုဖက်လှဲတကင်းဖြင့် တရင်းတနီးရှိလေသည်။

“Uniform ဝတ်လာတယ်ပေါ့လေ၊ ထူးထူးဆန်းဆန်း”

“အချိန်မရတော့လို့ပါ မဝါရဲ့”

“ခေါင်းလျှော်လာပြန်ပြီလား”

“အင်း... ခေါင်းတွေတအားကိုက်နေတာနဲ့ပဲ လျှော်လိုက်တာ”

“ဖြူက ထူးဆန်းတယ်နော်၊ တခြားဆရာမတွေဆို ဒီ ‘မိုးထိပ်တင်’ Private School မှာ ဝန်ထမ်းလုပ်ရလို့ သိပ်ဂုဏ်ယူပြီး ဒီ Uniform ကို ဝတ်ကြတာကွယ့်၊ ဖြူက ဒီမှာအလုပ်လုပ်တာကို လူသိမခံချစ်ပဲ”

သူမ ပြုံးလိုက်ပါ၏။ ဒီ Uniform က ကိုယ်နဲ့ Fitting ကျကျ တိုင်းချုပ်ထားတာမျိုးပါ။ လုံချည်ကိုလည်း ဒေါက်ပါသည့် ပတ်ထမီမျိုး ချုပ်ထားတာမို့ လမ်းလျှောက်တဲ့အခါမျိုးမှာ ခြေကိုတုပ်စေပြီး မလွတ်လပ်ပါချေ။

သူမက လွတ်လပ်ပေါ့ပါးသည့် အဝတ်အစားပွပ္ပလေးတွေကိုသာ ဝတ်လေ့ရှိသူဖြစ်ပြီး စကပ်တွေ Pants တွေမဝတ်ဘဲ လုံချည်ကိုသာ သေသပ်လှပစွာ ဝတ်လေ့ရှိသူကိုး။

Uniform မှာ နာမည်ကိုထိုးထားတာမျိုး မဟုတ်ဘဲ ရင်ထိုးဖြင့် နာမည်တပ်ရပါ၏။ အင်္ကျီကို Blouse ခါးရှည်လေး ချုပ်ကာ၊ လက်က လက်တိုဖြစ်ပြီး ပခုံးမှာ ဘားတန်းလေး ပါလေသည်။ ဆင်စွယ်ရောင်မြောင်စကို အင်္ကျီချုပ်ပြီး လုံချည်ကတော့ နက်ပြာမြောင်ပါ။

“မဟုတ်ပါဘူး မဝါရဲ့၊ ကျွန်မက အဝတ်အစား Fit ဖြစ်တာကိုဝတ်ရင် စိတ်ကျဉ်းကျပ်သလိုဖြစ်လို့ပါ”

“ဖြူက Uniform ဝတ်ထားရင် မဝါတို့ထက် ပိုတောင်မှ လှသေးတာ”

“မာဖိနဲ့ဆိုရင်တော့ ရုပ်ဆိုးတယ်ပေါ့လေ”

“ဟယ်!... မဟုတ်တာ”

ပေါ့ပေါ့ပါးပါးရယ်လိုက်မိ၏။ ကလေးတွေကြိုတာကို ရိုးရိုးဝန်ထမ်းတွေလုပ်ရပေမယ့် နေ့စဉ် ဆရာမနှစ်ယောက်ကပါ ကြိုရပါသည်။ ဒီနေ့တာဝန်ကျတာက သူမနှင့် မဝါပေကိုး။ ဒါကြောင့်လည်း ခပ်သွက်သွက်ထွက်လာရတာပင်။

ရုံးခန်းထဲအရောက်မှာ အဝတ်လဲခန်းတွင်းရှိ Locker ထဲမှာ ထမင်းချိုင့်နှင့်အိတ်ကို သူ့နေရာနှင့်သူ ထားလိုက်ပါ၏။ လမ်းလျှောက်ရင်း လေတိုက်တာမို့ ဖရိုဖရဲဖြစ်သွားသည့်ဆံနွယ် ရှည်တို့ သေသပ်စေရန် ဘီးကျဲဖြင့် ခပ်ဖွဖွပြီးလိုက်ပါသည်။

အပေါ်ယံသာ ခြောက်သွေ့ပြီး အတွင်းမှာ မခြောက်သေးတာမို့ အပေါ်ယံကို များများယူလျက် ကလစ်ဖြင့် အသာစည်းနှောင်ညှပ်ထားလိုက်ပါသည်။ အောက်နားအထိ ဆံပင်တို့ကို သေချာပြီးသင်လိုက်တာမို့ အလှပြင်ခြင်းပြီးလေ၏။

ဒီကဝန်ထမ်းတွေ ဆရာမတွေ အလှကိုယ်စီပြင်ကြပေမယ့် သူမကတော့ မပြင်ပါလေ။ မျက်နှာကို သနပ်ခါးရေကျလေး သာလူးပြီး မျက်ခုံးမှာ ပေနေတတ်သည့်သနပ်ခါးကိုပင် တစ်ခါ တစ်ရံမခြစ်မိခဲ့။ မျက်လုံးခြယ်တာ နှုတ်ဆမ်းနီဆိုးတာတွေပြင်ဖို့

ဝန်းနှံ့ဖွင့်၊ နှစ်လုံးသားတစ်ခု၊ အသည်းတစ်ခြမ်း

ဆိုတာ ဝေးမှဝေးပါလေ။

Locker အတွင်းမှာ ကပ်ထားသည့်မှန်ထဲမှာ မျက်နှာတစ်ခုထင်နေတာမို့ အကြည့်ရောက်သွားပါ၏။ စုစုပျားပျားလေးဖြစ်နေသည့်နှုတ်ခမ်းလေးမှအပြုံးက မျက်ခနဲပျောက်သွားရလေ၏။

ပန်းနုရောင်လေး ဆိုးထားရင် သိပ်အသည်းယားတာပဲ ဆိုသည့်စကားကို အာရုံထဲကြားလိုက်ရတာမို့ မျက်စိကိုစုံမှိတ်လျက် ခေါင်းကိုခါလိုက်မိပါ၏။ မကြားချင်တော့ပါလေ။ ပြီးခဲ့တဲ့အတိတ်ကို ပြန်သတိရပြီး လွမ်းနေရင် သူမအတွက် ရှေ့ဆက်ဖို့ ခွန်အားတွေ ဆုတ်ယုတ်ကုန်တာကိုး။

နာမည်ရင်ထိုးကို ဘယ်ဘက်ရင်ဘတ်အထက်မှာ ထိုးလိုက်ပြီး နေရာကျရဲ့လား၊ ကြည့်ရအဆင်ပြေသလားဟု မှန်ထဲထပ်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ ကျေနပ်စွာ ခေါင်းညိတ်လိုက်မိ၏။

‘စကားဖြူ’ရဲ့တစ်နေ့တာကို မျက်နှာလေးကြည်ကြည်နဲ့ စလိုက်ရအောင်လေ။ ကလေးတွေနဲ့အတူ စိတ်တစ်သားတည်း နေတတ်အောင် ကျင့်ခဲ့တာ လေးလကျော်နေပြီမဟုတ်ပါလား။

အခန်း (၂)

နာမည်ရင်ထိုးကို ရင်ဘတ်မှာထိုးလိုက်ပြီး အင်္ကျီအောက်
နားစကို အသာဆွဲချလိုက်မိ၏။ ဒီဆိုင်ရဲ့ Uniform စကတ်က
တိုပေမယ့် အနည်းငယ်ကားကာ ဝတ်သူကို ငယ်နုစေတာလေ။
အင်္ကျီအဖြူလက်ဖောင်းလေးကို စကတ်အနက်နှင့်တွဲဝတ်ရကာ
အင်္ကျီမှာလည်း Tie တို့ ဖဲပြားတို့ကို ယောက်ျားလေး၊ မိန်းကလေး
ကွဲပြားစွာ တပ်ထားတာမျိုး ဝန်ထမ်းတွေစိတ်ထဲ အလယ်တန်း
ကျောင်းသူကျောင်းသားဘဝ ပြန်ရောက်သွားသလို ပေါ့ပါးသွက်
လက်စေလေ၏။

“မှန်ပေါက်တော့မယ်ဟေ့”

“ကိုဇွဲနော်”

တစ်ဖက်အဝတ်လဲခန်းမှ ထွက်လာသည့်ကိုဇွဲနောင်က ခါးပတ်တစ်နေရင်း လှမ်းစလိုက်လေ၏။ Locker တံခါးကိုပြန် ပိတ်ကာ သော့ခတ်လိုက်ပါသည်။ ကိုဇွဲက ဆံပင်တွေကို ဂျုံလံ လူးထားတာမို့ လက်ချောင်းဖြင့် အသာထိုးဖွ၍ သေသပ်စေလေ ၏။ သူမ ဘေးတစ်စောင်းစည်းထားသည့် ဆံနွယ်ခွေလေးကို ခပ်ဖွဖွဆုပ်ကိုင်လိုက်မိသည်။

သူမက ခေတ်နဲ့အညီ ပြင်ဆင်ခြယ်သပြီး၊ ဆံပင်ပုံစံကို လည်း အမျိုးမျိုးပြောင်းတတ်တာမို့ ဖြူနုနုရှယ်တူဖြစ်နေပေမယ့် သူမပုံစံက ပိုငယ်နေသလိုနယ်ဖြစ်နေလေ၏။ ဖြူကတော့ စကား ပြောရင်လည်း တိုးဘိုးဖျော့ဖျော့လေး။ လူကလည်း အေးအေး လူလူနေတတ်ပြီး ပုံစံကလည်း ရိုးတာမို့ ပုံတုံးကြီးဟု မြင်တာနဲ့ သိစေပါ၏။

သို့သော် တကယ်တမ်း မျက်နှာကိုအသေးစိတ်ကြည့် တတ်ရင် သူမနှင့်ဖြူက ဘယ်သူပိုလှသလဲဆိုတာကို သိသာပါ သည်။ ဖြူကို မျက်လုံးလေးပဲကြည့်ရင် မျက်ဆံနက်ကလေးက တောက်ပြီး မျက်သားဖြူက လသားကလေးလေးလို အပြာရောင်

လဲ့လဲ့ဖျော့ဖျော့လေးက အခုချိန်ထိ ရှိနေတုန်းပါပဲ။

နာတံလေးကလည်း ပြုပြင်ထားသလိုထင်ရအောင် စင်း ပြီး ထင်ပေါ်ကာ နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးကလည်း စုစုထွေးထွေးလေး မို့ အသည်းယားချင်စဖွယ်လေးပါ။ လည်တိုင်ကျော့ကျော့လေး နှင့် ခန္ဓာကိုယ်လေးကလည်း ခပ်သွယ်သွယ်မို့ သူမတို့ Day တက်တုန်းက Queen စာရင်းတောင် ပါဝင်ခဲ့သေးတာလေ။

သူမလည်း ကိုယ်ပိုင်အလှရှိပေမယ့် ဖြူနဲ့ယှဉ်ရပ်လိုက် ရင် အလှတွေမလျာသွားသည့်နယ် အလိုလိုမှိန်သွားတတ်ပါ၏။ မျက်နှာထက်မှ ပည်သည့် Colour မျိုးစုံဖြင့် အထောက်အကူ ဖြစ်စေပေမယ့် သဘာဝလှသူနှင့်ယှဉ်လိုက်ရင် ကိုယ်ပဲ မေးမှန်ရ တာကိုး။

သို့သော် သူမအပေါ် စေတနာအရမ်းထားလွန်းသည့် ဖြူကိုတော့ မနာလိုဝန်တိုစိတ်မရှိပါလေ။ တစ်နေကုန် မတ်တပ် ရပ်ရ လမ်းလျှောက်ရလုပ်နေရင်း အိမ်ပြန်ရောက်သည်နှင့် ခြေ ကုန်လက်ပန်းကျသမျှ ဖြူက မညည်းမည။ နိပ်နယ်ပြုစုပေးလေ့ ရှိတာကိုး။ ‘ငါညောင်းလိုက်တာဟယ်’လို့ နှက်က ထုတ်ပြော ရောမလိုအောင် အလိုက်တသိလုပ်ပေးလေ့ရှိသည့်ဖြူအပေါ် ညီ

အစ်မရင်းတွေလိုချစ်ခင်တာကို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပင် သိလေ၏။

“သုခေတ်စံရေ”

“လာပါပြီ”

မှန်ကြည့်အတွေးလွန်နေမိတာမို့ နာမည်ခေါ်မှပဲ Hall ထဲသို့ အမြန်ပြေးထွက်ခဲ့ရ၏။ ဝန်ထမ်းအားလုံး ဆိုင်ထဲမှာ သန့်ရှင်းရေးတွေ လုပ်နေကြပြီကိုး။

“ဒီလ ဝန်ထမ်းကောင်း Bonus ကို နင့်ဆီက ငါလုတော့မယ်။ သိပ်မပြောချင်ဘူး”

အစ်ကိုလိုရင်းနှီးသည့် ကိစ္စနောင်စကားကြောင့် ဇက်ယုလျှာထုတ်လိုက်မိလေ၏။ Draw ထဲရှိ ပိတ်စဖြူအထပ်မှတစ်ခုကို နှိုက်ယူကာ မှန်ဆေး Spray ဘူးလေးဖြင့် ကောင်တာပုံးတွေအပေါ် ဖျန်းကာ သုတ်သင်ရပါသည်။ ပြီးမှ နံရံမှန်ချပ်တွေပေါ် သုတ်စဉ်၊ ခုံတွေစီထား သန့်ရှင်းပြီးသွားသည့်ကောင်မလေးတချို့ပါ သူမနှင့်အတူ ဝိုင်းကူသုတ်သင်ပေးကြလေ၏။

‘ကံ’ဆိုတာ အတော့်ကိုထူးဆန်းတဲ့အရာပါပဲ။ ကျောင်းပြီးတာချင်းအတူတူ အလုပ်လျှောက်ကြတာချင်းလည်းတူပါလျက် သူမက ဒီအဆင့်မြင့်မြင့်ကော်ဖီဆိုင်ကြီးမှာ Waitress အလုပ်

ရခဲ့ပြီး ဖြူကတော့ သူမတို့နေတဲ့နေရာနဲ့နီးသည့် Private Shool မှာ ရခဲ့တာလေ။

ကိုယ်က သူများ (သူဌေး/မန်နေဂျာ)တွေ အဟော့က် အငေါက်ကိုခံရပြီး ရသည့်လစာက မစိုမပို။ ဖြူကတော့ ကျောင်းမှာ ကလေးတွေနှင့် စာဝိုင်းကူသင်ပေးတာ၊ ပုံပြင်တွေပြောပြတာ၊ အရပ်ဆွဲနည်း အရပ်ချိုးနည်းတွေ သင်ပေးတာမျိုးနဲ့ ငြိမ့်ငြိမ့်လေး စိမ်နဲ့လုပ်ရပြီး လစာကလည်း အများကြီးရတာလေ။

ဒီကြားထဲ ဝါသနာပါသည့်ကဗျာရေးတာမျိုး၊ ဝတ္ထုတိုရေးတာမျိုးကို မဂ္ဂဇင်းတိုက်တွေမှာ လစဉ်လိုက်ပို့ပြီး အပိုဝင်ငွေကလည်း ရှိသေး၏။ တစ်လတစ်လ စုဆောင်းတတ်သည်မို့ ဖြူလို သူမက ငွေပိုလျှံတာမျိုးရယ်လို့မရှိ။ အကောင်းစား လှလှပပ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းတွေကို ဆန်းသစ်သလို ဝယ်သုံးနေရတာကြောင့်လည်း အပါအဝင်ပါလေ။

“ဒီနေ့ လာဦးမယ်ထင်တာပဲ”

“ဟိုကောင်လေးလား”

“အင်း”

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ တီးတိုးပြောနေသည့် မဉ္ဇူနှင့်ခင်စာသရီ

ကို ဖျတ်ခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်မိပါသည်။ 'ကောင်လေး'တဲ့။ သူမ တို့ဆိုင်ကို နာမည်ကြီးအဆိုတော်တွေရော နာမည်ရခါစ အဆို တော်ပေါက်စဲတွေပါ မကြာမကြာလာတတ်ပါ၏။

အဲဒီနေ့က သူမ OFF ရက်ဖြစ်တာမို့ သူမကိုင်ရသည့် Table (၅)ခုကို မဉ္ဇူ ယူခဲ့တာပါ။ နောက်တစ်နေ့မှာ အဆိုတော် 'မြင့်မိုရ်' လာသွားသည့်သတင်းက နားမဆုံအောင် ပလူကိုပျံ့နေ လို့ပါပဲ။ အဲဒီကောင်လေးက အဆိုရှင်ရွေးချယ်ပွဲ Level တွေ ကို တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် အောင်မြင်ခဲ့တဲ့သူလေ။ လောလော ဆယ်တော့ (၁၀)ယောက်တဲ့အခွေမှာ နှစ်ပုဒ်ဝင်ဆိုခဲ့ပြီး အဲဒီ သီချင်းနှစ်ပုဒ်ကလည်း ပရိသတ်ရင်ဘဲ ပေါက်ခဲ့တဲ့သီချင်းတွေဖြစ် နေတာပင်။

အထူးသဖြင့် သူ့ရုပ်ရည်၊ သူ့ Style နဲ့အသံက ခေတ် ကာလသမားပျိုလေးတွေကို သည်းသည်းလှုပ် ပြုစားနိုင်စွမ်းရှိသူ လို့ နာမည်ကြီးနေတာကိုး။ ဖြူကတော့ စာဖတ်သူမို့ ဒီကောင် လေးအကြောင်းကို တစ်ခွန်းတစ်စ သိနေမှာပင်။ သူမက စာဖတ် ပျင်းတဲ့လူမို့ အဲဒီအဆိုတော်လေးကို မမြင်ဖူးသေးပါဘဲ စိတ်ဝင် စာစား တိတ်တခိုးရင်ခန့်စွာ စောင့်နေမိတာအမှန်ပါလေ။

"လာပြီ... လာပြီ"

"ချောလိုက်တာဟယ်"

မရိုးမရွှေဖြစ်နေသည့် ကောင်မလေးတွေက အကုန်စုရပ် လိုက်သလို အဝင်ဝတ် အကြည့်တွေက ပြုသွားလေ၏။ သူမတို့ ဆိုင်က Doorman ထားတာမျိုးမရှိသလို Customer ရွေး ထိုင်သည့် Table မှာ တာဝန်ကျသည့် Waiter/Waitress ကသာ တာဝန်ယူ မှာကြားပို့ဆောင်ပေးရတာပါ။

"ဟော!"

ကောင်လေးသုံးယောက်က အပြင်ရှုခင်းကိုမြင်နိုင်သည့် အစွန်ဆုံးသောစားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ကြလေ၏။ Table (33) မို့ ခုနကောင်မလေးတွေ အသံတိတ်သွားကြလေသည်။

"သုခေတ်စံ... သွားလေ"

ကိုစွဲက သူမနောက်ကျောကို အသာတွန်းလွှတ်လိုက် တာမို့ ကောင်တာပေါ်တင်ထားသည့် Note Pad နှင့်ဘောမင် ကို ဖျတ်ခနဲကောက်ကာ လှမ်းခုံရလေသည်။

"ဘာများသုံးဆောင်လိုပါသလဲရှင်"

ကျစ်! 'မင်္ဂလာဒိ'ကို အရင်ပြောရမှာ မေ့ပါရောလား။

ကောင်လေးသုံးယောက်က သူမပြောတာကို မကြားသလိုနယ် သူတို့တာသာသူတို့ ရယ်မောနေလေ၏။ စိတ်ရှည် သုခေတ်စံရေ၊ စိတ်ရှည်...

“ဒီမှာရှင့်”

ခပ်ပြုံးပြုံးမျက်နှာဖြင့် သူ ဖျတ်ခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်စဉ် သူမရင်ထဲ လုပ်ခနဲခုန်သွားလေ၏။ ဒေါ့! ရင်တွေခုန်လိုက်တာ နော်။ မဉ္ဇူတို့ပြောသလို ရွှေမင်းသားလေးပါပဲလား။ သူက သူမ ကို ဘာမှမပြောသေးပါဘဲ ရင်ဘတ်မှရင်ထိုးလေးကို အကြည့် ရောက်သွားလေ၏။

“သုခေတ်စံ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒီဆိုင်က မိန်းကလေးတွေက နာမည်ဆန်းဆန်းလှလှ လေးတွေပဲနော်။ ဟိုနေ့ကလည်း ပန်းမဉ္ဇူတဲ့၊ နာမည်ရင်းတွေ ရော ဟုတ်ရဲ့လား”

ကြည့်စမ်း! လူကိုများ အထင်တသေးနဲ့ ပြောလိုက်တာ လေ။ ခုနက ကြည်နေသည့်စိတ်လေးပင် ကြက်ပျောက် ငှက် ပျောက် ပျောက်သွားချေပြီ။ သူ့ထံ မရည်ရွယ်ပါဘဲ မျက်စောင်း

ပန်းနှစ်ပွင့်၊ နှစ်လုံးသားတစ်ခု၊ အသည်းတစ်ခြမ်း

က ဒိုင်းခနဲရောက်သွားလေ၏။

“နာမည်တွင်မှည့်ရအောင် တို့က Model တွေမှ မဟုတ် တာ”

“ဟင်းဟင်း... ဒါက စိတ်ဆိုးသွားတာပေါ့လေ၊ နာမည် လှလို့မေးမိတာ စိတ်ဆိုးစရာလား”

“လူလည်း လူပါတယ် မြင့်မိုရ်ရ”

တီးတိုးရယ်ကြပြန်လေ၏။ သူတို့ပုံစံတွေက မြင်သမျှ ကောင်မလေးတွေကို ခိုသဲ့သဲ့လုပ်ပုံမျိုးတော့မဟုတ်ပါ။ ဒီလိုပဲ ဘာရယ်မဟုတ် ပါးစပ်ထဲရှိတဲ့အတိုင်း ပြောလိုက်ပုံမျိုးပါပင်။

“ကိုယ့်ကိုသိလား”

“မသိဘူး”

“သေစမ်း! မြင့်မိုရ်”

သူ့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်က သူ့လက်မောင်းကို တစ် ချက်စီ ထိုးလိုက်ကြလေ၏။ ကြည့်ပါဦး... သူ့ကိုယ်သူ အထင် တွကြီးနဲ့ လူကိုဆက်ဆံရတယ်လို့။

“ကိုယ့်ကိုမသိရင် ကိုယ်ကြိုက်တာကို မသိဘူးပေါ့။ ဒါဆို သင်ပေးမယ်”

“ပြောဦးမယ် ရုပ်ကီမန်း Favourite...?”

တဟိဟိဖြင့် ကျိတ်ရယ်နေကြပြန်သည်။ ပုံစံတွေမြင်ရကတည်းက ဘဝမှာ ပြည့်စုံစွာနေရသူတွေမုန်း သိနိုင်ပါ၏။ သူမတို့မှာသာ သာမန်ဘဝမှာ လှုပ်ရှားရုန်းကန်နေကြရတဲ့လူတွေလေ။

“Black coffee... သိလား”

“သိတယ်”

“အင်း... အဲဒီ Black coffee ကို သကြားနည်းနည်းလေးပဲ ထည့်ဖို့ရဲ့၊ ပြီးရင် သံပုရာသီးရော သိလား”

“သိပါတယ်ဆို”

“အင်း... သံပုရာသီးလေးကိုစိပ်ပြီး ဒီလက်သည်းခွံလောက်လေး ထည့်လာခဲ့ပေး။ ကော်ဖီထဲ မညှစ်နဲ့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အဲဒါတစ်ခွက်၊ ပြီးရင် Sandwich တစ်ပွဲ ကြက်သားဘာဂါတစ်ပွဲ မင်းတို့မှာဦးလေ”

“Nest... တစ်ခွက်”

“ကပ္ပဇွန်နီ တစ်ခွက်”

“Soft role တစ်ပွဲ၊ Jasmine Tea တစ်ခွက်... ခေါ်”

ပြောသမျှလိုက်မှတ်ရန် နံပါတ်စဉ်ကူးချရင်း သူမ မျက်လုံးပြူးသွားပါ၏။

အလို! အဲဒါမှပြဿနာ။

ဘယ့်နှယ် ဒီအချိန်မှာမှ မင်ကုန်ရတယ်လို့၊ မှာတာက သိပ်မများပေမယ့် ကြုံကြုံ ဖန်ဖန်မှာတဲ့ Black coffee ကိုတော့ သေချာရေးရမှာလေ။

“ကျစ် !”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟင့်အင်း”

“မင်ကုန်သွားလို့လား။ ရော့၊ ကိုယ့်ဘောပင်နဲ့ရေးလိုက်လေ”

သူက ရုပ်အင်္ကျီအကွက်လေးရဲ့အိတ်ကပ်မှာ ချိတ်ထားသည့် ရွှေအိုရောင် Pen လေးကို သူမထံလှမ်းပေးလိုက်သဖြင့် ယူရေးလိုက်ရပါ၏။ သူ့ရှေ့မှာမှ အယောင်ယောင်အမှားမှားတွေ ဖြစ်ရတယ်လို့ကွယ်။ မှာတာတွေ မှတ်ပြီးနောက် သူ့ထံ ဘောပင်ကိုပြန်ကမ်းပေးလိုက်စဉ်...

“ယူထားလိုက်ပါ၊ အမှတ်တရပေါ့”

သူတို့စားသောက်ပြီး Bill Voucher သွားပေးစဉ် ပိုသည့်
ငွေကို သူမအတွက် Tip Money ပေးခဲ့ပါ၏။ (၁၅၀၀)တွဲ။ ရင်
ခွန်စရာကြီးနော်။

လ လ လ

အခန်း (၃)

ကျောင်းဝင်းတံခါးကြီးကို ဟင်းလင်းဖွင့်ကာ ကလေးတွေ
ကို ကြိုနေမိပါ၏။ ဒီကျောင်းက (၃)နှစ်အရွယ်ကနေ (၄)နှစ်ကျော်
အရွယ်အထိသာ လက်ခံသည့်ကျောင်းမို့ ကလေးတွေက သိပ်
အရွယ်မကွာလှပါချေ။ ကျောင်းသားဦးရေကိုလည်း အယောက်
(၁၀၀)သာ လက်ခံတာမို့ အခန်းလေးခန်းသာရှိပြီး ဘယ်ကလေး
ကိုမဆို မလစ်ဟင်းအောင် သင်ပေးနိုင်ပါသည်။

ဆရာတွေက စာသင်ပေးတာက (၄)ဦး၊ ကဗျာနှင့်
သီချင်းသင်ပေးတာက (၂)ဦး၊ ကာယဆရာမ (၂)ဦးနှင့် အထွေ
ထွေလူမှုရေးဘာသာက သူမတစ်ဦးသာ ရှိပါသည်။ ကျောင်းနှင့်

ခါစက နေ့လယ်(၁)နာရီမှာ ကလေးတွေကို ပုံပြောသိပ်ခဲ့ကြသော်လည်း မအိပ်ကြသဖြင့် ဆရာမတွေ ခေါင်းခဲခဲ့ကြလေသည်။

အဲဒီလို တစ်လကျော်ရှိချိန်မှာ သူမရောက်ခဲ့တာဖြစ်ပြီး ထိုကလေးတွေကို တာဝန်ယူ သိပ်ခဲ့ရတာပင်။ ဘယ်ဆရာမကပဲ ပုံပြောပြော သိပ်နားမဝင်ကြဘဲ ဟိုတီချယ်ရောလို့ ပွဲတောင်းတဲ့ အထိ ဖြစ်လာတာမို့ သူမတာဝန် လုံးလုံးလျားလျားဖြစ်ခဲ့ရတာပါလေ။ တစ်ခါတစ်ရံ ပုံပြောပြောဖို့ စိတ်မပါတဲ့ရက်မျိုးမှာတော့ Hall ခန်းထဲသို့ မဝါကိုအကူအညီတောင်းကာ Piano တီးပြီး ကလေးတွေကိုသီချင်းဆို၍ ချောသိပ်လေ့ရှိသည်လေ။

သန့်ရှင်းရေးဝန်ထမ်းက (၂)ဦးရှိပြီး ကလေးတွေကိုလိုက်စောင့်ကြည့်ပေးရသည့်ဝန်ထမ်းက (၁၀)ဦးရှိတာမို့ ဝန်ထမ်းအလိုအလောက်ရှိသည့် ကိုယ်ပိုင်ကျောင်းလေးပါပဲ။ စာသင်ဆောင်က သပ်သပ်၊ ထမင်းစားဆောင်က သပ်သပ်၊ ကစားကွင်း၊ ပန်းခြံစသဖြင့် သူ့နေရာသူ သီးသန့်ရှိကာ အပေါ်ထပ်မှာတော့ ဘုရားခန်းနှင့် Hall ခန်းရှိပြီး အစည်းအဝေးလုပ်ရန် သီးသန့်ရုံးခန်းရှိလေ၏။

ကျောင်းအုပ်သဘောအုပ်ချုပ်သူအဖြစ် အန်တီရှိမိနှင့်

ဆရာဝန်တစ်ဦး၊ Nurse နှစ်ဦး၊ ခန့်ထားပါ၏။ အန်တီရှိမိအတွက် လက်ထောက်စာရေးမလေးရှိကာ ကျောင်းအတွက် လိုအပ်သည်တို့ကို ထိုစာရေးမလေးကတစ်ဆင့် စာတင်ပို့နိုင်လေ၏။

“ဟော!”

အနားရှိ ဝန်ထမ်းကကောင်မလေးတွေထံမှ အာမေဍိတ်သံ ဖြိုင်တူထွက်လာတာကို သူမ သတိမထားမိလိုက်ပါချေ။ ကျောင်းကားဖြင့်ပါလာသည့် သမီးအမြတ်စွန်းလေး၏ရင်ဘတ်မှ လက်ကိုင်ပဝါကို ချိတ်ပြုတ်နေသဖြင့် သေချာပြန်တပ်ပေးနေမိပါ၏။

“မီးမီးကို စူးမိတော့မှာပဲ”

“ကားပေါ်ကတိုးပြီး ဆင်းခဲ့လို့ပဲ တီချယ်ရဲ့”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ တီချယ်က မီးမီးကိုအပြစ်တင်တာမှမဟုတ်တာဘဲ။ သွားလို့ရပါပြီကွယ်”

ကလေးကို ဒူးတစ်ဖက်ထောက် တစ်ဖက်ထောင်အနေအထားဖြင့် ချိတ်ပြန်တပ်ပေးပြီး ပြန်ရပ်ရန်ပြင်လိုက်မိစဉ် ကျောင်းရှေ့သို့ မာစီးဒီးကားညှိကြီး ရောက်လာ၏။ အလို! Boss ရဲ့ ခြားတောင် ကျောင်းလာပါရောလား။ ကားတံခါးကို Driver ခွင့်ဝေးလိုက်စဉ် ကားပေါ်မှ သွက်ဖွယ်ကလေးငယ်လေး ငြိုးသင်း

လာလေသည်။

“Teacher Champak!”

“Hi! . . . Rainbow လေး”

ကလေးကိုပြန်နှုတ်ဆက်လိုက်စဉ် သူမထံပြေးဝင်ဖက် တွယ်လိုက်တာမို့ လူက ယိုင်သွားပြီး အမြန်ထိန်းလိုက်ရပါ၏။ အလို၊ ထူးထူးဆန်းဆန်း။ မလုပ်ဖူးတာကို ဒီနေ့မှ ဤကလေး ဘာကြောင့်လုပ်ပြတာပါလိမ့်။

“Bobby ကလေး သားကိုပြောတယ်”

“အင်း”

“တီချယ်မှာ Lip stick မရှိဘူးတဲ့ အဲဒါကြောင့် နှုတ် ခမ်းမဆိုးတာလို့ပြောတယ်။ အဲဒါဟုတ်လားဟင်”

သူမပြုံးလိုက်ပါ၏။ ဘယ်နှယ် ဒီကလေးတွေကတော့ ဆရာမနှုတ်ခမ်းမဆိုးတာကို လူကြီးနယ် ပြောနေပါလိမ့်နော်။

“မဟုတ်ပါဘူးသားရဲ့၊ တီချယ်က မကြိုက်လို့မဆိုးတာ ပါ”

“ဒါဆို သားနိုင်ပြီ”

“ဘာကိုနိုင်တာလဲ”

“တီချယ်မှာ Lip stick ရှိမရှိ Bobby နဲ့သား လောင်း ထားတာလေ။ သားက ရှိတယ်လို့ပြောထားတာ”

“ကြည့်စမ်း! အလောင်းအစားလုပ်ထယ်ပေါ့”

“Ice-cream တစ်ခုကြေးပါ တီချယ်ရဲ့။ မနက်ဖြန် တီချယ် ဆိုးလာခဲ့နော်။ သိလား”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ တီချယ် ဘာအရောင်ဆိုးခဲ့ရမလဲ။ ပြော”

“Pink...”

“OK!”

“ဟေး...”

မိုးသက်တံက ပြောပြီးသည်နှင့် သူမအရှေ့မှပြေးကာ ကျောင်းထဲဝင်သွားတော့၏။ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်နေသည့်အနေ အထားမှ သူမ ဖြည်းဖြည်းချင်း ထရပ်လိုက်ပါသည်။ သူမရှေ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ ပြုံးပြုံးကြိုးစိုက်ကြည့်နေသည့်လူတစ်ယောက် ကြောင့် ရင်ထဲထိတ်သွားရလေ၏။ ဘုရားရေ! ဒါ... ဒါ... မိုးသက်တံရဲ့ Daddy ဒေါက်တာမိုးစက်တင် ပါလား။

“Good morning!”

“မင်္ဂလာပါရှင်”

“ကိုယ်က မိုးသက်တံရဲ့ဒတ်ဒီ မိုးစက်တင်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သားနှုတ်ဆက်လိုက်လို့ အံ့သြနေတာ၊ Champak ဆိုတော့ စကားဖြူပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒီကိုမကြာခဏရောက်ပေမယ့် တစ်ခါမှမဆုံဖြစ်ဘူး လားလို့။ အခုမှပဲ သတိပြုမိတယ်”

“ကျွန်မအလုပ်ဝင်တာ လေးလကျော်ပါပြီရှင်”

“ဪ”

ကလေးတွေ ဝင်တာကုန်ပြီမို့ ဝင်းတံခါးပင် ပိတ်နေချေ ပြီ။ မဝါက တံခါးစေ့ရင်း သူမကိုမျက်စပစ်ပြနေပါ၏။ ဝင်းရှေ့ မှာ စကားရပ်ပြောနေသည့်သူက စကားမပြတ်သေးသည့်နှယ် လေ။

“အလုပ်လုပ်ရတာ အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ပြေပါတယ်”

“နေတာရော ဝေးလား”

“ဟင့်အင်း... နီးပါတယ်ရှင်”

ဝန်းနှစ်ပွင့်၊ နှစ်လုံးသားတစ်ခု၊ အသည်းတစ်ခြမ်း

“ကား ဘယ်နှမှတ်တိုင် စီးရသလဲ”

“ကားမစီးရပါဘူး၊ တစ်မှတ်တိုင်စာမရှိတဲ့ခရီးမို့ လမ်း ပဲလျှောက်ပါတယ်”

သူက ခေါင်းကို တဆတ်ဆတ်ညှိတ်ကာ ပြုံးနေပြန်လေ ၏။ ဒီမှာအလုပ်ဝင်ရတော့မှာမို့ ခြေလှမ်းက ပြင်ချင်နေပြီ။ သူက ခြွင့် သတိမထားမိသည့်နှယ် သူမကို တရင်းတနီးကြီး View နေတော့တာပဲကို။

“မိသားစုတွေ ရှိတယ်ပေါ့”

“ဟင့်အင်း၊ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နဲ့အတူတူ အခန်း ညှားပြီး နေတာပါ”

“ဟုတ်လား... ကိုယ်က သားကို မင်း ဒီလိုမျိုး တယု သယဆက်ဆံတာမြင်တော့ တူတွေတူမတွေနဲ့အတူနေတယ်လို့ ဆင်လိုက်မိလို့ မေးမိတာပါ။ တစ်မျိုးမှထင်ခဲ့နော်”

“ရပါတယ်”

“Sorry!...Nine Thirty ပြည့်နေပြီ၊ ခွင့်ပြုပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်”

သူမ ကျောင်းထဲဝင်ရန် ခြေကိုရွေ့လျက် သူ့ကိုကျော

ပေးလိုက်မိစဉ် ရယ်သံတစ်ချက် ထွက်လာလေ၏။

“ခဏလေး... စကားဖြူ”

“ရှင်”

“ဒီမှာ”

သူက လက်မှာပိုက်ထားသည့် ကလေးကျော့ပိုးအိတ်
လေးကို သူမထံ ကမ်းပေးလိုက်ပြီး ပြုံးနေပြန်လေ၏။ အလို
မိုးသက်တံရဲ့ကျော့ပိုးအိတ်ကိုပေးဖို့ မေ့နေပုံပါလား။

“Thanks! နော်”

သူမ ခေါင်းညိတ်ပြီး ဝင်းတံခါးကိုဖွင့်ဝင်ကာ သော့ခတ်
လိုက်ပါ၏။ ဂိတ်စောင့်ဦးလေးကို သော့ပေးရန် ခေါင်းမော့လိုက်
စဉ် ဝင်းအပြင်ဘက်မှာ အခုထိမမြန်သေးဘဲ သူမကိုငေးကြည့်
နေသည့် ဒေါက်တာမိုးစက်တင်ကြောင့် လက်ဖျားတွေပင် အေး
သွားပါလေသည်။

အလို! ဘာလို့များ ဒီလိုကြည့်နေတာလိမ့်။ ကျောင်း
ရာခီ ခပ်သွက်သွက်လှမ်းလာစဉ် Hall ခန်းထဲမှ ကလေးတွေ
‘နမောတဿ’ဆိုသည့် ဘုရားရှိခိုးရန် စရုတ်နေပြီမို့ မျက်နှာ
နွေးသွားရလေသည်။ ဒုက္ခပါပဲ... ဘုရားရှိခိုးချိန်တောင် နောက်

ကျပါရောလား စကားဖြူ။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

ဦးဆုံးအချိန်က စာသင်ချိန်မို့ သူမနှင့်အတူ မဝါရော
မမျိုးပါ နားရပါ၏။ မဝါနှင့်မမျိုး (မျိုးမျိုးခိုင်)က ဂီတဆရာမတွေ
ကိုး။

“မပြောချင်တော့ပါဘူး၊ ကျွန်မက ဝင်ချင်နေပြီ၊ သူက
စကားဆက်ပြောနေတော့ ခက်ရော”

“သူဌေးဆိုတော့လည်း ကိုယ်က စကားအတင်းဖြတ်
လို့မကောင်းမှန်း မမျိုးလည်း နားလည်ပါတယ်ဖြူရဲ့။ Section
C က သတ္တတို့တော့ အတင်းအဓိကောင်းသွားတာပေါ့”

“ဝါလည်း မျက်စိပုံပြခေါ်ပါတယ်မျိုးရယ်။ အဲဒီဒေါက်
တာကိုက ဖြူကို ပြုံးပြီးကြီးစိုက်ကြည့်ပြောနေတာကိုး”

“ရူး!... တိုးတိုး”

နားနေခန်းမှာမို့ တခြားသူတွေလည်း ရှိနေသဖြင့် အသံ
တိုးရန် သတိပေးလိုက်ရပါ၏။ အထင်နဲ့အမြင်ဆိုတာ လောက
မှာ အမြဲရှိနေတာမှန်ပေမယ့် သူမအတွက်ကတော့ တစ်ခါပဲ ရင်
နာပါရစေလေ။ အထူးသဖြင့် ကိုယ့်ဆန့်ကျင်ဘက် အမျိုးသား

တွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး အထင်လွဲခဲ့ရတာမျိုးကို နောက်ထပ်မကြုံချင်
တော့တာအမှန်ပါ။

“မိုးသက်တံက ဖြူးကိုပြေးဖက်လိုက်တာဆို”

“အင်း... တစ်ခါမှဒီလိုမလုပ်ဖူးပါဘူး၊ ဒီနေ့မှ ထူးထူး
ခြားခြားဖြစ်သွားတာ”

“အင်းပေါ့၊ ဖြူက ကလေးတွေနဲ့ ဒီလောက်တရင်းတနှီး
ရှိတာမှမဟုတ်တာကို”

“မိုးသက်တံက မွေးပြီးပြီးချင်း အမေသေခဲ့တာ ဖြူရဲ့။
အမေဝတ်နေတဲ့ကလေးကို သူ့ဘွားအေနဲ့ အဒေါ်ကပဲ ထိန်းခဲ့
ကြတာ။ ဒါကို မမျိုးတို့နားလည်ပေးနိုင်ပေမယ့် ပါးစပ်ပေါက်တွေ
က သိတယ်မဟုတ်လား”

သူမက ဒီနေ့သင်ပေးရမည့် စက္ကူမျောက်ရုပ်ပုံလေးကို
တစ်ဆင့်ချင်း ချိုးနေမိပါသည်။ ဒါလေးသင်နေရင်း မျောက်တွေ
ရဲ့သဘာဝ၊ နေထိုင်ပုံ၊ တည်ရှိနေသည့်နေရာတို့ကို ဗဟုသုတ
ရစေရန်ပြောပြဖို့ မှတ်စုတို မှတ်ထားသည့် Note book အသေး
လေးကိုပါ ထုတ်ထားလိုက်ပါ၏။

“ဖြူ”

“ဟင်”

“မဝါတို့ပြောတာကို စိတ်ဆိုးလား”

“အာ... ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ၊ မဆိုးပါဘူး မဝါရဲ့၊ ကျွန်မ
ကို စေတနာနဲ့သတ်ပေးမှန်း သိနေတာပဲဟာ”

“ဖြူက ငြိမ်သွားတာကို”

“ဪ... ဒီမှာ အလုပ်နဲ့လက်မပြတ်တဲ့ဟာ။ စိတ်
ချ... ဘာမှမဖြစ်ဘူး”

“ဒီနေ့ ဘာသင်မှာလဲ”

“Monkey Story”

“မျောက်ရှုံးအောင်ဆော့တဲ့ Kids တွေအတွက်ပေါ့လေ”

“ဝါတို့လည်း ကလေးသိချင်းတွေ ထပ်ရှာရဦးမယ် မျိုး
ရေ။ တို့သင်တဲ့ Cost က ကုန်တော့မယ်”

“ဟုတ်ပါ”

စကားလမ်းကြောင်းလွဲလိုက်ပြီမို့ သူမ သက်မကို ခိုးရှိုက်
မှုတ်လိုက်ရပါ၏။ သူမဘာမှသာ သူစိမ်းယောက်ျားတွေနဲ့ ရိုးရိုးသား
သားလေးတောင်မှ စကားပြောခွင့်မရှိပါလား။

သူမနှင့်စကားပြောကြတိုင်း ဆန်ကျင့်ဘက်လူတွေရဲ့ နှစ်

လိုဘွယ်အကြည့်တွေကို ဘယ်အချိန်ထိ ရှောင်ရှားနေရဦးမှာပါ
လိမ့်နော်။

❧ ❧ ❧

အခန်း (၄)

ကဗျာစာမူလေးကို A4 စာရွက်ထက်မှာ စာလုံးလှလှ
လေးဖြင့် ရေးလျက်၊ အောက်ဘက်မှာ ကလောင်အမည် 'ပန်း
ကလေး' ဟုရေးကာ ရက်စွဲတပ်လိုက်ပါ၏။ ပြီးမှ သုံးခေါက်ချိုး
ထက်ပိုင်းခေါက်လျက် စာအိတ်ဖြူထဲ ထည့်ပိတ်လိုက်ပါသည်။
ဘေးမှာချထားသည့်ဝတ္ထုတိုစာမူထပ်ကိုပါ Stapler ဖြင့်ချုပ်ကာ
စာအိတ်ညိုထဲ ထည့်ပိတ်လိုက်၏။

မနက်ဖြန် စံ OFF ရက်မို့ သူမကိုယ်စား စာပေတိုက်
ကို စာမူသွားအပ်ပေးမည်ကိုး။ စာပေတိုက်က လူကြီးတွေနှင့်
လည်း စုံပါ ရင်းနှီးနေလေပြီ။ စာမူရှင်ကိုတွေ့ရတာနည်းပြီး စံပဲ

မကြာခဏရောက်ဖြစ်တာမို့ တစ်ခါတလေ စုံကိုပင် စာမူရှင်ဟု အထင်မှားတတ်ကြလေ၏။

စာမူရွေးပြီး မဂ္ဂဇင်းတွေမှာ ဖော်ပြသည့်အခါမှ မဂ္ဂဇင်း ရော စာမူခံပါထုတ်ရန် စာပေတိုက်မပိတ်ခင် (ခပ်စောစောအလုပ် ဆင်းလျက်) သွားရပါ၏။ သူမလာသည့်အချိန်က ညနေစောင်း မို့ တခြားစာမူရှင်တွေနှင့် သိပ်မဆုံဖြစ်ပါချေ။ တချို့တလေ စာ ရေးဆရာတွေနှင့်ဆိုမှသာ ကလောင်ရှင် 'ပန်းကလေး'ဟုသိရ ပါ၏။

“ပြီးပြီ”

စာအိတ်ညှိကြီးထဲမှာပင် စာအိတ်ဖြူလေးကို ရောထည့် လိုက်ကာ အံ့ဆွဲထဲ ထည့်ပိတ်လိုက်ပါ၏။ ပြီးမှ ဟင်းချက်ရန် မီးဖိုခန်းဆီ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ သူမတို့တိုက်ခန်းက ရှည်မျော မျောလေးနှင့် အတော်အသင့်ကျယ်ပါ၏။

ဧည့်ခန်း၊ အိပ်ခန်း၊ မီးဖိုချောင်၊ ရေချိုးခန်း၊ အိမ်သာ နှင့် တိုက်နောက်ဘက်မှာ ဝရံတာသေးသေးလေး ထုတ်ထားပါ သည်။ အိပ်ခန်းက နှစ်ခန်းပါဝင်သော်လည်း စံက တစ်ယောက် ထည်း မအိပ်ရဲတာမို့ ထိုအိပ်ခန်းကို စတုခန်းအဖြစ် ပစ္စည်းသိမ်း

ရန်သာ ထားလိုက်ပါသည်။

အလှအပကြိုက်လှပြီး လက်သည်းရှည်ကျိုးမှာကို စိုး သည့်စုံကို အဝတ်ပင် သူမ မလျှော်ခိုင်းဘဲ ကိုယ်ပဲ ခိုင်ခံ့လုပ်ပေး ပါသည်။ ဟင်းလည်းကောင်းကောင်းမချက်တတ်သူမို့ သူမပဲ မီး ဖိုချောင်ဝင်ကာ အိမ်အလုပ်ပါ အကုန်လုပ်ဖြစ်တော့၏။ နှစ်ရှည် ကြာပေါင်းခဲ့သည့်သူငယ်ချင်းမို့ သူသာတယ် ငါနာတယ်ဟု မယူ ဆပါဘဲ သူမပင် အနစ်နာခံခဲ့တာအမှန်ပင်။

ပြီးတော့ စံက သူမထက် အလုပ်ချိန်လည်း ပိုများကာ “ပိုပင်ပန်းသည်ကိုး။ မနက်က လှမ်းခဲ့သည့်အဝတ်အစားတို့ကို ဝရံတာမှာ ထွက်ရုတ်လိုက်စဉ် တစ်ဖက်တိုက်မှ ကောင်လေးတွေ ၏ လေချွန်သံတွေ ထွက်လာလေ၏။ လုပ်ပြန်ပြီး ဘာမှလည်း မဟုတ်ပါဘဲ မထိကထိစတတ်ကြတာ ကောင်လေးတွေရဲ့ဝသီ ပဲ ထင်ပါရဲ့။

“ဆံပင်ရှည်ရှည် x x x အရပ်မြင့်မြင့် x x x ကိုယ့်ချစ် သူလေး x x x”

ဂီတာသံတဒေါင်ဒေါင်ဖြင့် စောင်းဆိုလိုက်သည့်သီချင်း သံကြောင့် အိမ်ထဲသို့ပြန်ပြန်ဝင်ကာ တံခါးကိုပိတ်လိုက်ပါသည်။

စံအလုပ်ပိတ်ရက်မှာရော ဒီကောင်လေးတွေ ဒီလိုစလေ့ရှိမယ် ထင်ပါရဲ့။

“ဘယ်မှာ တိုယ့်လမင်းလေး x x x”

မီးခိုးခန်းပြတင်းလိုက်ကာကိုပါ ဆွဲပိတ်လိုက်ရတော့၏။

နို့မို့ ဒီအခန်းထဲမှာ သူမ ဟိုဒီလျှောက်ပြီး ချက်ပြုတ်နေသမျှကို မြင်နေရတော့မှာကိုး။ ညနေချေးလည်း တစ်ခါတည်းဝင်ခဲ့တာမို့ ငါးသလောက်ကို တစ်ခိုင်းဝယ်လာကာ ရေဆေးလျက် တုံးလိုက် ပါသည်။

အသားတုံးလေးတွေကိုရွေးကာ နုနွင်း၊ ဆား၊ ဟင်းချို မှန်နယ်လျက် ကြော်လိုက်ပါ၏။ အရိုးပါသည့်အပိုင်းနှင့် အမြီးကို ခရမ်းချဉ်သီးနှင့်နံ့ပင်၊ အုပ်ကာ ချက်လိုက်ပါသည်။ ငါးချက်နေ တုန်း ကန်စွန်းရွက်သင်ကာ ကြက်သွန်ဖြူထုကြော်လိုက်ပါ၏။

တို့စရာကို သခွားသီး၊ ရှောက်ရွက်၊ ဒညင်းသီးပြုတ် ကာ ငါးပိရည်ကို ငရုတ်သီးစိမ်းလှော်၍ဖျော်ကာ ထမင်းစားပွဲထက် ပြင်ဆင်အုပ်ထားလိုက်ပြီး၊ ရေချိုးခန်းသို့ဝင်ခဲ့ပါ၏။ စံက အဖော် မင်သူမို့ ထမင်းစားချိန်မှာ အတူထူစားရလေ၏။

တိုက်ခန်းသော့ကို နှစ်ချောင်းထားပြီး အပြင်ထွက်တဲ့

အခါ ကိုယ့်သော့ကိုယ်ယူ ဖွင့်ဝင်ရပါ၏။ ကားဂိတ်ကလည်း တိုက် ခန်းနှင့်နီးတာမို့ စံအဖို့သိပ်ကြောက်စရာမရှိပါလေ။ စံက လူတော့ မကြောက်ဘဲ မမြင်ရတာတွေကို အကုန်တွေးကြောက်တတ်ပါ၏။

အိပ်ခန်းထဲမှာ ကုတင်နှစ်လုံး ထည့်ထားပြီး သူမအိပ် သည့်ဘက်ဘေး (ကုတင်နှစ်လုံးအလယ်မှာ) စာကြည့်စားပွဲရှိကာ ဒီဘက်မှာက မှန်တင်ခုံရှိပါ၏။ အဝတ်ဗီရိုနှင့် သူမစာအုပ်ဗီရိုက ဘေးမှာကပ်လျက် ကုတင်ခြေရင်းနားမှာ ရှိပါသည်။ စံ၏အဝတ် ဗီရိုက ပိုကြီးပြီး အဝတ်အစားလည်း ပိုများလေ၏။

ဒီနေ့ဝတ်သွားသည့် Uniform ကိုပါ တစ်ခါတည်းလျှော် ကာ ဝတ်တာမှာ ချိတ်ဖြင့် ရေစစ်အောင် ထုတ်လှမ်းထားလိုက်ပါ ၏။ အလုပ်ပြီးပြီမို့ နားချိန်ရလေပြီ။ ရန်ကုန်ရောက်ခါစကာ တစ် တိုက်ဝင်တစ်တိုက်ထွက် စာမူတွေကို မျက်နှာပူဖြင့် လိုက်ပို့ခဲ့ ရပေမယ့် အခုတော့ သူမက နာမည်ရခါးမဖြစ်နေပြီမို့ စာပေတိုက် သုံးတိုက်မှာ ပင်တိုင်ကလောင်ရှင်ဖြစ်နေလေပြီ။

မကွင်းတွေမှာ လစဉ်မဟုတ်သော်ငြား တစ်ခုမဟုတ် တစ်ခုပါတာမို့ တစ်လကို ကဗျာရောဝတ္ထုတို့ပါ သုံးပုဒ်စီ ရေးဖြစ် အောင် ကြိုးစားရပါ၏။ သိပ်စိတ်ကြိုက်မတွေ့လျှင်တော့ ထိုစာ

မူတိုက်ကိုဖြင့် ဖျောက်ဖျက်ပစ်ရပါသည်။

နောက်တိုက်အတွက် ဘယ်လိုစက္ကူတိုမျိုး ရေးရမလဲဟု စဉ်းစားလျက် အိပ်ရာထက်မှာလှဲလျက် မေးခနဲအိပ်ပျော်သွားပါ၏။ သူမက အိပ်လိုမှေးစက်အိပ်ပျော်ရင် နာရီဝက်အချိန်ကြာပါက အိပ်ရေးပြည့်ပြီး ပြန်နိုးရင် ညဉ့်နက်သန်းခေါင်ကျော် (၁) နာရီ (၂) နာရီအကျော်ထိ နေနိုင်တာ အကျင့်ဖြစ်နေပြီလေ။

“ဂျောက်!”

နားထဲမှာ တံခါးဖွင့်သံလိုလို ကြားလိုက်ရပါ၏။ ခြေသံ တရှုပ်ရှုပ် လမ်းလျှောက်ပြီး အိပ်ခန်းတံခါးကို ကလစ်ခနဲ ဖွင့်လိုက်သလိုပါပင်။

“ဖြူ... ဖြူ”

ခေါ်သံက တိုးသဲ့သဲ့မှ အိပ်ချင်မူးတူးစိတ်ဖြင့် ပြန်မထူးမိ။ ခဏအကြာမှာ သူမနဖူးပေါ် အေးစက်စက်လက် လာထိမှ ဖျတ်ခနဲမျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်ပါ၏။

“Sorry! လန့်သွားလား။ ဆာလုဗြီ ဖြူရဲ့ ထမင်းစားကြစို့”

“ရေချိုးပြီးပြီလား”

“ပြီးပြီ”

မျက်လုံးကိုပွတ်သပ်လိုက်ပြီး အိပ်ရာထက်မှ ထလိုက်ပါ၏။ စံအကျီဝတ်နေစဉ် သူမက မီးဖိုခန်းထဲဝင်ကာ ထမင်းပွဲပြင်လိုက်ပါ၏။ နည်းနည်းမှောင်စလျှီမှ ချက်ပြုတ်ထားတာမို့ အမင်းဟင်းတွေက မပူခတာပေမယ့် ခပ်နွေးနွေးတော့ နှိပ်သေးသည်။

“နင့်ကိုပြောစရာရှိတယ် သိလား”

“ထမင်းအရင်စားပြီးမှ အေးအေးဆေးဆေးပြောလေ”

“ဘာဟင်းတွေလဲ”

“ငါးသလောက်ဟင်း၊ မနက်အတွက် ငါးကြော်ပေးထားတယ်။ ဟင်းနုနယ်ရွက်လည်း သင်ထားပေးတယ် စံ၊ ကြော်ပြီး ထည့်သွားလိုက်”

“အဲဒီအရွက်ကြီး မကြိုက်ပါဘူး”

“လူနဲ့တည့်တယ်လေကွယ်၊ အူဆေးကဲ့အစာဆို ချေးကများပြီ”

စံက နှာခေါင်းရှုံ့ပြလေ၏။ ရေခဲသေတ္တာထဲမှ သောက်ရေဘူးကိုဖွင့်ကာ ဖန်ခွက်နှစ်လုံးထဲထည့်လိုက်ပြီး ထမင်းစားကြပါသည်။ စံက အစားအသောက်မမက်ဘဲ အလှူအသိမ်းမက်

တာမဟုတ်လား။

သူမတို့နေသည့်တိုက်ခန်းကို တစ်လ ငါးသောင်းနှင့် နှစ်ချုပ်ငှားရတာပါ။ ဒီခေတ်ထဲမှာ ဒီလိုတိုက်ခန်းငှားဈေးက သိန်း ချီတန်တာမဟုတ်လား။ တိုက်ခန်းပိုင်ရှင်လင်မယားက နိုင်ငံခြား မှာ အလုပ်သွားလုပ်ကြတာမို့ သူမတို့ကိုအပ်ခဲ့တာပင်။ သူတို့ ဒီ ကိုပြန်လာရင်တော့ ဒီမှာပဲပြန်နေမှာမို့ သူမတို့သူငယ်ချင်းတွေ ဖယ်ပေးရမှာလေ။

ဒီလောက်မကျယ်တောင် အနေတော်တိုက်ခန်းလေးဖြစ် ဖြစ်တော့ အပိုင်ဝယ်ချင်ပါ၏။ ဒီအတိုင်းငှားနေသမျှတော့ ဘာမှ အဖတ်တင်မှာမဟုတ်ပါလေ။ လစဉ်ရသမျှလခက စုတာနည်း နည်း။ ဗိုက်ထဲထည့်ရတာက များများပေးကိုး။

ဘဏ်မှာအပ်ထားသည့်ငွေကိုလည်း မသုံးဝံ့သေး။ တစ် လ ငါးသောင်းတောင် မနည်းကုပ်ကပ်ပြီး ထပ်ထည့်နေရတာ လေ။ သိန်းနှစ်ရာလောက် မြန်မြန်ပြည့်ချင်ပါရဲ့။ ဒါမှ ကိုယ်ပိုင် တိုက်ခန်းသေးသေးလေးနဲ့ နေနိုင်မှာကိုး။

“ဗြူ”

“ဟင်”

ဝန်းနှစ်ပွင့်၊ နှစ်လုံးသားတစ်ခု၊ အသည်းတစ်ခြမ်း

“ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ”

“ဒီလိုပါပဲ”

“ဆန်ကုန်တော့မယ်နော်၊ မှာရဦးမယ်”

“အင်းပါ”

“ဒီလ တို့အလှည့်မှတ်လား”

“ရပါတယ် စံရဲ့”

“ဘာရပါတယ်လဲ၊ ဖြူပဲ အမြဲငွေထုတ်နေရတာ၊ ဒီလ ဆန်အိတ်ဖိုး တို့ပေးပါမယ်။ ဆီရော လောက်ပါ့မလား”

“အင်း... လိုလည်း တစ်ပိဿာလောက်ပဲ ထပ်ဝယ် ရမှာပါ”

ထမင်းစားပြီး ဆေးကြောနေစဉ် စံက ခြေဆန့်လက်ဆန့် ရပ်ရန် ဝရံတာထွက်ရပ်နေပါ၏။ ဂစ်တာသံများ ထွက်လာမလား ဟု နားစွင့်လိုက်သော်ငြား အသံက တိတ်နေချေပြီ။ အင်းပေါ့ လေ၊ ည (၁၀)နာရီပင် ထိုးတော့မှာကိုး။

လက်သေချာဆေးပြီး သုတ်ကာ စုံအနီးသို့ လာရပ်လိုက် ပါ၏။ ညဉ့်ဦးယံလေက သိပ်မအေးဘဲ ခပ်နွေးနွေးရယ်လေ။

“ဒီနေ့ တို့ လူတစ်ယောက်နဲ့ဆုံခဲ့တယ် ဖြူ”

အလို၊ ထူးသန်းလေစွ။ ကော်ဖီဆိုင်မှာ လူအများကြီး
နဲ့ နေ့စဉ်တွေ့နေရပါလျက် လူတစ်ယောက်ကိုပဲ ကိုယ်စားပြုပြော
နေပါချေလား။

“သူနာမည်က မြင့်မိုရ်တဲ့”

“... ”

“သီချင်းဆိုတယ်၊ သိပ်အဘောင်မြင့်ကြီးမဟုတ်သေးပေ
မယ့် လူ သိစပြုနေပြီ။ အတွဲခွေထဲမှာ နှစ်ပုဒ်ဆိုပေမယ့် သူ့သီချင်း
က ပေါက်တယ်တဲ့”

“ချောလား”

“ဝံ တီးတိုးရယ်လိုက်လေ၏။ အချောအလှနှစ်သက်သူ
မို့ တော်ရုံရော်ရုံကောင်လေးလောက်တော့ စိတ်ဝင်တစားပြောမှာ
မဟုတ်တာလေ။

“ချောတယ်”

ဒီလိုပဲဖြစ်ရမှာပေါ့။ သုခေတ်စံပါဆိုမှ ခေသူမဟုတ်တာ
လေ။

“အသားအရေလည်းလှတယ်၊ အရပ်အမောင်းရော
Body structure ရော ပြောစရာကို မရှိတာ”

“စံနဲ့ ရင်းနှီးနေပြီလား”

“အင်း... ဒီနေ့မှစကားစပြောတာဖြစ်ပေမယ့် သူက
မိန်းကလေးတွေချွဲနာမည်တွေကို သတိထားဖတ်တတ်တယ်လေ။
ဒီနေ့ တို့နာမည်ကို သူမှတ်မိသွားတာပေါ့”

စံက အပြည့်မသာသည့် လုပ်နိမိတ်လေးကို ငေးကြည့်
ရင်း ပြုံးနေပြန်လေ၏။ မျက်ဝန်းလေးတွေ လှဲနေသည်အထိ
ကြည့်နူးနေပုံမို့ သူမ သက်ပြင်းကို ကျိတ်ရှိုက်လိုက်မိလေသည်။
“အချစ်” ဆိုတာကို ထိတွေ့ခံစားတတ်တဲ့အရွယ်ပဲ ရှိသေးတာ
မဟုတ်လား။ စံလည်း ချစ်တတ်နိုင်ပြီလေ။

“သူက ချမ်းသာတယ်မဟုတ်လား စံ”

“မသိဘူး”

“ဘယ်လို”

“တို့မသိချင်ဘူး ဖြူ၊ နင့်လို အရှည်ကြီးကိုမျှော်ပြီး မစဉ်း
စားချင်ဘူး။ လက်ရှိအခြေအနေမှာပဲ ပျော်နေချင်တယ်”
ခက်တာပဲ။ ဘာကိုမှကြုံမစဉ်းစားတတ်ပါလားနော်။ စံ

နော်မှ သူ့ပုံစံလေးကို တိုးတိုးလေးပုံဖော်ပြောပြနေစဉ် သူမနား
ထဲ မကြားတစ်ချက်ကြားတစ်ချက်၊ အာရုံစူး ဒီမနက်ပဲ သူမကို

၅၆

မမသဒ္ဓါမောင်

ပြေးဖက်လိုက်သည့်ကလေးလေးနှင့် ဖခင်ဖြစ်သူ၏ အရည်လဲ့လဲ့
မျက်ဝန်းဘစ်စုံ။

သတိ! ဖြူ နှင် သတိတွေ လက်မလွတ်ပါစေနဲ့။

လေ လေ လေ

အခန်း (၅)

မြို့ထဲမှာ လမ်းလျှောက်နေရင်း မျက်လုံးကို ဟိုဒီရှာဖွေ
အလုပ်ပေးရပါ၏။ ပိတ်ရက်မို့ ဖြူ အကူအညီတောင်းတာကို
လုပ်ပေးရမှာလေ။ ဒီမဂ္ဂဇင်းတိုက်က သူမ တစ်ခါမှမရောက်ဖူး
သေးပါ။

“ဟော!”

ရှေ့မလှမ်းမကမ်းဆီမှ ‘ရင်ခုန်သံ’ မဂ္ဂဇင်းတိုက်ဆိုင်းဘုတ်
ကိုမြင်လိုက်ရတာမို့ ဝမ်းသာသွားရပါ၏။ သိပ်မရှာရဘူးဘဲကိုး။
လက်ထဲပိုက်လာသည့်စာအိတ်ညှို့လေးကို တစ်ချက် ဆ၊ ကြည့်
ကာ ခြေသွက်သွက်လှမ်းခဲ့စဉ် သူမအနီးမှာ ကားတစ်စီးထိုးရပ်

သွားပြီး ကားပေါ်မှလူတစ်ယောက် ဆင်းလာလေသည်။

“ဟိတ်!”

တိုက်ထဲဝင်ချင်သည့်စောက် ကြီးနေတာမို့ အသံပြုတာကို မကြာမီဘဲ ဆက်လျှောက်နေစဉ် သူမလက်မောင်းကို လာဆွဲလိုက်တာမို့ အလန့်တကြားဖြစ်သွားရပါ၏။

“သုခေတ်စ်”

“အမယ်လေး!”

“Sorry! Sorry!...လန့်သွားသလား။ ကိုယ်က ဒီနေရာနားမှာ တွေ့လိုက်ရတာ၊ ဟုတ်မှဟုတ်ပါ့မလားတွေ့ပြီး လက်လှမ်းဆွဲလိုက်မိတာ”

သူက စံလက်ထဲမှ လွတ်ကျသွားသည့်စာအိတ်ညှိကို ကောက်လျက် ပြောလိုက်လေ၏။ အို! အလန့်တကြားနဲ့ ရင်ခုန်အောင် လုပ်ရတယ်လို့။

“ဘယ်လာတာလဲ”

“ဒီ...အဲ...ဟိုဟို”

လက်ညှိုးက ပုံနှိပ်တိုက်ကို ညွှန်လှလှဖြစ်သွားပြီး တခြားဘက်ကို ထိုးပြလိုက်မိပါ၏။ သူ့ရှေ့ရောက်ရင် ကတုန်ကယင်ဖြစ်

ပြီး အမှားအယွင်းတွေဖြစ်တာ ဘာကြောင့်ပါလိမ့်နော်။

“ဒါက ဘာလဲ”

သူ့လက်ထဲမှာရှိနေသည့် စာအိတ်ညှိကြောင့် သူမမျက်လုံးပြူးသွားရပါ၏။ ဖြူပေးလိုက်တာကို ပျောက်လို့မရဘူးလေ။

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး။ ပြန်ပေးလေ”

“နေပါဦး အခုမှစကားပြောရုံပဲရှိသေးတာကို ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“ပြန်ပေးပါ”

“ဟာ... ဒါက တော်တော်အဖိုးတန်နေပုံပါလား။ စိတ်မချလက်မချဖြစ်နေပုံထောက်ရင် ကိုယ်စိတ်ဝင်စားလာပြီ။ ဖွင့်ကြည့်လိုက်ရမလား”

“ဟင်! မကြည့်နဲ့နော်၊ မကြည့်ရဘူး၊ ပြန်ပေး”

သူက သူမလက်မမီအောင် စာအိတ်ကိုင်သည့်လက်ကို အပေါ်သို့ လက်မြှောက်လိုက်လေ၏။ ဒုက္ခပါပဲ၊ ဖြူစာမူသာပျောက်သွားရင် ပြဿနာအကြီးအကျယ်တက်တော့မှာလေ။

“ဒါဆိုပြောလေ၊ မင်းပြောရင် ကိုယ်ပြန်ပေးမယ်”

“ယူနဲ့မှမဆိုတာ၊ မစပ်စုနဲ့လေ၊ ပြန်ပေးဆို့”

“မင်းမပြောရင် ကိုယ်ဖွင့်ကြည့်မှာနော်”

“ယူနော်... ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

“သိချင်လို့ပေါ့”

သူက ပြုံးစစ်မျက်နှာဖြင့် စာအိတ်ညှိအဖုံးကို အသာ ဖွင့်လိုက်သဖြင့် သူမ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွားရလေသည်။ တကယ်ပင်ကြည့်တာပါလားနော်။

“မြင့်မိုရ်”

“ ‘ပထမဆုံးရင်ခုန်သံ’ တဲ့။ ခေါင်းစဉ်က မိုက်တယ်ကွာ၊ ရေးတဲ့သူက မှန်း၊ ပန်းကလေးတဲ့လား။ ကလောင်အမည်က နူးနူးညံ့ညံ့လေးပါလား သုခေတ်စံရဲ့”

သူမမျက်နှာလေး ရဲရဲနီသွားရပါ၏။ ရှက်လိုက်တာနော်၊ ပြုက လူမသိအောင် စာမူကိုအမြဲအပ်လေ့ရှိတာမဟုတ်ပါလား။ ခုတော့ သူမကြောင့် လူသိကုန်ပြီလေ။

“မထင်ရဘူးကွာ၊ မင်းက ဒါမျိုးတွေလည်း ရေးတတ် တယ်ပေါ့လေ”

“တို့ရေးတာမဟုတ်ဘူး”

“ပြောင်လိမ်တယ်ပေါ့လေ၊ သက်သေက ကိုယ့်လက်

ပန်းနှစ်ပွင့်၊ နှစ်လုံးသားတစ်ခု၊ အသည်းတစ်ခြမ်း

၆၁

ထဲမှာနော်”

“ဧရီ! ခက်တော့တာပဲ။ သူမလက်ထဲကိုင်လာတာနဲ့ လူ ကို စာရေးဆရာထင်ရတယ်လို့။

“ပန်းကလေး”

“တို့မဟုတ်ဘူး”

“ဝန်မခံရင် လုံးဝပြန်မပေးဘူးနော်၊ အဟုတ်ပဲ။ ကိုယ် က ဒီဘက်က မိုးကြိုး Studio မှာ အသံလာသွင်းတာ။ အဲဒီထဲ တကယ်ယူသွားလိုက်မှာ”

“ယူနော်၊ လူချင်းသိပ်လည်းမရင်းနှီးသေးဘဲနဲ့ ဒီလောက် ထိ လိုက်မစွက်ဖက်ချင်ပါနဲ့”

“ရင်းနှီးပါတယ်ကွ... ကိုယ့်ဆီကို မိတ်ဆက်စာတွေ Phone တွေလာသမျှ ဘယ်သူ ဘာတောင်းတောင်း ရတာမရှိ သေးဘူး။ မင်းသာ ကိုယ့်ဆီက လက်ဆောင်ရဖူးတာ”

“ဘာလက်ဆောင်လဲ”

“ဟောကြည့်! မမှတ်မိဘူးမဟုတ်လား။ ရွှေအိုရောင် ဘောပင်လေးလေ”

သူမ ရှက်ပြုံးလေဖြင့် ခေါင်းငုံ့လိုက်မိပါ၏။ ဟုတ်သား

ပဲ၊ သူနဲ့ပထမဆုံး ဆုံစဉ်က ဒီလက်ဆောင်ကိုရခဲ့တာလေ။ နေ
ပါဦး။ အဲဒီဘောပင်လေး ဘယ်မှာထားမိပါလိမ့်။ အိတ်ထဲမှာလား။
မှန်တင်ခုံပေါ်မှာလား။ အံ့ဆွဲထဲမှာများလား။

“ဝန်ခံမှာလား”

“အင်း”

“ဟာ... တုံးတံကြီးလား”

“ခတ်ပြီလေ၊ ကိုယ့်ကိစ္စကိုယ် လုပ်ရမှာမဟုတ်လား
ပေး...”

“ကိုယ်က ကဗျာတွေကိုသိပ်ချစ်တတ်တာ သုခေတ်စ်
ရဲ့”

“ဟင်”

“မင်းရော ကိုယ့်ကို အမှတ်တရတစ်ခု မပေးချင်ဘူး
လား”

“ယူက ဘာလိုချင်လို့လဲ”

“မင်းပေးနိုင်တဲ့အရာပါ”

အဆက်မပြတ်ခနဲနေသည့်ရင်ဘတ်ကို အမြန်ဖိလိုက်
ရပါ၏။ ဒီနေ့မနက် (၁၀)နာရီကတော့ သူမအတွက် စိတ်လှုပ်ရှား

မှုကို ဖန်တီးပေးနေတာအမှန်ပါလေ။ အမှတ်တရတု၊ သူ ဘာ
ကိုများ တောင်းချင်တာပါလိမ့်နော်။

“ပြောလေ”

“ကဗျာတစ်ပုဒ်”

“ရှင်!”

“မင်းကိုယ်တိုင် ခံစားချက်အပြည့်နဲ့ရေးတဲ့ကဗျာတစ်ပုဒ်
လောက်ပါ သုခေတ်စ်”

ခေါင်းထဲ တစ်စစ်စစ်ကိုက်လာသည်အထိ စိတ်က တုန်
လှုပ်သွားရပါ၏။ ကိုယ်တိုင်စပ်တဲ့ကဗျာတစ်ပုဒ်တဲ့လား။ ဘုရား
ရေ! သူမကဖြင့် ကဗျာမပြောနဲ့၊ စာတစ်ကြောင်း ရေးရမှာကို
တောင် ဝန်လေးပါဘို့။

နယ်မှာကျန်ရစ်ခဲ့သည့် မိဘမောင်နှမတွေကိုတောင် စာ
တစ်စောင်မှမရေးဘဲ Phone သာ မကြာမကြာဆက်ဖြစ်တာလေ။
အကြီးတွေက အိမ်ထောင်အသီးသီးကျနေပြီမို့ အငယ်ဖြစ်တဲ့သူမ
ကို မိဘတွေ အားမကိုးလှပါချေ။ ပြီးတော့ မေမေတို့ကလည်း
သူတို့ပွဲရုံအလုပ်နဲ့ အဆင်ပြေကြတာကိုး။

“ဟောဗျာ! ဒါလေးတောင်းတာကို မျက်စိမျက်နှာပျက်

ရတယ်လို့”

“ဒါလေးမှမဟုတ်တာ၊ ဒါကြီးရင့်”

“ဟင်းဟင်း... ဘာလဲ၊ ကိုယ့်ကိုပေးရင် စာမူခမရမှာ
စိုးလို့လား။ ကိုယ်ပေးပါမယ် သုခေတ်စံရဲ့၊ (၁၅၀၀) ယူမလား”

ကြည့်စမ်း! လာပြန်ပြီ (၁၅၀၀)၊ လူကိုအရူးလုပ်ဖို့ပဲ စဉ်း
စားနေလား မြင့်မိုရ်ရယ်။ ရင်ခုန်မှုထက် ရင်တုန်စရာကိုပဲ ယူ
ဖန်တီးနေတာကို သိပါရဲ့လား။

“ကဗျာစာမူခက (၃၀၀၀) တောင် ရတာရင့်”

“ဪ... ဪ... ဒါကြောင့်ကိုး၊ ဒီစာရေးဆရာမ
ပေါက်စလေးက ကပ်စေးခဲ့လိုက်တာကွာ”

သူက သဘောတကျဖြင့် ရယ်နေပြန်လေ၏။ ကဗျာ
တစ်ပုဒ်၊ ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ် ဘယ်လောက်ရတယ်ဆိုတာကို ဖြူပြော
ပြဖူးလို့ သိထားတာလေ။ တော်ပါသေးရဲ့။

“ကိုယ်တို့လို သီချင်းရေးပါလား။ တစ်ပုဒ်ကို သိန်းချီ
ရတာကွာ”

မျက်စောင်းခဲလိုက်မိ၏။ လူကိုများ အနုပညာဝါသနာ
အိုးများ ထင်ရတယ်လို့။ နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် တွေ့ရတာနဲ့ မထင်

ဝန်းနှံ့ပွင့်၊ နှစ်လုံးသားတစ်ခု၊ အသည်းတစ်ခြမ်း

မှတ်ဘဲ လိမ်ညာမူစာစစ်ခုကို သူမလုပ်မိချေပြီ။ ဖြူခွင့်လွှတ်ပေး
နိုင်ပါ့မလား။

“နောက်မှယူလေ၊ နော်”

“OK!... တစ်ခုခုလိုက်စားပါဦးလား”

“ဟင့်အင်း၊ ဒီကိစ္စလုပ်စရာရှိသေးတဲ့ဟာ”

“ကောင်းပြီလေ၊ Dream မှာပဲ ဆုံကြတာပေါ့။ Bye”

သူက သူမလက်ထဲသို့ စာအိတ်ညှို့ကိုပြန်ပေးခဲ့ပြီး လက်
ထောင်ပြကာ တေးသံသွင်းဆိုင်ကဲသို့ ဝင်သွားတော့၏။ ရင်မော
လိုက်တာနော်။ သူ့အဖို့က ပေါ့ပေါ့ပါးပါးလေးဖြစ်ပေမယ့် သူမ
ရင်ထဲမှာဖြင့် လေးလံလွန်းလှပါရဲ့။

စာပေတိုက်ထဲဝင်ခဲ့စဉ် မန်နေဂျာမမက သူမကိုပြုံးပြ
လိုက်လေ၏။ ဒီကို တစ်ခါမှမရောက်ဖူးသေးတာမို့ သူမအတွက်
အစိမ်းသက်သက်ဖြစ်နေတာလေ။

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲမသိဘူး”

“ဟိုလေ၊ စာမူလာအပ်တာပါ”

“ဪ... ကလောင်သစ်လား”

“မဟုတ်ဘူး မမ၊ သမီးသူငယ်ချင်းက လူကြွေးခေါ်”

လိုက်လို့ လာပို့ပေးတာပါ။”

“ဘယ်သူလဲကွယ်”

“မန်းကလေးပါ မမ”

“ဪ၊ စကားဖြူကိုး၊ ဟုတ်တယ်၊ နောက်လထဲ သူ့
ဝတ္ထုတိုထည့်ချင်လို့ မမတို့အယ်ဒီတာ စာမူမျှော်နေတာကွယ်။
အတော်ပဲ၊ ဟော၊ ကဗျာတစ်ပုဒ်ပါ ထည့်ပေးလိုက်တာပါလား။
သမီးနာမည်က ဘယ်သူ”

“သုခေတ်စံပါ မမ”

“ကောင်းပြီ သုသုရှေ့၊ ဒီစာအုပ်ထဲမှာ လက်မှတ်ထိုး
ပေးသွားနော်။ ဘေးမှာ ကိုယ်စားလှိုဖြည့်ပေးသွား။ ဒါမှ မမတို့
နောက်လအတွက် ကလောင်ရှင်ဘယ်နှဦးရဲ့ဝတ္ထုရွေးရမလဲ ရှာ
လို့ရမှာ”

မန်းနေကျမမပြပေးသည့် လယ်ကျာစာအုပ်ထဲမှာ ဇယား
အတိုင်း ဖြည့်ရလေ၏။ စာပေအလုပ်ကလည်း အတော်ရှုပ်သကဲ့။

“ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ”

“ဘယ်သူ့ကိုရှာတာလဲ”

“ခုန ဒီရှေ့မှာ ရပ်နေတဲ့ကောင်မလေးလေ၊ ဟော၊

သူပဲ... သူပဲ”

အနားသို့ရောက်လာသည့် Camera man ကြောင့်
သူမ အံ့သြသွားရပါ၏။ ဘာထပ်ဖြစ်ပြန်ပါလိမ့်နော်။

“အဆိုတော်မြင့်မိုးရဲ့ ရင်းနှီးတယ်မဟုတ်လား”

“ရှင်!”

“Cover story ရိုက်ချင်လို့ ကျွန်တော်တို့နဲ့ မိတ်ဆက်
ပေးရမယ်နော်”

သူမပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားရတော့၏။ အခု
ဗညာသမားတွေ ထင်ပေါ်လာရင် ဘေးလူကိုပါ အရောင်လာဟပ်
တတ်ပါလား။

❧ ❧ ❧

အခန်း (၆)

ဆေးရုံမှပြန်လာတာမို့ လူက ပင်ပန်းပြီး နိုးချိနေသည့်
အခါ ကားကို ဆင်ဝင်အောက်မှာပင် ရပ်ထားခဲ့ပြီး အိမ်ထဲသို့
ပြန်ခဲ့ပါ၏။ တစ်အိမ်လုံး တိတ်ဆိတ်ခြောက်ကပ်နေသည့်အိမ်က
အလွန်စွယ်တောင် မရှိပါလေ။

မာမိက ကုမ္ပဏီသွားပြီ။ အငယ်မက အခုချိန်လောက်
ဆိုင်တာကာစေ့ Shopping ထွက်နေလေမပေ။ သားကိုကြို
ဆွယ်တာက အငယ်မအတွက် ဟန်ပြသက်သက်သာ။ ပြီးရင်
အကြောင်းပြပြီး သူ့ဆီကနေ မုန့်ဖိုးတောင်းဦးမှာကိုး။

“ကိုကိုကြီး ထမင်းစားတော့မလားရှင့်”

“နေနေ မစိန်၊ ကျွန်တော်နားဦးမှာ။ ညနေကျ သားကို ဘယ်သူသွားကြိုမှာတဲ့လဲ”

“ကိုတင့်ကိုပဲ မမလေးက ကြိုခိုင်းထားပါတယ် ကိုကို ကြီး”

“ဟုတ်လား၊ မောင်တင့်ကိုပြောလိုက်ပါ။ လုပ်စရာရှိတာ ကိုပဲ လုပ်လို့၊ သားကို ကျွန်တော်ပဲ သွားကြိုလိုက်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်”

သူ လေ့ကားထစ်တွေကို နင်းတက်ခဲ့ပါ၏။ အရင် အိမ် ထောင်ကျစတုန်းက သူအိမ်ခွဲနေခဲ့တာပါ။ သူနှင့်ချယ်ရီတို့နေခဲ့ သည့် ကွန်ဒိုကို နုထိ ဒီတိုင်းထားထားတုန်းပါပဲ။ သားကို ကိုယ်ဝန် စဆောင်ချိန်မှာမှ မာမိက တိုက်ခန်းနေတာ စိတ်မချဘူးဆိုပြီး အိမ်မှာခေါ်ထားခဲ့တာလေ။

နဂိုကတည်းက အားနည်းပြီး နှလုံးရောဂါရှိသည့် ချယ် ရီကို ကလေးမယူရန် သူပြောခဲ့ပေမယ့် သူ့အဖို့ သူသိပ်လိုချင် တဲ့သားကလေးကို အသက်ခွဲရင်းပြီးမွေးခဲ့ကာ သူ့ကို ဒီဘဝမှာ ထားခဲ့သည့်ဇနီးသည်က အခုဆို လေးနှစ်ကျော်ပြီလေ။

နောက်ထပ်ရင်ခုန်သံ၊ နောက်ထပ်သံယောဇဉ်၊ နောက်

ထပ်ချစ်ခြင်းမျိုးမရှိစေရအောင် သူ့အတတ်နိုင်ဆုံး နေထိုင်နိုင်ခဲ့ ပါ၏။ အချိန်ပိုင်းသာဆင်းရဲသည့်ဆေးရုံအတွင်းမှာပင် သူ့ကိုစိတ် ဝင်စားကြသည့် ဆရာဝန်မလှလှလေးတွေ၊ မာမိုဝန်းကျင်မှ စီး ပွားရေးသမားတွေ၏ တော်စပ်သည့်အမျိုးသမီးတွေ၊ အသီးသီး အသက ရှိခဲ့ကြပေမယ့် သူ့ရဲ့နှလုံးသားကို တည်ငြိမ်အောင်ထိန်း ထားနိုင်ခဲ့ပါသည်။

သားအတွက်၊ သားဖို့၊ သားရဲ့အနာဂတ်ဆိုပြီး သူ့ဘဝ မှာ ရှေ့တန်းတင်ခဲ့သည့်အရာကို ဘယ်သူမှဝင်စွက်ဖက်လို့ မရ ခဲ့တာလေ။ သားနဲ့သူ့ကြားမှာ ဘယ်သူစိမ်းမှောင်လာလို့မရအောင် သူချထားခဲ့သည့်စည်းမျဉ်းက တင်းကျပ်လှပါဘိ။

သားကိုမွေးမှပင် မာမိက မလုပ်စဖူးလုပ်သည့် Pri- vate School ကိုဆောက်ပြီး သား၏ကိုယ်ပိုင်ကျောင်းဖြစ်ရန် ပြင်ဆင်ခဲ့တာပင်။ သုံးနှစ်အရွယ် ကျောင်းဝင်ကံခါစက ဘာဆို ဘာမှထူးထူးခြားခြားပြန်ပြောလေ့မရှိဘဲ ဒီနှစ် (သား လေးနှစ်) မှ အိမ်ပြန်လာတိုင်း ပြောလေ့ရှိပုံက ထူးခြားနေတာလေ။

“ဒီနေ့ တီချယ်က သားတို့ကို စင်ဒရဲလားလေးပုံပြင် ပြောပြတယ်”

“ဒီနေ့ လှေရုပ်လေး လုပ်ရတယ်ဒက်ဒီ”

“ဒီနေ့ Colour တွေ စပ်နည်း တို့ချယ်သင်ပေးတယ် ဒက်ဒီ။ အဝါနဲ့အပြာကိုရောရင် အစိမ်းရောင်ရတယ်တဲ့”

“ဒီနေ့ သင်္ဘောရုပ် လုပ်ရတယ် ဒက်ဒီ”

“ရွှေမင်းသားလေးနဲ့ နဂါးကြီးပုံပြင်နဲ့ သားတို့အိပ်ရတယ်”

“စပျစ်ခိုင်ပုံလေးတွေ ဆွဲရတယ် ဒက်ဒီ။ အရောင်ကို ခရမ်းရောင်ထည့်ရတယ်။ သစ်ရွက်က အစိမ်းရောင်လေး ဒက်ဒီရဲ့။ ဒီမှာကြည့်”

ညအိပ်ကာနီး ကုတင်ထက်မှာ သူ့ကိုပေါက်ပေါက်လှော် ပြောတတ်သလို ကျောပိုးအိတ်လေးထဲမှ ပုံဆွဲစာရွက်ကိုထုတ်ပြ တတ်ပြီး ဒီနေ့ချိုးလာရသည့်စက္ကူရုပ်လေးတွေကလည်း ကတ် ယူပုံးထဲပင် ပြည့်ခါနီးဖြစ်နေပြီလေ။

ဒီနှစ်မှ ထူးထူးခြားခြား လူမှုရေးဆရာမတစ်ဦး ခန့်လိုက် တယ်ဆိုတာကို ကျောင်းအုပ်ကြီးပြောပေးမယ့် သူ့သတိမထားမိ ပါ။ ကလေးတွေ ပုံနှိပ်အိပ်ပြီး ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်ကစားကြတာ၊ လိမ္မော်ရေးခြားရှိလာကြပြီး အိပ်မှာ ဂျစ်တိုက်လေ့ရှိသည့်ကလေး

ဆွပင် အတော်လေးပြောင်းလဲလာကြသတဲ့။

ညအိပ်တိုင်း ဂျီကျတတ်သည့်သားပင် သူ့ကို ‘ဒီနေ့ ချယ်ပြောပြတဲ့ပုံပြင်လေး ဒက်ဒီကို သားပြောပြမယ်’ ဟုဆိုကာ ကြွေးကို ပုံပြန်ပြောပြီးသိပ်သည့်ကလေး ဖြစ်နေပြီလေ။ ဘယ် ဆရာမကိုများ သားခင်တွယ်နေပါလိမ့်ဟု သေချာသလောက် သေယရှိလာမှ သားကိုကျောင်းပို့သည့်အလုပ်ကို သူလုပ်ခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

ကြည့်ပါဦး။ ဟိုတလောလေးကမှ သားရဲ့တီချယ်ကို ဆွဲတွေ့ခဲ့ရတာပါ။ ဝမ်းသာအားရပြေးဖက်လိုက်သည့် သားရဲ့တွယ် အမူ သားကိုပြန်တွေ့ဖက်လိုက်သည့် ဆရာမလေး၏သံယော ဂ်အပြုံးနုနုတွေ။ ဘယ်လိုကြောင့် ဘယ်နှယ် ဒီဆရာမလေးကို သားခင်တွယ်ခဲ့ရပါသလဲ။

‘စကားဖြူ’တဲ့ တကယ့်ကို စကားပန်းလေးလို ဖြူဖြူ နဲ့ သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့လှပတဲ့ သူလေးပါပင်။ မျက်နှာထက်မှာ ခြည်သည့်အထောက်အကူ အလှအပအရောင်မျိုးကိုမှ ခြယ်သ ခြင်းမရှိဘဲ သနပ်ခါးရေကျဲကို ခပ်မှုန်မှုန်လေး စူးထားတာ

အဲဒီနေ့က သူမခေါင်းလျှော်ခဲ့သည်ထင်။ ဆံပင်တွေကို
ခပ်ဖွဖွလေး စည်းနှောင်ထားတာမို့ Shampoo နံ့သင်းသင်းလေး
က သူ့ထံကို လေနှင့်အတူ မျောပါလာတာလေ။

သူရပ်နေတာကို တစ်စက်ကလေးမှ မသိသလို တစ်
ချက်မှမကြည့်ဘဲ သားကိုသာ ဂရုတစိုက်ဖြင့်စကားပြောနေပုံက
မိခင်က သားကို မေတ္တာအပြည့်ဖြင့် ပြောနေသည့်နယ် ဝန်းကျင်
ရှိလူတွေကို ပြသစေတာပါ။

ပြီးမှမတ်တပ်ရပ်ကာ သူ့ထံရောက်လာသည့် ကြည်လဲ့
လဲ့မျက်ဝန်းနက်တစ်စုံ။ အဘယ်မျှအေးချမ်းသည့်အလှပါလဲ။ သူ့
ဘဝမှာ ချယ်ရီကိုအလှဆုံးလို့မြင်ခဲ့သူမျှက တစ်ခဏချင်း ဖျက်
ရမလိုနယ် ဖြစ်သွားရတာပင်။

စကားပြောသံက တိုးသဲ့သဲ့။ ရှည်လျားကော့ပဲ့သည့်
မျက်တောင်တို့က အနက်ရောင်မျက်ဝန်းကို ဖုံးကွယ်မျက်လွှာချ
ဟန်က လူကို အသည်းတယားယားဖြစ်စေတာအမှန်ပါ။ အရပ်
အမောင်းရော ကိုယ်ဟန်နဲ့နဲ့ကပါ လှယဉ်ကျေးမယ်လေးနယ်
အများထဲ ထင်သာမြင်သာရှိစေတာလေ။

သူ့ရင်ထဲ တစ်မျိုးတစ်မည်ဖြစ်သွားရသည်အထိ စိတ်

ကို ပြောင်းလဲစေသည့်မိန်းကလေးကို ဒီကမ္ဘာမှာ မရှိဘူးထင်ခဲ့
သည့်ယုံကြည်ချက်ကို ဖျက်သိမ်းစေခဲ့ပါပြီ 'စကားဖြူ'။

ကိုယ်... မင်းကို... မြင်မြင်ချင်း စိတ်ဝင်စားခဲ့မိတာ
အမှန်ပါလေ။

မေးခနဲ အိပ်မောကျသွားပြီး နာရီမှ Alum ပေးသံထွက်
မှ ဖျတ်ခနဲနိုးသွားရလေ၏။ ညနေ (၃)နာရီခွဲကို အချိန်ပေးထား
တာကိုး။ ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း ရေချိုးပြီးမှ နားတာမို့ ရေထပ်
မချိုးဖြစ်တော့ဘဲ မျက်နှာသစ် ကိုယ်လက်သန့်စင်လိုက်ပါ၏။

ခပ်တိုတိုညှပ်ထားသည့်ဆံပင်ကို ပြီးရင်း More Than
I Can Say. သံစဉ်ကို လေချွန်ရင်း ညည်းလိုက်မိသည်။ မဆွတ်
ဘဲ သိမ်းထားဖြစ်သည့်ရေမွှေးဘူးကိုယူကာ အင်္ကျီကော်လံအနီး
ဆွတ်ရင်း ပြုံးမိပြန်လေ၏။ မာမိသာသိရင် သူ့ကိုအထူးအဆန်း
ဖြစ်မှာအမှန်လေ။

“မစိန်”

“ရှင်၊ ကိုကိုကြီး”

“ကျွန်တော်၊ သားကိုသွားကြည့်ဦးမယ်”

“ဟင်! ထမင်းမစားရသေးကုန်နဲ့”

“ပြန်လာမှပဲ သားနဲ့အတူတူစားမယ်ဗျာ။ မာမီမေးရင် ပြောပြလိုက်ဦး သွားပြီ”

ကားသော့ကို ဆတ်ခနဲမြှောက်ကာ ပြန်ဖမ်းလိုက်ပြီးမှ အိမ်ထဲမှထွက်လိုက်ပါ၏။ ကားပေါ်တက်ကာ စက်နှိုးပြီး ခြံထဲမှ ထွက်ခဲ့စဉ် အတွေးထဲမှာ Plan က ဝင်လာလေသည်။

သားကို လာမယ့်နှစ် မူလတန်း စထားရတော့မှာ။ ဒီတော့ သားဖို့ Home Tution ဆရာမ လိုပြီလေ။ Let's go မိုးစက်တင်။ စကားဖြူကို အိမ်မှာကျူရှင်ခေါ်ရင် သူ့အတွက် ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ် ဆက်ရေးနိုင်ပြီကိုး။

ကျောင်းရှေ့မလှမ်းမကမ်းမှာ မူကြိုကျောင်းကားတွေ စီရပ်ထားတာမို့ သူ့ကားကို ကျောင်းဝင်းကျော်ကျော်မှာ ရပ်လိုက်ရပါ၏။ လေးနာရီမထိုးသေးတာမို့ သူ စောင့်နေရမည့်အတူတူ ကျောင်းထဲသို့ဝင်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

“ဒေါက်တာ”

“သားကိုလာကြိုရင်း ခဏဝင်မလို့ပါ ဦးလေး။ ရပါတယ်။ တံခါးအသေးလေးကပဲ ဝင်မယ်”

ဝင်းတံခါးဖွင့်ရန်ပြင်လိုက်သည့် ဦးလေးကြီးကို တား

လိုက်ပြီး ဘေးတံခါးကိုတွန်းဖွင့်ကာ ဝင်လာခဲ့၏။ ကလေးသံတွေ ညံ့နေတာမို့ စာသင်ချိန်မဟုတ်တော့မှန်း သိလိုက်ပါသည်။ သားစာသင်နေကျအခန်းတွင်းမှာ တစ်ယောက်မှမရှိမှန်း သိလိုက်တာမို့ အပေါ်ထပ် Hall ခန်းကို သူတက်လိုက်ရလေ၏။

Hall ထဲမှာ ကလေးအတော်များများရှိနေပြီး ပန်းချီသင်ချိန်ထဲပဲ ကြိုးကြိုးစားစားဆွဲနေကြလေ၏။ ဘာပုံများ ဆွဲနေကြတာပါလိမ့်နော်။ တခြားဆရာမတွေရော ဝန်ထမ်းတွေပါ ကလေးတွေဆွဲနေတာကို လိုက်ကြည့်ပြီး ရယ်နေကြတာကိုး။

သားရော... မိုးသက်တံက ဘယ်မှာလဲ။

ရှေ့ဆုံးစားပွဲခုံမှာ စာရွက်ကိုင်ကာ ခေါင်းငုံ့ထားသည့် သူ့သားကို ခေါင်းပွတ်ချောနေသူက စကားဖြူရယ်လေ။ ဒီနေ့ကတော့ သူမဆံပင်ကို ကျစ်ဆံပြီးကျစ်ထားတာမို့ ပိုပြီးသေသပ်သပ်ရပ်ရပ်တာ မစပြောပါနှင့်။

သားကိုတီးတိုးချောပြောရင်း ပါးပြင်ကိုသုတ်ပေးလိုက်တာမို့ သူ့အံ့သြသွားပါ၏။ အလို! သားတော်မောင် မငိုစဖူး အငိုထူးနေပါလား။ သားက သူမကိုဖက်တွယ်လျက် ရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်သွားပါရောလေ။

“တိတ်တိတ်... ကျွတ်! ကျွတ်! မငိုပါနဲ့တော့ သားရယ်”

ချောမြူသံတိုးသဲ့သဲ့ ထွက်လာစဉ် သူမတို့ရှိရာဆီ သူဖြည်းဖြည်းဝင်လာမိတော့၏။ တခြားကလေးတွေက ပုံဆွဲပြီးလို့ အရောင်ပင် ခြယ်နေကြပြီလေ။

“သား... မိုးသက်တံ”

“ဟင်!”

သားကလည်မကြည့်ပါဘဲ သူမက ခေါင်းမော့ကာ သူ့ကို ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက်လေ၏။ အလို! သူမမျက်ဝန်းတွေ စိမ့်လျက် ပြည့်အိုင်နေတာပါလား။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ စကားဖြူ”

“ဟိုလေ၊ ကျွန်မ... ကျွန်မက ကလေးတွေကို မိသားစုပုံဆွဲခိုင်းလိုက်မိတာ... အဲဒါ”

ငိုသံထွက်လာတာမို့ စကားဆက်မပြောဘဲ အသံတိတ်သွားလေ၏။ သူ့ချက်ချင်းသဘောပေါက်သွားရပါသည်။ လက်စသတ်တော့ ဒီလိုကိုး။ မိသားစုပုံဆွဲခိုင်းမှတော့ မိခင်မရှိတော့သည့်သားက မဆွဲနိုင်ဘဲ ငိုပြီပေါ့။ ဒီဆရာမလေးကလည်း မိတ်

တွေမရှိတော့တာမို့ သားနဲ့အတူ မျက်ရည်ဝဲဖြစ်ပြီလေ။

“သားကိုလာကြိုတာပါလား ဒေါက်တာ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာမ”

“ဒါဆိုလည်း ပြန်ထည့်လိုက်လေ ဖြူ၊ ကျောင်းလည်း

ဆင်းတော့မှာပဲဟာ”

ဘေးနားရောက်လာသည့်ဆရာမက ဝင်ပြောပေးတာမို့ သူက သားကိုပွေ့ချီရန်ပြင်လိုက်ပါ၏။ သားက သူခေါ်တာကို လိုက်သည့်အပြင် ဆရာမဖြစ်သူကို ပို၍တင်းကျပ်စွာ ဖက်တွယ်ထိုက်တာမို့ သူမျက်လုံးဖြူသွားရပါ၏။ မိုးသက်တံ ဂျစ်ရင် အဲဒီလိုခွာမရအောင် ဘွားအေဖြစ်သူကို ဖက်တွယ်တတ်သည်လေ။

“သား”

“အင့်... ဟင့်ဟင့်”

“နေနေ... ကျွန်မပဲ ချီခဲ့ပါ့မယ် ဒေါက်တာ”

သူ သက်မောတစ်ချက်ရှိက်လျက် သားပစ္စည်းတွေကို ဘာကံသိမ်းပြီး ကျောပိုးအိတ်ကိုကိုင်လျက် ကျောင်းခန်းမှထွက်အောက်ထပ်ဆင်းပြီး ကားရှိရာဆီ ထွက်လာခဲ့ရတော့သည်။ အဲဒီလိုဖြစ်သူကို စိတ်ကောက်တဲ့အခါ အစာလည်းမစား။ စကား

လည်းမပြောသည့် သားတော်မောင်တစ်ယောက် ဒီတစ်ခါတော့
ဘာအကြောင်းပြပြီး ကောက်ပြန်ပါလိမ့်နော်။

သား၏ကျိတ်ရှိုက်သံက သူ့နှလုံးသားကို ကျစ်ကျစ်
အောင် ဆုပ်ညှစ်ထားသည့်နှယ်ပါလေ။

❧ ❧ ❧

အခန်း (၇)

“တီချယ့်ကိုခေါ်ပေး!”

“ဟဲ့! နင့်ဆရာမက ကျောင်းမှာပဲရှိမှာပေါ့။ အိမ်ကိုတယ်
ဆိုခေါ်လို့ရပါမလဲ။ သားသားနော်... အလိုလိုက်မှန်းသိလို့ သိပ်
အိုနဲ့”

“သိဘူး... တီချယ့်ဆို ပုံပြောသိပ်တာ။ တီတီက ပုံမှ
ပြောဘဲနဲ့။ အိပ်ဘူး”

“တောက်! မိုးသက်တံနော်”

အိပ်ခန်းဆီမှ တူအရီးနှစ်ယောက်၏ တစ်ယောက်တစ်
ယောက်အော်သံက Duty ပြန်လာသည့် သူ့ရင်ကို အပူဟပ်လိုက်

သလိုနယ်။ အလိုလေးနော်၊ ကျောင်းလေးနှစ်ရက်ပိတ်ပါတယ်။
တီချယ်နဲ့မတွေ့ရတာကို သောင်းကျန်းပြနေပါရောလား။

“သားသားကလည်းကွာ”

“တီတီကလည်း”

“နင့်ဒက်ဒီပြန်လာတော့မှ မုန့်ကြိမ်လုံး စားရတော့မယ်
ကောင်လေးရဲ့”

“အီး... ဘွားနဲ့တိုင်မယ်”

“အေး... တဆိတ်ရို အဲဒီ Queen နဲ့ပဲ ငါတို့ကို ခြိမ်း
ခြောက်၊ သိလား။ ဂျင်ပေါ်က ထုံးကလေး”

ညီမဖြစ်သူ စပယ်တင်၏ပြောသံကြောင့် စိတ်ညစ်သွား
သည့်ကြားမှ သူပြုံးလိုက်မိ၏။ နဂိုက၊ အိမ်မှာ အငယ်ဆုံးမို့ ဂျစ်
ခွဲသည့်ညီမတော့ တူတော်မောင်ဝဋ်ကို ကောင်းကောင်းလည်ပြီ
ကော။

“ဆေးလည်းသောက်ထားတာ နေ့ခင်းကတည်းက၊ ခု
ထိမအိပ်သေးဘူး။ နင်ဘယ်လိုဟာလေးလဲဟဲ့”

သူတံခါးဖွင့်လိုက်စဉ် သားက သူ့ကိုမြင်သွားပြီး တစ်
ဖက်သို့ မျက်နှာလွှဲလိုက်လေ၏။ ပုံစံကတော့ မိုးစက်တင် အငယ်

စားလေးပါပဲလား။

“ဘယ်သူများနေတာလဲဟေ့”

“ဒီမှာလေ၊ ကိုကိုသား မနက်က ကိုယ်နည်းနည်းနွေး
နေတာနဲ့ မာမီ ဆေးတိုက်ထားတာ။ ခုထိ တစ်ရေးမှမအိပ်သေး
ဘူး”

“မာမီရော”

“စိန်တွေရောက်ပြီပြောလို့ သွားကြည့်လေရဲ့၊ အန်တီ
ဒီအိမ်မှာ”

ဟိုတစ်နေ့က ဆရာမကို အိမ်အထိလိုက်ပို့ခိုင်းပါလျက်
သူမခေါ်လာလို့ဆိုပြီး ကောက်တဲ့ပြဿနာက အခုတော့ ကိုယ်
နှုတ်အထိဖြစ်ပြီကို။ သားနဖူးလေးကို သူပါးကပ်လျက် စမ်းတော့
သားက မသိမသာရုန်းလိုက်လေ၏။ လုပ်ထား မိုးသက်တံရော။

“ဘာဖြစ်နေလဲ My son...”

“သားမအိပ်ချင်ပါဘူးဆိုတာကို တီတီက အတင်းသိပ်
နတာပဲ”

စကားတော့ ပြောသားပါလား။ ထူးပါပေ။ ဒါဆိုရင်တော့
ကောင်လေးမှာ ဘာအကြံဉာဏ်တစ်ခုခု ရှိမှာပါလိမ့်။

“ဆေးသောက်ပြီး အိပ်မပျော်ရင် သားခေါင်းကိုက်မှာ စိုးလို့ တိတိက ပြောနေတာလေ သားရာ”

“သိဘူး၊ တိချယ့်ကိုပဲ တွေ့ချင်တယ်”

“အခု ည (၉)နာရီကျော်နေပြီ သားရဲ့၊ သားတိချယ် ဘယ်မှာနေလဲမှ ဒက်ဒီမသိတာ။ ညဘက်ကြီး တိချယ်က ဘယ် လာမှာလဲ။ မဖြစ်နိုင်တာ မကျစ်စမ်းနဲ့ မိုးသက်တံ”

သားက သူပြောတာကိုကောက်ပြီး ခေါင်းအုံးပေါ် မျက် နှာမှောက်အိပ်လိုက်လေ၏။ လာပြီ... ဂျီကျပြီး ကျိတ်ငိုတဲ့ပုံစံ သူငယ်စဉ်ကနဲ့ တစ်ထပ်တည်းကို တူနေတာလေ။

“တွေ့လာ။ ကိုကိုသား လုပ်ပုံ။ တင်ပါးကို တပြောင်း ပြောင်းနဲ့သာ ဆော်လိုက်ချင်ပြီ။ တကတည်း ကောက်ချိတ်”

“အီး... ဟီးဟီး... တိချယ်ရေ”

“ငါထုမိတော့မယ်နော်၊ ကောင်လေး နင့်မိထွေးမို့လို့”

“စပယ်”

ညီမဖြစ်သူက သူဟောကလိုက်တာမို့ စကားဆက်မပြော တော့ဘဲ နှုတ်ပိတ်လိုက်လေ၏။ ‘မိထွေးမို့ အားမကိုးနဲ့’ လို့ပြော မှာကို သူကြိုသိနေတာလေ။

“ကလေးနားမကြားသာတဲ့စကားမျိုး မပြောပါနဲ့ဆိုတာ ငါ ဘယ်နှခါပြောရမလဲ”

“တော်ပြီ၊ ကိုကိုသားကို ကိုကိုပဲ ကြည့်ပြောတော့။ စပယ်မောလှပြီ။ သွားတော့မယ်”

စပယ်တင် ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီးဖြင့် ထထွက်သွား တော့လေ၏။ သူ ကုတင်ပေါ်ထိုင်ကာ သားကျောကုန်းလေးကို အသာပွတ်ပေးလိုက်ပါသည်။ နေမကောင်းဖြစ်တဲ့အချိန်မျိုးမှာ မိခင်ရင်ခွင်ကို တောင့်တတတ်တာ ရင်သွေးငယ်တို့ရဲ့သဘာဝ ပါလေ။

“သား”

“...”

“ဒက်ဒီခေါ်နေတာ ကြည့်ဦးလေကွာ။ သားက လိမ္မာ ပါတယ်”

“တိတိက သားကိုသိုးတယ်တဲ့”

‘ဒက်ဒီသားက မဆိုးပါဘူး။ ဆိုးတာက တိတိပဲဖြစ်မှာ။ ထပါဦး သားရာ၊ ဘာစားထားလဲ’

“ဘာစားချင်ဘူး၊ တိချယ်နဲ့ပဲတွေ့ချင်တယ်”

“တီချယ်နဲ့က Monday တွေ့ရမှာပေါ့ သားရာ။ ခုမှ
Saturday ရှိသေးတာကို”

“သိဘူး၊ တီချယ်နဲ့ပဲတွေ့ချင်တယ်။ တီချယ်ကိုခေါ်ပေး”

“သားကကွာ”

“တီချယ်ကိုခေါ်မပေးရင် ဒက်ဒီကို သားမခေါ်တော့ဘူး”

အားပါးပါး၊ အကြပ်ကိုင်တဲ့နည်းက တယ်ကြမ်းနေပါ
လား။ သူ့သားကတော့ သူ့ကိုအနိုင်ပိုင်းတဲ့နေရာမှာ ပိုတော်နေ
တာလေ။

“တီချယ်လိပ်စာ သားသိလို့လား”

“သိဘူး”

“ဒါဖြင့် Phone နံပါတ်ရော”

“သိဘူးဆို”

“ဒါဖြင့် ဒက်ဒီက သားတီချယ်ကို ဘယ်လိုဆက်သွယ်
ရမှာလဲ သားရ”

“သိဘူးကွာ၊ တီချယ်ကိုခေါ်ပေး”

“ဂျစ်တူးပဲကွာ”

“သားက ဂျစ်တူးဆို ဒက်ဒီက ဂျစ်ဝမ်း”

“ကောင်းရော”

သူရယ်လိုက်မိ၏။ ကျောင်းအုပ်ကြီးဆီ Phone ဆက်
မေးရင်တော့ စကားဖြူရဲ့လိပ်စာ သိနိုင်ပါရဲ့။ Hand Phone
ကို ထုတ်ယူလိုက်ပြီး နံပါတ်တွေကို နှိပ်လိုက်ပါသည်။ ညမိုးချုပ်
တောင်မှ ကျောင်းအုပ်ကြီးကို အမူကပ်ရဦးမှာကိုး။

“ဟယ်လို”

“Teacher Rosi နဲ့ပြောချင်လို့ပါ”

“ခဏလေးနော်၊ မာမီရေ၊ Phone”

“လာပြီ... လာပြီ... ဟဲလို”

“Teacher, ကျွန်တော်ပါ မိုးစက်”

“ဪ... ပြောပါ ဒေါက်တာ”

“ဆရာမဒေါ်စကားဖြူရဲ့ Address သိချင်လို့ပါခင်ဗျာ”

“စကားဖြူရဲ့လိပ်စာ၊ ညဘက်ကြီးပါလား ဒေါက်တာရဲ့”

“ဟုတ်ထယ် Teacher ရေ၊ ဒီမှာ သားက ဖျားတာနဲ့
နည်းနည်းရှိကျနေလို့။ ဆရာမကို ညဘက်ခေါ်လို့မရပေမယ့်
Phone ရှော ဆက်လို့ဖြစ်မလား စုံစမ်းကြည့်တာပါ”

“သူ့ဘေးခန်းက Phone နံပါတ်တော့ ရှိပါတယ် ဒေါက်

တာ။ ခဏလေး၊ ကျွန်မ ရှာပေးမယ်”

Phone ချသွားစဉ် သူ သား၏နားအနီးမှာ တီးတိုးပြောလိုက်ပါ၏။

“တီချယ်က ညဘက်လာမှာမဟုတ်ဘူးနော်။ တီချယ် အသံကိုကြားရရင် ဖြစ်တယ်မဟုတ်လား”

ဆတ်ခနဲခေါင်းမတ်သွားလေ၏။ အနာသိရင် ဆေးတော့ရှိရမှာလေ။

“တကယ် Phone ခေါ်ပေးမှာနော်”

“ဒါပေါ့”

“ပြီးရော”

ကျောင်းအုပ်ကြီးပြောသည့်နိပါတ်ကို ရေးမှတ်လိုက်ပြီသူ Phone ထပ်ခေါ်လိုက်ပါသည်။ ဘုရားသိကြားမလို့ စကားဖြူ မအိပ်သေးပါနဲ့ဦး။

“ဟယ်လို”

“ဟယ်လို၊ ဘေးအခန်းက ဆရာမစကားဖြူနဲ့ပြောချင်လို့ ခေါ်ပေးနိုင်မလားခင်ဗျာ။ ကျေးဇူးပြု၍”

“ဪ၊ ရပါတယ်၊ ခဏလေးစောင့်ပါရှင်။ ဘယ်သူ

ပန်းနှစ်ပွင့်၊ နှစ်လုံးသားတစ်ခု၊ အသည်းတစ်ခြမ်း

လို့ပြောပေးရမလဲ”

“မိုးသက်တံရဲ့ဒက်ဒီလို့ပြောပေးပါ၊ ကျေးဇူးပါပဲ”

သားက သူ့ဘေးမှာထိုင်ပြီး စောင့်စားနေလေ၏။ နေမကောင်းဖြစ်တုန်းမို့ လျှော့ပေးလိုက်တာ မိုးသက်တံရေ။ နို့မို့ဆို ဘယ်သူပိုခေါင်းမာသလဲဆိုပြီး စိန်ခေါ်မှာလေ။

ခဏအကြာမှာ ခုံရွှေသံကြားရပြီး Phone ကိုကိုင်သံကြားလိုက်ရလေ၏။ စကားဖြူပဲ ထင်ပါရဲ့။

“ဟဲ့လို”

“စကားဖြူလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဒေါက်တာ၊ သားလေး ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ တစ်ခုခုဖြစ်လို့လား”

“အင်း... မနက်က ကိုယ်နည်းနည်းနွေးလို့ အဲဒါဆေးတိုက်ထားတယ်”

“ဟုတ်လား”

“အဲဒါ တစ်နေ့လုံး တစ်ရေးမှမအိပ်ဘဲ ကျိကျနေလို့”

“ဖြစ်ရလေ”

“အခု ညလည်းရောက်ရော သူ့အဖေကို ပုံပြောမသိပ်

ဘူးဆိုပြီး လှုပ်တိုက်နေတာ။ နောက်ဆုံးတော့ စကားဖြူနဲ့တွေ့ချင်လို့တဲ့”

အသံတိတ်သွားပါ၏။ အလို! ညဘက်ကြီး အိမ်ခေါ်ဟယ်ဆိုပြီး တစ်မျိုးများ ထင်သွားပြီလား။ သူ့ကိုအထင်အမြင်သေးမှာကိုတော့ သူ့ကြောက်နေပါသည်လေ။

“ဟယ်လို၊ စကားဖြူ”

“ပြောပါ ဒေါက်တာ”

“အသံတိတ်သွားလို့ Phone များ ချသွားပြီလားလို့ပါ။ ကျွန်တော်အကူအညီတောင်းပါရစေ စကားဖြူ။ သားဆီမလာနိုင်မှန်းသိလို့ Phone ထဲကပဲဖြစ်ဖြစ် နှစ်သိမ့်စကားလေးတစ်ခွန်းလောက် ပြောပေးနိုင်မလားလို့ပါ”

“ဪ... ရပါတယ်ရှင်”

“ဒါဆို ခဏလေးနော်၊ သားဆီ Phone ပေးလိုက်မယ်”

သားက သူ့Phone ကို လှမ်းယူလိုက်ပြီး သူ့ပေါင်ပေါ်မှာ တက်ထိုင်လိုက်လေ၏။ ဆေးကြိမ်လုံးအစွမ်းက တယ်ထက်လှချည်လား။

“မယ်လို! တီချယ်လား”

“သားက လိမ္မာပါတယ်၊ တီတီက ဆိုးတာ”

“သားကို တုတ်နဲ့ရိုက်မယ်လို့ပြောတယ်”

“ဘွားနဲ့တိုင်မှာပေါ့”

“ဒက်ဒီလား၊ မရိုက်ပါဘူး”

“ဟင့်အင်း... ထမင်းမစားချင်ဘူး၊ နွားနို့ပဲသောက်ထားတယ်။ အင်း... ပူတင်းနဲ့စားတာ”

အံ့မယ်! ခုတော့လည်း မျက်နှာက ပျားရည်သောက်ရတဲ့ POOH မျက်နှာလို ပြုံးချိုနေတာပါပဲလား။ သဘောတကျပြင့် ရယ်ပင်ရယ်နေလိုက်သေးတာလေ။

“ရှိခိုးပါတယ်၊ ဒက်ဒီကိုလည်း ရှိခိုးပြီးမှအိပ်တာ။ အင်း၊ သားနားထောင်ပါတယ်။ ဟုတ်ကဲ့... See you next Monday, Teacher. Good night. ဖြတ်”

အံ့မာ! သူ - Phone ကိုပင် Kiss ပေးလိုက်သေးတာပါလား။ ဒီကောင်တော့ အတတ်လွန်နေလေပြီ။ သူ သားကိုတင်းကျပ်စွာဖက်ထားလိုက်ပြီး ငုံ့မွှေးမိလိုက်တော့၏။ သား အိပ်ပျော်နိုင်ပါစေ။

အခန်း (၈)

“ငါတို့တွဲနေကြပြီ”

ဆန်ဆေးပြီး ထမင်းအိုးကို ရေစင်အောင်သုတ်ကာ ပေါင်းအိုးထဲထည့်၊ ခလုတ်နှိပ်လိုက်စဉ် ကြားလိုက်ရသည့်စကားကြောင့် အံ့သြသွားမိပါ၏။ စံကိုလှည့်ကြည့်လိုက်မိတော့ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးလေးပြီးပြီး ပန်းပင်တွန့်ပြလိုက်သေးတာလေ။

“ဘယ်သူနဲ့လဲ”

“မြင့်မိုရ်”

“မြန်လိုက်တာ၊ တွေ့တာဖြင့် မကြာသေးဘူး”

“IT ခေတ်မှာ ခြေလှမ်းသွက်သွက်ပေါ့ဟယ်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကင်ပွန်းချဉ်ရွက်ကို ရေဆေးကာ ဇကာထဲထည့်၊ မြွေလိုက်ပါသည်။ စံက လက်သည်းရှည်ကို တံစည်းနှင့်တိုက်ရင်း အနီးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်လေ၏။

“သူဘယ်တုန်းက ဖွင့်ပြောလိုက်တာလဲ”

“ဟင့်အင်း... အဲဒီလိုကြီးတွဲနေတာမဟုတ်ဘူး။ ဒီလိုပဲ ထူးထူးခြားခြားပုံစံပြနေလို့သိတာ”

“ဘာပုံစံလဲ”

“ငါတို့ဆိုင်ကို ခါတိုင်း သူငယ်ချင်းတွေနဲ့လာနေကျကနေ တစ်ယောက်တည်းလာတတ်တာမျိုး၊ ပြီးတော့ ခါတိုင်း မနက်ပိုင်း လာပေမယ့် အခုဆို ညနေရိုးချုပ်ခါနီးမှလာပြီး အကြာကြီးထိုင်တတ်တာမျိုးလေ”

“တိုးတက်ဦးမယ်ပုံပဲ”

“သူဖွင့်ပြောဖို့က 85% လောက် သေချာနေပါပြီ ဖြူရဲ့”

သူမပြုံးလိုက်မိတော့၏။ တိုက်ဆိုင်တာမျိုးလည်း ဖြစ်နိုင်ချေရှိတာလေ။ သို့သော် တစ်နေ့တစ်နေ့ နားမဆန့်အောင် ကြားနေရသည့် မြွေမိမိဆိုတဲ့စကားလုံးတွေက ရေတွက်ဖရဲနိုင်

သည်ပဲ။ အဲဒီမြွေမိမိအပေါ်မှာ စံ အတော်လေး တွယ်တာနေမိပြီလေ။

“မဆွတ်ခင်က ညွတ်ချင်နေပြီပေါ့လေ”

“ဟင်းဟင်း... ငါသူ့ကို ခေါင်းညိတ်လိုက်ရင် နင်စိတ်မဆိုးလောက်ပါဘူးနော်”

“ဘာဆိုလို့လဲ”

“သိဘူးလေ၊ တော်ကြာ OFF ရက်ရတိုင်း နင်ခိုင်းထားတာ မလုပ်ဖြစ်ဘဲ သူနဲ့ချည်း Date လုပ်နေရင် နင်စိတ်ဆိုးမလားလို့ပါ”

ကျစ်! ဒီလောက်သတိထားလုပ်နေတာတောင်မှ ကင်ပွန်းရိုးစူးက လက်ထိပ်ကို ဖောက်သွားတာပါလား။ လက်ကို ဆာစင်မှာ ရေလောင်းချကာ သွေးကုန်အောင် (သွေးတိတ်သည်အထိ) အသာညှစ်ချလိုက်မိပါသည်။

“ဘာပိုင်းလုပ်ပေးရဦးမလဲ”

“ရပါတယ်”

ရှားရှားပါးပါး စံ OFF ရက်က Sunday နှင့်လာတိုက်တာမို့ ဒီနေ့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် အတူရှိနေကြတာပင်။ တစ်

မနက်လုံး လျှော်ဖွတ်၊ အိမ်ရှင်း၊ ဆေးကြောထုပ်နေရတာ မော့
လိုက်တာမပြောပါနှင့်။ ညနေစာချက်ရန် ပြင်ဆင်နေချိန်မှာ အိပ်
ရာမှထလာသည့်စံက မိုးဖိုခန်းမှာ စကားလာပြောနေတာကို။

“ဘာချက်မှာလဲ”

“ငါးကလေးအိုးကပ်ချက်ပြီး ကင်ပွန်းချဉ်ရွက်ကို ပုစွန်
ကျော့လေးနဲ့ ဟင်းချိုငါးလေး ချက်ပေးမလို့။ ဟင်းနုနွယ်ရွက်
ကြော်ဖို့ သင်ထားပြီဦး”

“လာပြန်ပြီ ဒီအရွက်”

“ဒါဆို ကင်ပွန်းရွက်စားချင်လို့လား”

“နေပါစေ၊ ဖြူချက်မယ့်ဟာပဲ စားပါတော့မယ်”

အစားအသောက်အင်မတန်ချေးများလှသည့် စံနှင့် ဟို
အဆိုတော်ကောင်လေးတော့ မည်သို့ခရီးဆက်မည်မသိပါလေ။
သူမကတော့ အတူနေသူငယ်ချင်းမို့ အတော်သည်းခံနိုင်တာပဲ
မဟုတ်လား။

“ဖြူ”

“ဟင်... ဘာလဲ”

“ဖြူမှာရော ချစ်ရမယ့်သူ မရှိဘူးလား”

မေးခွန်းက မိုးစင်းပေမယ့် ထိရောက်မှုရှိပါ၏။ ဟင်းချို
အိုးဆူလာတာကို လက်ခမကိုင်ဘဲ အဖုံးကိုဖွင့်စဉ် လက်ပူသွားရ
လေ၏။ ကျွတ်! ပြဿနာပဲ။ ဒီညနေ အနာတရဖြစ်တာ နစ်ကြိမ်
ရှိပြီလေ။

“ဟင်အင်း”

“ဟုတ်လို့လား၊ ဖြူပုံစံလေးက ချစ်ဖို့ဒီလောက်ကောင်း
တဲ့ဟာကို။ နယ်မှာတော့ ကြိုက်ခဲ့တဲ့လူတွေ စိုင်းစိုင်းလည်ခဲ့တာ
နို့တယ်မဟုတ်လား။ ဝန်ခံလိုက်ပါကွယ်”

ကင်ပွန်းချဉ်ရွက်ခတ်တာ၊ ကြက်သားမှုန့်၊ ဆား၊ ပုစွန်
အလှော်ထားတာထည့်တာတို့ကိုဂရုစိုက်ရှင်း၊ အာရုံကို စုစည်းရလေ
၏။ ချစ်သူဆိုသည်နှင့် ဒီမျက်နှာမှုန့်ကုပ်ကုပ်လေးကို ကွက်ခနဲ
မြင်မိတတ်တာပါလေ။

ကြာတော့လည်း လွမ်းဖို့တောင် မေ့နေခဲ့တာ အမှန်ပါ
မောင် ရယ်... .

“ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ”

“တကယ်မရှိတာလား”

“အင်း”

“ဒါဆို ဟိုတလောက ညဘက် Phone ခေါ်တာက ရော”

“ဪ... အဲဒါ မိုးသက်တံလေးဖျားတုန်းက ငါနဲ့ စကားပြောချင်တယ်ဆိုလို့ပါ”

“မိုးသက်တံဒက်ဒီက ဆရာဝန်ဆို”

လမ်းကြောင်းလွဲသွားပြီမို့ သက်ပြင်းကို ကျိတ်ရှိုက်လိုက် ပါ၏။ မိုးသက်တံဒက်ဒီဆို၍ သူမကို စူးစူးစိုက်စိုက်လေးကြည့် ခဲ့သည့်မျက်ဝန်းတစ်စုံကို အမှတ်ရလိုက်မိပါသည်။ ပြီးနောက် ချိုမြိန်ဖွယ်အပြုံးနုနု၊ Phone ထဲကနေ ခင်မင်နှစ်လို့ဖွယ် တောင်း ဆိုခဲ့ပါသည့် ခွင့်ပန်မှုစကားလုံးတွေကိုပါပဲ။

“ဘယ်လိုလဲ၊ အဆက်ကြီးကို သတိရသွားလား”

“ဘယ်ကသာ၊ အစက်လည်းမရှိ အပြောက်လည်းမရှိ ရိုးရိုးစင်းစင်းကြီးပါ စံရယ်”

“နင့်ဘက်က ရိုးပြီး သူ့ဘက်က မရိုးဘူးဆိုရင်ကော ဘယ်နှယ့်လုပ်မလဲ”

“ရှင်ဘုရင်ပုဆိုး ပိုးချည်းပဲလို့ ဆိုရိုးရှိတယ်မဟုတ်တာ စံရဲ့။ သူ့တံတံဝန်းကျင်မှာ အဆင့်တူ လက်ခြပ်တူတွေ ပုံနေမှာပဲ”

ကွယ်။ ငါ့လိုအညတရဆရာမလေးကို ဘယ်စဉ်းစားပါ့မလဲ”

စံက သူမကိုမျက်စောင်းခဲလိုက်လေ၏။ အဲဒီမျက်စောင်း လေးက လူကိုအသည်းယားစေတာမို့ ဟိုကောင်လေး တစ်ချို့ တည်းနဲ့ ကြွေကျသွားတာထင်ပါရဲ့လေ။

“မှဆိုးဖိုတွေက သိပ်ကြင်နာတတ်တာတဲ့”

“အံ့မယ်၊ ဘယ်သူပြောလဲ”

“ဒီလိုပဲကြားဖူးတာပေါ့၊ ပြီးတော့ ကလေးကိုက နင့် အပေါ်သည်းသည်းလှုပ်ဖြစ်နေပုံထောက်ရင်”

“Stop! တော်ပြီ၊ ဆက်မပြောနဲ့လို့ မေတ္တာရပ်ခံအပ်ပါ တယ် စံ”

“ဒီက စေတနာနဲ့ပြောနေတဲ့ဟာ”

“နင့်စေတနာကို အသိအမှတ်ပြုပါတယ်ဟယ်၊ ဒါပေမဲ့ မကြားပါရစေနဲ့”

“သူ့ကိုရရင် နင် ကျိကျိတက် ချမ်းသာမှာဟာ”

စိတ်ပျက်စွာ ခေါင်းခါမိလေ၏။ ချမ်းသာတယ်ဆိုတာ ဘာကိုဆိုလိုမှန်း စံသိပါရဲ့လား။ သူမကတော့ စိတ်တစ်ခုကိုသာ ချမ်းသာချင်တာအမှန်ပါလေ။ ဒါမှကိုယ်လုပ်ချင်တဲ့လုပ်ငန်းဆောင်

တာမန်သမျှကို ပြီးမြောက်အောင်မြင်အောင် လုပ်ဆောင်နိုင်မှာ ကိုး။

လူက ငွေပုံပေါ်ထိုင်နေရပါလျက် စိတ်က မချမ်းသာမှ တော့ လူ့လောကကြီးထဲ နေပျော်စရာကောင်းပါတော့မလား။ နောက်တစ်ခုကတော့ သူမရဲ့ကိုယ်ပိုင်အစွမ်းအစနဲ့ ရှာဖွေနိုင်တဲ့ ငွေကြေးကိုသာ တန်ဖိုးထားတတ်ပြီး ကိုယ့်လုပ်အားနဲ့မဟုတ် တဲ့ငွေကို အချောင်မလိုချင်တတ်ပါလေ။

“ငွေဆိုတာ မရှိမဖြစ်အရာဖြစ်ပေမယ့် နေရာတကာမှာ တော့ မလိုအပ်တဲ့အရာပါ စံရယ်”

“ဒါဖြင့် နင်ငွေရှာနေတာ ဘာကြောင့်လဲ”

“လိုအပ်တဲ့ကွက်လပ်မှာ ဖြည့်ဖို့ပါ စံ”

“ဒါနဲ့များ”

“အထင်မလွဲပါနဲ့လား စံရယ်၊ လူ့ဘဝမှာ နေဖို့နဲ့သေဖို့ အတွက်လိုအပ်တာ ငွေမှန်း ငါလည်းသိနေတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ အရာနဲ့ အလုံးစုံကိုတော့ လိုသလိုဝယ်ဖို့မရမှန်း နင်သိမှာပါလေ”

စံက သူမပြောတာကို လှောင်ချင်ဟန်ဖြင့် ပံ့ပိုးတွန့် လိုက်လေ၏။ လူဆိုတာ ပန်းတိုင်ရှိရတာမှန်ပေမယ့် အဲဒီပန်းတိုင်

ဆီရောက်ဖို့ မှန်ကန်တဲ့လမ်းကို ရွေးချယ်နိုင်ရမှာလေ။

“ကဲ... ချက်တဲ့ပြုတ်တဲ့အလုပ်တော့ ပြီးပြီ၊ ညကျရင် မီးပူထိုးစရာတွေပဲ ကျန်တော့တယ်။ ရေချိုးရအောင်။ ဒီညနေ အပြင်ထွက်ဦးမှာလား”

“ဟင့်အင်း... ပျင်းတယ်၊ မထွက်ဘူး”

“နင်အရင်ချိုးမှာလား”

“No!”

“ပြီးရော”

ကင်းပွန်းချည်ရွက်ဟင်းချိုမှာ ကြက်သွန်နီပါးပါးလှီးထား တာကို ဖြူးကာ အုပ်လိုက်ပြီး၊ ဟင်းနုနွယ်ရွက်ကြော်ကို ခပ်စိမ်း စိမ်းလေးမှာပင်ချကာ အဖုံးဖွင့်ထားလိုက်ပါ၏။ ငရုတ်သီးစိမ်းကို ငါးပိစိမ်းစားဖြင့် ငါးပိချက်ကြော်ထားတာကို မနက်ကတည်းက ချက်ထားတာမို့ တို့စရာလေးနှင့် ညနေစာ စားမြီနဲ့ဦးမှာလေ။

“မိုးအုံ့လာပြီလား”

“နေရှိသေးတာပဲ”

“ဒါဆို ရေချိုးပြီးမှပဲ အဝတ်ရှုတ်တော့မယ်”

စံ အရင်မချိုးချင်တာမို့ သူမပင် ရေချိုးခန်းအရင်ဝင်လိုက်

ပါသည်။ ပိတ်ရက်မှာပဲ ခေါင်းလျှော်ချင်တာမို့ ရေတဝကြီးချိုးကာ ခေါင်းလျှော်လိုက်မိသည်။ ရေချိုးခန်းထဲကထွက်လာတော့ မှောင်ရီပင် ပျိုးနေလေပြီ။

“ကုသုတ်ပေးရဦးမလား”

“ရတယ်၊ စံ ချိုးရင်ချိုးတော့လေ။ ပြီးရင် ထမင်းစားကြရအောင်”

“OK!”

စံက အဝတ်အစားတစ်စုံ အသင့်ထုတ်ထားကာ ရေချိုးခန်းဝင်လိုက်လေ၏။ မှန်ရှေ့မှာ ခေါင်းထုတ်နေရင်း မျက်နှာကို ပါ သုတ်လိုက်ပါသည်။ ဘာမှလည်းသိပ်မပင်ပန်းရပါဘဲ သူမအတော်လေး ချောင်ကျသွားတာပါလား။

ဒီဆံပင်ရှည်လေးတွေကို ဆော့ကစားခဲ့ဖူးသည့်လူတစ်ယောက်ကို ဖျတ်ခနဲ သတိရသွားတာမို့ မျက်စိမှိတ်ကာ ခေါင်းမိလိုက်မိလေ၏။ သွားစမ်းပါ။ မေ့လက်စရှိတာ မေ့ထားလိုက်ပါတော့လား။

မှောင်တော့မှာမို့ အဝတ်ရှုတ်ရန် သတိရသွားပြီး နေသော် ဘေးဝရံတာမှာ အဝတ်ထွက် ရုတ်လိုက်ပါ၏။ ကုတင်ထက်မှာ

(မီးပူထိုးရန် အသင့်ဖြစ်အောင်) ပြောင်းပြန်လှန်းထားသည့်အဝတ်တို့ကို အတည့်ပြန်လှန်နေမိသည်။

“ဟပ်ချိုး!”

နှာတစ်ချက်ချေလိုက်တာမို့ ခေါင်းကို ရေခြောက်အောင် သုတ်ရန် တဘက်နောက်တစ်ထည် ထုတ်ယူလိုက်ပါ၏။

“တင်း!... တောင်!...”

အိမ်ရှေ့ဆီမှ တံခါး Bell ဖန်ကြောင့် တအံ့တကြွေဖြစ်သွားရလေ၏။ ဘယ်က ဧည့်သည်ပါလိမ့်။ စံက ရေချိုးနေတာမို့ ရေသံဖြင့် ဘာမှမကြားရပါလေ။

ခေါင်းသုတ်နေရင်းဖြင့် တံခါးကိုဆွဲဖွင့်လိုက်စဉ် အပြင်မှာရပ်နေသည့်လူက နှင်းဆီပန်းစည်းကြီးဖြင့် မျက်နှာကိုကွယ်ထားပြီးနောက် ရုတ်တရက် ပန်းစည်းကိုဖယ်လိုက်လေ၏။

“Suprise! ဟာ...”

တအံ့တကြွေသွားသည့်မျက်နှာကို ငေးကြည့်နေရင်း သူမတစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တင်းသွားရလေတော့သည်။

ဝန်းနှံ့ဝှံ့၊ နှစ်လုံးသားတစ်ခု၊ အသည်းတစ်ခြမ်း

၁၀၅

ရင်ခွဲစာ:

ငါ့ရင်ထဲက အကြင်နာတွေ
နှင်အကုန်သိမ်းပိုက်ခဲ့ပြီးမှ
မုန်းလိုက်တော့တဲ့လား....

ချိုမြိန်တဲ့ ရင်ခုန်သံနဲ့
အနားသတိခံတာလည်း နင်ပဲ....

နှုတ်ခမ်းထက်မှာ အလှပဆုံးအပြုံးကို
တန်ဆာဆင်ပေးခဲ့တာလည်း နင်ပဲ....

ကြင်နာမှု ရင်ခုန်သံတွေ
စည်းချက်ကျကျ လှပလာခဲ့မှ
နှလုံးသားကို နင်းချေခဲ့တာလည်း နင်ပဲ....

နင်ဟာ ငါ့နှလုံးသားအတွက် ဒဏ်ရာဆိုရင်
အဲဒီဒဏ်ရာရဲ့တရားခံဟာလည်း နင်ပဲ....

နင်လှမ်းမယ့်လမ်းမှာ ငါဟာ စူးဖြစ်ခဲ့ရင်
အဲဒီစူးကို ထက်မြစ်ခဲ့တာလည်း နင်ပဲ....

၁၀၆

မေသဒ္ဒါစောင်

ငါ့အတွက် နင်ဟာ ဓားတစ်ချောင်းဖြစ်နေရင်
အဲဒီဓားနဲ့(ငါ့ကို) အသေသတ်ခဲ့တာလည်း နင်ပဲ....

နာကျင်မှုတွေအပြည့်နဲ့ ငါ့နှလုံးသားကို
ကြေကွဲမှုတွေ ရိုက်သွင်းခဲ့တာလည်း နင်ပဲ....

နောက်ဆုံးတော့
အရာအားလုံးဟာ....နင်ပါပဲ....

လခ

အခန်း (၉)

“မနက်ဖြန်ကျရင် အိမ်စာအားလုံးပြုရမှာနော်။ မလုပ်
ဆာရင် ထိုင်ထ (၁၀)ခါ လုပ်ရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

အမှတ်ခြစ်ပြီးပြီးမှ မှင်နီဘောပင်ကို အဖုံးပိတ်လိုက်ပါ
၏။ သင်ရိုးစာအုပ်ကိုပိတ်ကာ Zip ပါသည့် File ထဲထည့်သိမ်း
ဆိုက်ပြီး မတ်တပ်ရပ်လိုက်စဉ် ကလေးငါးယောက်က သံပြိုင်ညီ
နုတ်ဆက်လိုက်လေသည်။

“မင်္ဂလာပါ ဆရာမ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဆရာမ”

“မင်္ဂလာပါကွယ်”

ဒီအိမ်မှာနေသည့်ကလေးတစ်ယောက်သာ အိမ်ထဲမှာ ကျန်ခဲ့ပြီး ကျန်ကလေး လေးယောက်ကတော့ အိမ်ထဲမှအပြေး အလွှားထွက်သွားတော့၏။

“ကျွန်မပြန်လိုက်ပါဦးမယ် မမသန့်”

“ဪ၊ ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာမ၊ ရှေ့လထဲမှာ သားတို့ လ ပတ်စာမေးပွဲရှိတာလေး နည်းနည်းလောက် ကြည့်လုပ်ပေးပါဦး နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

အိမ်ရှင်အစ်မကို နှုတ်ဆက်ကာ အိမ်ထဲမှထွက်ခဲ့ပါ၏။ ကလေးတွေ တွန်းထွက်သွားသည့် (ခြံတံခါးကြီးမှ) တံခါးပေါက် အသေးလေးကို သူမထွက်ပြီး ပြန်ပိတ်လိုက်ပါသည်။ ဆံပင်ရှည် တွေကို ရှေ့ဘက်သိမ်းထားရာမှ အနောက်ဘက်သို့အသာပို့လိုက် ပြီး ခေါင်းမော့လိုက်စဉ် ခြံပြင်ဓာတ်တိုင်ကို မှီရပ်နေသည့်ကောင် လေးကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် ပြုံးလိုက်မိပါ၏။

မျက်နှာက မှန်ကုပ်ကုပ်ဖြစ်နေတာကိုး။ သူ့အနီးမှာ ဒေါက်ထောက်ပြီး ရပ်ထားသည့်စက်ဘီးနီနီလေး။ အဲဒီစက်ဘီး လေးနှင့် သူမ ကျူရှင်သွားပြတာကို ကြိုပို့လုပ်ပေးဖို့ တင်ခေါ်

သော်ငြား မည်သည့်အခါမျှ လိုက်မစီးဖြစ်။ သူမက စက်ဘီးမနင်း တတ်သည့်အပြင် နောက်ကလိုက်စီးရမှာကိုလည်း သိပ်ကြောက် တတ်တာလေ။

“ဇော်”

မျက်လွှာကို ဖျတ်ခနဲပွင့်ကြည့်လိုက်လေ၏။ စုပုပ်နေ သည့် မျက်နှာကြောကဖြင့် နည်းနည်းမှလျော့မသွားပါချေ။ ဒါ က ဘာကိုကောက်လာပြန်တာလိမ့်။

“ဘာဖြစ်လာပြန်တာလဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး”

“ဘာမှသာမဖြစ်တယ်၊ မျက်နှာက လပုပ်မင်းနေတာ လေ”

သူက ယောက်ျားလေးတန်ဖဲ့ သူမထံ မျက်စောင်းခဲ လိုက်တာမို့ ပြုံးချင်တာကို မနည်းအောင့်ထားလိုက်ရလေသည်။ ခဟုတ်ရင် သူ့လက်က သူမဆံပင်တွေဆီ ရောက်လာပြီး ဆတ် ခနဲဆောင့်ဆွဲတော့မှာကိုး။

“အေးပေါ့၊ အခုတော့ ဒီမျက်နှာကို နင်ဘယ်ကြည့်ချင် သါတော့မလဲ စကားရဲ့။ ငါသိပါတယ်”

“ဟော! ဒါဖြင့် နင် ငါ့ကိုစိတ်ကောက်နေတာပေါ့လေ”

“မတောက်ပါဘူး၊ ဘယ်မှာကောက်လို့လဲ”

“စကားထဲက ဇာတ်ပြနေပြီးတော့များ လိမ်ချင်နေသေး”

“စကားနော်၊ နင်စကားတတ်တိုင်း အပိုတွေပြောမနေနဲ့။ ငါ့ဘီးလိုက်စီးပါဆိုတော့ သူများတွေမြင်မယ်၊ တစ်မျိုးထင်တယ်၊ မလိုက်ချင်ဘူးလို့ငြင်းပြီး... တောက်!”

တွေ့လား သူမကိုစိတ်ကောက်တာပါဆိုတာကို ဝန်းမခံဘဲ တစ်ယောက်တည်းကျိတ်ပြီး ကောက်နေတာလေ။ ‘ဇာနည်ဇော်’ရယ်၊ တစ်ယောက်ကုပ်ပေါ် တစ်ယောက်ခွစီးပြီး ဆော့ခဲ့တဲ့ ဘဝကတည်းက နင့်မှာ အူဘယ်နှခွေရှိသလဲဆိုတာကို ငါမြင်နိုင်တာပေါ့ဟဲ့။

“ငါက ဘာလုပ်မိလို့လဲ”

“ဟိုနေ့က ဈေးအပြန်မှာ ဘာလို့ ဦးညီနိုင်ကားနဲ့ ကားကြိုလိုက်ခဲ့တာလဲ။ အဲဒါကျ နင့်သိက္ခာတွေ မပဲ့ဘူးပေါ့လေကဲ!”

ဖျတ်ခနဲ လှမ်းဆုပ်လိုက်သည့်ဆံမင်ကို ဆောင့်ဆွဲလိုက်တာမို့ သူမမျက်နှာလေး ရှုံ့တွသွားရပါသည်။ ဇော်တို့က အဲဒီလို

သူမအပေါ် ငယ်နိုင်ပါလေ။ စာသင်ပေးရသည့်ကလေးရဲ့ဦးလေးက အတင်းခေါ်တာမို့ အားနာပါးနာလေး ကားတစ်ရက် လမ်းကြိုလိုက်မိပါတယ်၊ ပြဿနာအရှာခံရလေပြီ။

“နာတယ်ဟဲ့”

“နာပါစေ... ဒါတောင်မှ နင်က အမှတ်မရှိတဲ့ဟာ။

အလကား ဖြုတ်ဦးနောက်”

“ဖြုတ်ဦးနောက်နဲ့လူကို မတူမတန်ဘူးဆိုရင်လည်း ပစ်ထားလိုက်ပေါ့။ ဘာလို့လာကြိုနေသေးလဲ”

ဘာတုန့်ပြန်သံမှထွက်မလာဘဲ သူမမျက်နှာလွှဲသွားလေ၏။ မျက်ရည်ဝဲနေပြန်ပြီထင်ပါရဲ့။ အဲဒီလို သူမရဲ့ဇော်က အသည်းနုသူပါလေ။ ကလေးတွေကို စာလာပြရသည့်ခရီးက အတော်လေးလှမ်းတာမို့ အိမ်အပြန်လမ်းမှာတင် မှောင်ရီပြီးပြအချိန်ဖြစ်သွားတတ်တာလေ။ ဒါကို စိတ်မချဘူးဆိုပြီး လာကြိုပေးသည့်သူ့ကို သူမ ဤသို့ပစ်ခါခါပြောလိုက်တဲ့အခါ ဝမ်းပန်းတနည်းဖြစ်လေ့ရှိပါတယ်။

“ဇော်...ဟဲ့”

“နောက်တစ်ခါ အဲဒီလိုပြောရင် ငါ့ကိုယ်ငါ တစ်ခုခု

လုပ်လိုက်မှာနော်၊ စကား”

“အမယ်လေးဟယ်၊ ဒါလေးပြောမိတာကို”

“ဘာဒါလေးကမှာလဲ၊ ငါ့ရင်ထဲ အမြောက်နဲ့အထုပ်ရ သလို နာတယ်ကွ။ သိရဲ့လား”

“အင်းပါ... သိပါပြီ မျက်နှာကိုပြင်စမ်းပါ။ တကတည်း ကလေးလေးကျနေတာပဲ။ နည်းနည်းမှအပြောမခံဘူး”

“လုပ်ပြန်ပြီ နှင့်ထက် တစ်လလောက်လေးငယ်တာကို အကြောင်းပြပြီး ဗိုလ်မကျချင်စမ်းပါနဲ့”

ငါးဖယ်က ပြောင်းပြန်ပါလေ။ ငယ်တဲ့လူကသာ ကြီး တဲ့လူအပေါ် အနိုင်ကျင့်နေတာကို သူမသိချင်ယောင်ဆောင်နေ တာပင်မဟုတ်ပါလား။

“နောက်ကို အဲဒီလူရဲ့ကားနဲ့ လမ်းကြုံမလိုက်ဘူးလို့ ငါ့ကိုကတိပေး”

ကြည့်! လူမှုရေးတွေဘာတွေ သူထည့်မတွက်ပါလား။ ဖြစ်ချင်တာမဖြစ်ရရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ရန်ရှာတတ်သည့်အကျင့်ကို သူမ မည်သို့ပြင်ပေးရပါမလဲ။ သူ့ကို ‘ချစ်ပါတယ်’ လို့အခြေမဖော် ရကောင်းလားဆိုပြီး (ဆယ်တန်းအောင်စာရင်းထွက်တဲ့နေ့တုန်း

၁) သူငယ်ချင်းတွေအားလုံးရဲ့မှာပဲ ပြစ်ထဲဝန်ချခဲ့တဲ့ တစ်ဖွတ် ဆိုချာဉ်ကို လက်တွေ့မြင်ခဲ့ရတာလေး ဇော်က ဤသို့ဤနယ် ဆောင်လေးပါပဲ။

“ပေးဆိုရင်ပေးလေ၊ ဘာလဲ၊ ဟိုက လုပ်ငန်းရှင်မို့လို့ နင်မက်နေတာလား စကားဖြူ”

“ကျွန်! မဟုတ်တာ၊ ပေးတယ်ဟယ်... ပေးတယ်။ ဆာနပ်ပြီလား”

သူက စက်ဘီးတွန်းလျက် လျှောက်နေရင်းမှ လမ်းမ ဦးထက် ဆက်မလျှောက်ဘဲ ဘေးလမ်းသို့ကွေ့ချလိုက်တာမို့ သူမမျက်လုံးပြူးသွားရလေ၏။ ဒီလမ်းက ကမ်းနားဘက်ကိုသွား သည့်လမ်းပင် မဟုတ်ပါလား။

“ဟဲ့! ဘယ်ကနေ သွားမလို့လဲ”

“ဒီဘက်ကသွားမှာပေါ့၊ လာ”

“အဲဒီလမ်းက အိမ်နဲ့ဝေးတဲ့ဟာကို ဇော်ကလည်းဟယ်”

“ဝေးတော့ ဘာဖြစ်လဲ”

“ဝေးတော့ ပိုမှောင်တာပေါ့ဟဲ့”

“မှောင်တော့ဘာဖြစ်လဲ၊ ခြေ”

အမှောင်ကို မကြောက်တတ်သည့်သူမကို မကြောက်ကြောက်အောင် ခြောက်ချင်နေသည့်သူ့ကျောကို ဖျတ်ခနဲပုတ်လိုက်မိလေ၏။ စလာပါပြီ၊ အဲဒီလမ်း၊ အဲဒီနေရာကိုရောက်ရင် သူမမျက်နှာရော နားတွေပါ၊ ထူပူလာအောင် ရုက်စရာစကားတွေ ချည်း သူပြောတော့မှာလေ။

သူများတွေအတွက် ကမ်းနားလမ်းက ထူးခြားမှာမဟုတ်ပေမယ့် သူမတို့နှစ်ဦးအတွက်ကတော့ ချစ်သူတို့လျှောက်ရာလမ်းလေးပင် ဖြစ်ခဲ့တာကိုး။ ဇော်၊ နင် ငါ့ကိုရင်တွေခုန်ပြီး အသက်ရှူမှားရအောင် အကြံအဓိကမလုပ်ချင်ပါနဲ့လား။

“နင်ကမှောင်တာ မကြောက်ဘူးမဟုတ်လား”

“ဇော်နော်”

“နင်ကြောက်တာ ငါသိပါတယ်”

“လိုက်မစနဲ့နော်၊ ငါ လမ်းမကြီးအတိုင်းပြန်လိုက်မှာ”

“ပြန်ရဲရင်ပြန်ပေါ့၊ အဲဒီလမ်းမှာ နင်ကို မရမကလိုက်နေတဲ့ ဟိုကောင်အိမ်ရှေ့က ဖြတ်ရမှာ။ မကြောက်ရင် ပြန်လို့ရတယ်။ သဘောပဲ”

နိုင်ကွက်ကိုနင်းပြန်ချေပြီ။ ဟုတ်ပါတယ်၊ သူမတို့အိမ်

မရောက်ခင် လမ်းမကြီးမှာ သူမကိုမြင်တိုင်း တကောက်ကောက် ချည်းစကားလိုက်ပြောတတ်သည့် State ကျောင်းတုန်းက နှစ်ကျကျောင်းသားကြီး ရဲမွန်ရှိနေတာလေ။ ကြောက်တာတော့ မဟုတ်ပေမယ့် လူရှေ့သူရှေ့စကားလိုက်အပြောခံရတာမို့ မကြာခဏ အရက်ကွဲရသည်ကိုး။

“မှောင်နေရင် အမေမိတ်ပူပြီး မျှော်နေမှာစိုးလို့ပါဟဲ့”

“အမေခင်က ဒီအချိန် နင်ပြန်မရောက်သေးရင် သူ့သားမက်လောင်းလေးနဲ့ အတူပြန်လာမယ်ဆိုတာ သိထားပြီးသား”

“ဟယ်၊ ပြောပုံကိုက အသားယူလိုက်တာ။ ကောင်စုတ်”

“ဒါလေးပြောတာ အသားယူတာမှမဟုတ်တာ။ အသားယူတယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးကိုခေါ်တာ စကားရဲ့”

သူက ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် သူမပခုံးကို ဖျတ်ခနဲဖက်လိုက်ပြီး သူ့ဘက်ကိုဆွဲလိုက်တာမို့ သူ့ရင်ခွင်ထဲသို့ ထွေးခနဲရောက်သွားရလေ၏။ မြစ်ကမ်းနဖူးမှာ လူရှင်းနေပေမယ့် မြစ်ဆိပ်တံတားဆက်မှာ တခြားစုံတွဲတွေ အသီးသီး တပူးတွဲတွဲရှိနေကြတာလေ။

“နင်နော်၊ လူမြင်ကွင်းကြီးထဲ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

“လူမြင်ကွင်းကြီးမို့လို့လား။ ဒါဖြင့် လူမမြင်ကွယ်ရာ ပြောင်းထိုင်ရအောင်”

“ဇော်!”

သူ သဘောတက့်ရယ်နေလေ၏။ အခုတော့လည်း စောစောက သူမကိုရန်ရှာနေသည့် စုပုပ်ပုပ်ကောင်လေး မဟုတ်တော့ပါလေ။ စက်တီးကို လူတွေလှမ်းမမြင်ရအောင် အကွယ်သဘောမျိုးဖြင့် သူထောင်ထားပြီး နှစ်ယောက်သား ထိုင်နေတာပင်။

သူက သူမဆံ့နွယ်ရှည်တို့ကို ခပ်ဖွဖွ မွှေးရှိုက်လိုက်တာမို့ မျက်လွှာကို အလိုလိုချလိုက်မိလေ၏။ စိတ်တိုလာရင်လည်း ဒီဆံပင်တွေကို ရန်ရှာဆောင့်ဆွဲတတ်ပေမယ့် စိတ်ကြည်တဲ့အခါမျိုးမှာတော့ ဤသို့တယုတယဖြင့် အမြတ်တနိုးရှိုက်နမ်းလေ့ရှိတာကိုး။

“ဆံပင်တွေကို မနာလိုဖြစ်နေပြီလား”

နားနားသို့ တီးတိုးပြောလာတာမို့ ခေါင်းကိုဟိုတစ်ဖက်သို့လှည့်ကာ အောက်နှုတ်ခမ်းကို သွားဖြင့်အသာကိုက်ထားလိုက်မိပါ၏။ လူကို အသည်းယားလာအောင်လည်း သူပြုစားတတ်

ဝန်းနှံ့ဝှံ့၊ နှစ်လုံးသားတစ်ခု၊ အသည်းတစ်ခြမ်း

ပါရဲ့။ မည်သို့ပင် ဗိုလ်ကျ အနိုင်ကျင့်ပေမယ့် သူမအပေါ်မှာ သူအဘယ်မျှ ချစ်သလဲဆိုတာကိုတော့ သူမနှလုံးသားက အလိုလိုသိနေတာပါလေ။

“စကား”

“ဟင်”

“မောင် ခဏခဏမွှေးလို့ စကားရဲ့ဆံပင်တွေ ပိုရှည်လာတာ သိတယ်မဟုတ်လား”

လက်ဖျားကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ်ဆုပ်ကိုင်ရင်း ပြောလိုက်တာမို့ သူ့ကို မျက်စောင်းလှည့်ခဲလိုက်စဉ် သူမပါးလေးနှေးခနဲဖြစ်သွားရတော့၏။ ထို့နောက်မှာတော့ ‘အရမ်းချစ်တာပဲ’ ဟူသည့် သူ့လေသံတီးတိုးအောက်မှာ သူမရင်ခုန်သံတွေ အဆက်မပြတ်မြည်ဟီးနေတော့တာပါလေ။

၀၃ ၀၃ ၀၃

အခန်း (၁၀)

အမေဆိုင်ထွက်ရန် ထမင်းချိုင့်ပြင်ပေးနေမိ၏။ ဟိုအရင်
တုန်းက ဒီအချိန်ဆို 'အမေခင်' ဟုအော်ပြီး သူရောက်ရောက်လာ
တတ်ပေမယ့် အခုတော့ အရွယ်ရဲ့အသိနဲ့ စွတ်ခနဲ စွတ်ခနဲမလာ
တော့ပါလေ။ အိမ်ရှေ့ဘုရားခန်းမှာ အမေ့ကြေးစည်သံကြားရပြီ
ဖို့ ဘုရားရှိခိုးပြီးပြီမှန်း သိလိုက်ပါ၏။

ထမင်းချိုင့်ကိုဆင်ကာ ခြင်းတောင်းထဲထည့်လျက် အိမ်
ချော့ထွက်လာစဉ် အမေက ဘုရားကိုဦးသုံးကြိမ်ချပြီး ချည်ထည်
စာတက်အညိုကို ဘုရားစင်အောက်ရှိစင်ထက်မှာ သေသေသပ်
သပ် ခေါက်တင်လျက် ထရပ်လိုက်လေသည်။

“ထမင်းစားတော့မလား အမေ”

“မစားတော့ဘူး သမီး၊ ရှေးရောက်မှပဲ အဆာပြေတစ်ခုခု စားလိုက်မယ်။ ထမင်းချိုင့်ပြီးပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

အမေက လုံ့လည်လဲရန်သာ ကျန်တော့တာမို့ အိပ်ခန်းထဲမှာ ဝင်လဲလိုက်ပြီး ပြန်ထွက်လာလေ၏။ ခြင်းတောင်းထဲသို့ ခေါက်ထီးကို သေချာခေါက်ပြီး စည်းပြီးမှ ထည့်ပေးလိုက်ပါ၏။ အမေ့ကိုလာကြိုမည့်ဆိုက်ကား မရောက်သေးတာမို့ စောင့်ခိုမှာလေ။

“သမီး... မဖြူ”

“ရှင်”

“ရှေ့အိမ်က သားဖော်နဲ့ အခြေအနေဘယ်ထိရောက်နေပြီလဲ”

သူမမျက်နှာ ဖြန်းသန့်ရဲသွားရပါ၏။ မျက်နှာချင်းဆိုင်အိမ်က အရင်တုန်းက ဆင်တူဖြစ်ပါလျက် အခုတော့ သူတို့အိမ်က နှစ်ထပ်တိုက်ဖြစ်နေပြီလေ။ သူမကို သမီးရင်းလိုသဘောထားသည့် အမေ့သုဇာန်ချင်း(သူမမေမေ) အနီတီထား ဆုံးခဲ့ပြီး နောက်

မိထွေးက အခုတော့ ကောင်းစားနေပြီကို။

“အမေကလည်း”

“လူငယ်တာသာဘာဝ မေတ္တာရှိတာကို အမေနားလည်ပေမယ့် ထားက မရှိတော့ဘူးသမီး။ အခုကိုင်ဆောင်မိန်းမ သက်သက်က သိပ်ဂုဏ်မောက်တာ သမီးလည်း သိနေတာပဲ။ အမေက သမီးတို့ကိုစွဲကို သူကန့်ကွက်မှာကိုပဲ စိုးရိမ်လို့ပြောနေတာ”

“သမီးနားလည်ပါတယ်”

“ဆင်ခြင်ပေါ့ကွယ်၊ သူငယ်ချင်းလိုနေတာ သမီးတို့အတွက် အကောင်းဆုံးပဲလို့ အမေတော့ ယူဆတယ်။ သားဖော်ကိုလည်း နားလည်အောင် ကြည့်ပြောထားပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အဝတ်တွေခြောက်တာနဲ့ ရုတ်ထားလိုက်။ တော်ကြာမိုးက မပြောမဆို ရွာချဦးမယ်”

ခြံရှေ့မှာ ဆိုက်ကားရပ်လိုက်သည်နှင့် အမေက တစ်ထပ်အိမ်လေးပေါ်မှဆင်းကာ ထွက်သွားလေတော့၏။ သူမ ခြံထဲကိုဆင်းကာ ရေပန်းကရားလေးဖြင့် အမေ့ပန်းပင်လေးတွေကို ရေလောင်းလိုက်ပါ၏။

ဈေးထဲက ဆန်ရောင်းတဲ့ဆန်သည်ရဲ့သမီးနဲ့ အဆင့် မတူတော့ဘူးတဲ့ 'ဇော်'။ အရင်က ထင်းကိုတောင် တစ်လုံး တည်း အတူတူလုစားခဲ့ကြတဲ့ငယ်သူငယ်ချင်းတွေပါလေ။ မုဆိုးမ ဖြစ်တဲ့အမေ့ကို သိပ်ချစ်ခဲ့တဲ့ အန်တီထား မရှိတော့တာနဲ့ အရာ ရာပြောင်းလဲကုန်ပြီတဲ့။

အာကာ၊ ရာဇာ၊ ဇာနည်ဆိုတဲ့ သားသုံးယောက်ရှိတဲ့ ဦးဦးမြင့်ဇော်က အန်တီထားမရှိတော့တဲ့နောက်မှာ သက်သက် မာဆိုတဲ့မိန်းမငယ်ငယ်လေးကို ထပ်ယူပြီးတဲ့နောက် အစ်ကိုနှစ် ယောက်ရဲ့ဆင်နောက်ဆင့် အိမ်ထောင်ပြု အိမ်ခွဲသွားကြပြီး အငယ်ဆုံးဖြစ်တဲ့သူသာ ဒီအိမ်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့တာပါလေ။

“ချစ်ချစ်”

အသံကြောင့် အတွေးလွန်နေမိရာမှ သတိဝင်သွားရပါ ၏။ ခြံတံခါးသေးသေးလေးပေါ် လက်ထောက်ရင်းခေါ်လိုက်သည့် သူ့ကို မျက်စောင်းထိုးလိုက်မိလေသည်။

“ဘာတွေတွေ့နေလဲ၊ ပြော”

“ဘာတွေတွေ့ပေါ့”

“ဒီလိုပြောလို့မလား၊ ဦးညိုနိုင်အကြောင်းလား၊ ဟို

ကောင်ရဲမွန်အကြောင်းလားဆိုတာ ပြော”

မဟုတ်မှန်းသိလျက်နဲ့ တမင်ရန်ရှာချင်သည့်သူကြောင့် ပြုံးလိုက်မိ၏။ အလို၊ ဒီနေ့ သူဝတ်လာတာ သူမ အမှတ်တရဝယ် ပေးထားသည့် Sport Shirt အဖြူလေးပါလေ။ ဒီလောက်ရှိုးများ နေတာ ဘယ်များသွားမလို့ပါလိမ့်။

“ဒါက ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ဟိုဘက်ရပ်ကွက်က ထက်နန္ဒာနဲ့ Date ထားတာ သွားတွေ့မလို့လေ။ ဘယ်လိုလဲ၊ မိုက်တယ်မဟုတ်လား”

သူက အကျီကော်လံစ်ကို အသာမ၍ လူအမြင်ကပ် အောင် ပြောလိုက်ပေမယ့် သူမ မမူပါလေ။ သူ့မှာသာ မနာလို တိုရှည်စိတ်ရှိတာ မဟုတ်လား။

“သူက အဖြူဝတ်လာခဲ့ဆိုလို့ ဝတ်သွားမလို့ပေါ့လေ”

“ဒါပေါ့”

“ခဏဝင်ခဲ့ဦး”

“ဘာကိတ်”

“ကြယ်သီးပြုတ်နေတာ ပြန်တပ်ပေးမလို့ခေါ်နေတာ။

နင့်ကိုကိုက်မစားပါဘူး”

သူက ရင်ဘတ်မှကြယ်သီးကို စမ်းကိုင်လိုက်ရင်း ချည်
လျော့နေတာကို သိသွားလေ၏။ မအေမရှိတော့တဲ့ သားလေးရဲ့
လိုအပ်ချက်တွေကို အန်တီသက်ပြည့်ပေးဖို့ စိတ်မဝင်စားဘူးထင်
ပါရဲ့။

“ဟာ! ချွတ်လိုက်ရင် အင်္ကျီကြောသွားမှာပေါ့ စကားရဲ့”

“ချွတ်စရာမလိုပါဘူး။ ငါ ဒီတိုင်းချုပ်ပေးလို့ရပါတယ်”

“အမြင်ကပ်ကပ်နဲ့ လူကို အပ်နဲ့မထိုးလိုက်နဲ့နော်”

“ထိုးမိတော့လည်း အသိသာကြီးပေါ့”

“ရပါတယ်၊ တခြားနေရာထိရင် ကိစ္စမရှိဘူး။ တစ်နေရာ
ပဲ မထိအောင် ဂရုစိုက်ပေး”

“အမယ်! ဘယ်နေရာလဲ”

“နုလုံး”

“ဖော်”

“နုလုံးသားလို့ပြောမလို့ပါ စကားရဲ့၊ အထအနကလည်း
ကောက်ပါ”

သူမက အပ်ချုပ်စက်ပေါ်ရှိဘူးထဲမှ အပ်ချည်လုံးအဖြူ
နှင့်အပ်ချည် သွယ်လိုက်ပါ၏။ သူက ဆက်တီပေါ်မှာ ထိုင်လိုက်

လေသည်။

“စိတ်ကောက်ချင်ပြီလား”

“ဘာကိုလဲ”

“ကောင်မလေးနဲ့ချိန်းထားတယ်ဆိုလို့လေ”

“မကောက်ပေါင်၊ ငါ့ကိုမချစ်လို့ ပစ်သွားမှတော့ လွမ်း
နေပါဘူး။ မျက်ရည်ကျတဲ့သူက အရှုံးတဲ့”

“လက်မြှောက်တယ်နော်၊ ဘယ်တော့မှနိုင်အောင်မပြော
နိုင်လို့”

“သွားတွေ့ပါ၊ ဒါမှ နင့်နှလုံးသားက ရွေးချယ်တဲ့စစ်
နံ့သူကို ရှာတွေ့မှာ။ တစ်ခုတော့ သတိပေးလိုက်ပါရဲ့”

“ဘာကိုလဲ”

သူမ ကြယ်သီးတပ်နေပြီမို့ သူက ရင်ဘတ်ကိုကော့ပေး
ထားပြီး ခေါင်းကိုနောက်ဆုတ်ထားတာမို့ ရယ်ချင်နေတာလေ။
အပ်ထိုးမိမှာကိုတော့ သူတုတ်ကယ်ကြောက်တယ်ထင်ပါရဲ့။

“ငါဝယ်ပေးထားတဲ့အင်္ကျီမှာ နှုတ်ခမ်းနီတွေတော့ ပေ
ထားစေနဲ့။ နောက်ထပ်တစ်ထည် ဝယ်ပေးမှာမဟုတ်ဘူး။ သိ
သား”

သူ ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်ချေလေပြီ။ အူမတိုတတ်ပေမယ့် ကျွဲမြီးတိုတာကိုတော့ သူနားလည်မှာပါလေ။ ဘယ်သူတွေက ကိုယ့်ချစ်သူကို အူမတိုတာများ ရှိမှာတဲ့လဲ။ သူမစကားက သူ့ကိုခပ်နာနာထိစေသည်လေ။

“အဲဒါလေးကြောင့် ချစ်နေရတာ”

“ကြည့်!”

ချည်အစသတ်ပြီး သွားဖြင့်ကိုက်ဖြတ်မိစဉ် သူက သူမနဖူးကို ငုံမွှေးလိုက်လေသည်။ အလစ်ချောင်းတဲ့နေရာမှာတော့ နံပါတ်(၁)ပဲလေ။

“အမေ ဈေးသွားပြီဆိုတာနဲ့ ကဲမလာနဲ့နော်”

“မောင် ဘယ်မှာကလို့လဲ”

“ကဲပါ။ သွားစရာရှိတာ သွားပါတော့”

“ဘာလဲ၊ မျက်စိနောက်တယ်ပြောဦးမလို့လား”

“ရှင်မိထွေးတော် အသံမြဲကြီးနဲ့ အော်ခေါ်မှာစိုးလို့ သွားခိုင်းနေတာရှင်။ သဘောပေါက်”

သူက ပခုံးတွန့်လျက် ထိမထင်ဟန်ပြလိုက်လေ၏။ မိထွေးဒဏ်မခံနိုင်သည့်အစ်ကိုတွေက အသီးသီးလစ်သွားကြပြီ။

ကိုး။ သူကသာ ခံယူတန်းအောင်ခါစ ဘာမှအခြေမခံသေးဘဲ အိမ်ကပ်နေရတဲ့လူဖြစ်နေတာပေါ့လေ။

“အဲဒီမိန်းမကိုများ ခေါက်ထားစမ်းပါကွာ”

“ခေါက်ထားလို့မရပါဘူး”

“ဘာလို့လဲ”

“အမေက ခုနကတောင် ပြောသွားသေးတာ”

“ဘာပြောတာလဲ”

“နင်နဲ့ငါ့ကို ဘယ်အဆင့်ထိ ရောက်နေပြီလဲတဲ့”

“ပြောလိုက်လေ၊ ပေါက်ကွဲလုလု Volt အား (၁၅၀၀)

သို့”

ပြောင်စပ်စပ်ပြောလိုက်သည့်သူ့အား သူ့လက်မောင်းတို့ ဖတ်ခနဲရိုက်လိုက်မိ၏။ ပြတင်းပေါက်နားမှာ ထိုင်နေတာဖြစ်ဆဲမယ့် သူမအိမ်ထဲ သူကြာကြာနေတာမျိုးမဖြစ်သင့်ပါလေ။

“သူငယ်ချင်းအဆင့်ပဲ ကောင်းပါတယ်လို့ ပြောသွားအယ်”

“မရပါဘူး၊ ငါကနို့ကွက်တယ်၊ စကားနော်၊ နင် ငါ့ကို ချစ်တယ်လို့ အဖြေပြန်ပေးတုန်းက ပေးခဲ့ပြီး အခုမှ ထ၊ သစ်စိမ်း

ချိုး ချိုးမယ်မကြန့်”

“ငါဘာလုပ်လို့လဲ”

“လုပ်မှာစိုးလို့ ကြိုပြောနေတာလေ။ ငါ့ကိုသစ္စာမောက်ပြီး နင်နောက်တစ်ယောက်တွဲမယ်ကြံလို့ကတော့ တစ်ခါတည်း နှစ်လောင်းပြိုင်ဖြစ်သွားမယ်။ သိလား”

အမယ်လေး၊ ကြိမ်းဝါးနေပုံက တကယ့်ကိုကြောက်လန့်စရာပါလေ။ ခုနက ကြည့်လင်နေသည့်မျက်နှာက ချက်ချင်း အံ့ဆိုင်းညှို့မှောင်သွားရလေတော့၏။ သူမရဲ့လကလေးကတော့ လငပုပ် ဖမ်းနေပြန်ပြီကော။

“ဘာမှတောင် မပြောရသေးဘူး။ စိတ်က ကောက်ပြီ”

“နင်ဘာကြနေသလဲမှမသိတာ”

“ငါက အမေပြောတာကိုပဲ ပြန်ပြောပြနေတာလေ”

“မပြောနဲ့၊ မကြားချင်ဘူး။ ရည်းစားဖြစ်တာမှ (၆)လ ပြည့်မယ်ပဲရှိသေးတယ်၊ ကြားလေကလည်း ကြမ်းပါ။ ယောက္ခမကြီးကိုပြောလိုက်၊ သားမက်လေးကို မေတ္တာမပျယ်ပါနဲ့လို့”

“အမယ်၊ ငါ့အမေကိုများ ယောက္ခမကြီးတဲ့။ ပိုင်စိုးခိုင်နင်းခေါ်ရတယ်လို့”

“သူ့သမီးကို ယူမယ်ဆိုမှတော့ ယောက္ခမနဲ့သားမက်တော်လို့ ဘာတော်ရမှာလဲ။ ပြော”

“ငါ့ကိုတင်တောင်းဖို့ ဘယ်မှာလဲ ပိုက်ဆံ”

“အေး... နင်သိပ်လိုချင်နေတဲ့ပိုက်ဆံကို နင့်တစ်ကိုယ်ဆီအောင် ဖို့ပစ်မယ်၊ သိလား”

သူစိတ်တိုနေပြီမုန်း သိတာမို့ သူမပြုံးလိုက်မိတော့၏။ ဒီကောင်လေးဟာ ဘာမှမဟုတ်ဘဲလည်း ရှာကြစိတ်ကောက်ဆတ်တာပါလေ။

“ပထမဆုရအောင် ဆုတောင်းပေး”

“ဘာလဲ”

“သီချင်းသွားပြိုင်မလို့လေ၊ ပထမဆုရမှ ငွေတစ်သိန်းပဲ။ နင်သိပ်လိုချင်တယ်မဟုတ်လား”

“အဲဒီတစ်သိန်းက ဇာနည်ဇော်ကို ဝယ်လို့ရလို့လား”

“စကားနေနဲ့၊ သွားခါနီး မောင့်ကို ကလိကလိဖြစ်အောင် ဆုခံနဲ့”

သူ့အနီးမှ သူမအမြန်ထရပ်လိုက်ရတော့၏။ နို့မို့မလွယ်လေ။ သိတယ်မဟုတ်လား။

အခန်း (၁၁)

“စကားရေ”

အိမ်ရှေ့ဆီမှ အသံပြကြီးနှင့် ခေါ်နေတာမို့ ထမင်းအိုးနှစ်
နေတာကို မီးဖိုပေါ်မှချပြီး ရေခွေးအိုးတင်ကာ အိမ်ရှေ့သို့အမြန်
ထွက်ခဲ့ရလေ၏။ ခြံတံခါးမှာ ရပ်နေသည့်သူ့မျက်နှာက ပြုံးမြဲမြဲ။
မနက်က သီချင်းသွားပြိုင်တာ ဘယ်ဆုများ ချိတ်ခွဲပါလိမ့်နော်။

“တိုးတိုးခေါ်လေ၊ သူများတွေကြားကုန်တော့မှာပဲ”

“ရိုးရိုးခေါ်တာပဲလေ စကားရာ၊ ဘာလဲ၊ ချစ်ချစ်လို့
ခေါ်မှ ပြန်ထူးမယ်ပေါ့။ အော်လိုက်မယ်လေ”

“ရှုး!... ဇော်နော်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“မောင်လို့ တစ်ခါလောက် ခေါ်ကြည့်ပါလားကွာ”

ခြံတံခါးကိုဖွင့်ပေးလိုက်ရင်း ကျိတ်ပြီးလိုက်မိပါ၏။ သူမ စိတ်ထဲကမပါဘဲ ဒီနာမ်စားကိုတော့ သူ့အတင်းမခေါ်စေချင်တာ ပါလေ။

“ယောက္ခမကြီး ပြန်ရောက်ပြီလား”

“ပြောပြန်ပြီ ယောက္ခမကြီး။ နည်းနည်းမှ မကြောက် မရွံ့နဲ့”

“ဪ... စကားပုံတောင် ရှိသေးတဲ့ဟာ။ ‘ကြောက် ရင်လွှဲ၊ ရဲရင် မင်းဖြစ်တဲ့။’ ဇာနည်ဇော်တို့ ကြောက်သွေးပါနေရင် စကားဖြူရဲ့နလုံးသားကိုရဖို့လမ်း မမြင်ပေါင်”

“စကားပြောတုတ်တယ်နော်”

“ချစ်ချစ်သင်ပေးတာပဲလေ”

“ကြည့်!”

“ကြည့်နေတာမှ မျက်တောင်တောင်မခတ်မိဘူး။ မှန်း! ပါးပေါ်မှာ ခြင်္ကောက်သွားလို့လား။ အဖုလေးဖြစ်သွားပြီ။ ဒီခြင် ကတော့ အတော်ပူးကျတဲ့ကောင်ပဲ”

အလကားနေ အလကား ခြင်္ကောက် ပြဿနာရှာချင်တာပါ

ဝန်းနှံ့စွာ၊ နှစ်လုံးသားတစ်ခု၊ အသည်းတစ်ခြမ်း

လား။ ခြံထဲမှာ အမေ့ပန်းအိုးတန်းစင်ကြားမှာ နေရာကွက်လပ် ဖို့တာမို့ သူက အဲဒီပန်းအိုးကြားထဲဝင်လိုက်စဉ် သူမမျက်လုံးပြီး သွားရလေ၏။ ဒုက္ခပါပဲ။ မြွေပါးကင်းပါး မကြောက်ပါလားနော်။

“နင်ဘာလုပ်တာလဲ”

“ခဏထိုင်မလို့လေ”

“အိပ်ပေါ်မှာမထိုင်ဘဲ ဒီကြားထဲမှာ ထိုင်မလို့လား”

“ဒါပေါ့၊ မြို့ကြီးပြကြီးတွေမှာဆို ပန်းခြံမျိုးစုံထဲ အတွဲ တွေ ဘာညာသာရကာပြောနေကြတဲ့ဟာ။ မောင်တို့က ဒီမှာ ငြိမ်ငြိမ်လေးထိုင်ပြီး...”

“ဇော်နော်၊ ခဏနေ အမေ့ပြန်လာတော့မှာကို၊ စကား ကြောရှည်မယ်မကြံနဲ့၊ ပြောစရာရှိတာ မြန်မြန်ပြောပြီး ပြန်တော့”

“စကားရယ်၊ ပြောစရာရှိသမျှ မိုးမဆုံးမြေမဆုံးပြော ရင် ဒီဘဝနဲ့တောင် မလောက်ဘူး။ အဆိုတော်ကိုင်ဇာတောင် သီချင်းထဲထည့်ဆိုသေးတာ။ အာကာကိုလွှာပုံပြုလို့ မေယုနဲ့စုတ် တံချိုး ပင်လယ်ပြာအဏ္ဍဝါသမုဒ်ကို မင်လုပ်လို့ရေးသီ တဲ့။ ကြား နှုတ်မဟုတ်လား”

“ဪ... ဟိုက နားထောင်ကောင်းအောင် စကား

၁၃၄

မေသဒွါမောင်

လုံးလှလှလေးတွေ စိထားတာကို စိတ်ကူးယဉ်စရာလား။”

သူက နှုတ်ခမ်းတစ်ဖက်တွန့်လျက် ရုပ်ရှင်တွေထဲက ဗီလိန်မင်းသားတွေလို ပြုံးလိုက်လေသည်။ ဘာတွေများ ကြံစည် လာတာပါလိမ့်နော်။

“မောင်က စိတ်ကူးမယဉ်ဘဲ လက်တွေ့ပြမှာပါ စကား ရဲ့။ လာ၊ နှစ်ကိုယ်ကြား လေမသွေးနိုင်အောင် ကပ်ထိုင်လိုက် စမ်းပါ”

“ဇော်နော်၊ အဲဒီလိုမလုပ်နဲ့”

သူက သူမလက်ကောက်ဝတ်ကိုဆွဲလျက် သူ ထိုင်သူ လိုက်သည့်အတိုင်းဘေးရှိ အတိုင်းပေါ်မှာ ကပ်ကပ်သပ်သပ်လေး ထိုင်ခိုင်းလိုက်လေ၏။ ရွက်လှပင်တွေကို ခြံစည်းရိုးကာထားသလို စိုက်ထားတာမို့ သူမတို့ထိုင်လိုက်တာကို လမ်းပေါ်မှမြင်နိုင်မိ လေ။ ဇော်၊ နင်အတော်လည်တဲ့ကောင်လေးပါပဲလား။

“မောင်ဘာပြောမလဲ မုန်းကြည့်ပါလား”

“ဘယ်သိမှာလဲ”

“မုန်းကြည့်ပါဆို”

“မမုန်းတတ်ပါဘူး။ ညနေစာဟင်းချက်ဖို့ ကျန်သေး

နီးနှစ်ပွင့်၊ နှစ်လုံးသားတစ်ခု၊ အသည်းထစ်ခြမ်း

၁၃၅

အယ်။ တော်ကြာ အမေပြန်လာလို့ အလုပ်မပြီးရင် အဆူခံရမှာ ခေါ့”

“အမေဆူရင် မောင့်ဆီပြေးခဲ့ပေါ့ စကားရဲ့”

“တော်တော်တတ်”

သူက သဘောကျလျက် ရယ်လိုက်လေ၏။ နေရာကျဉ်း ကျဉ်းလေးမှာ ကပ်သီးကပ်သပ်လေး ထိုင်သလိုဖြစ်နေတာမို့ နှစ် သက်သား နီးနီးကပ်ကပ်ဖြစ်နေပါသည်။ အမေသာ ဒီမြင်ကွင်း ကို တွေ့လိုကတော့ သူမ နားရွက်ရောငိုက်ကြွေပါ၊ ပြတ်ဖို့ကျိန်း သေပါပဲ။

“မောင် ပထမဆုရခဲ့တယ်”

“ဟယ်၊ တကယ်”

“အင်း”

“ဒါဆို ဆုကြေးရခဲ့တာပေါ့”

“အင်းပေါ့”

“ဘယ်မှာလဲ”

“ဒီလိုရမလား၊ မောင်က အဲဒီပထမဆုထက် စကားပေး

အယ်ဆုကို ပိုလိုချင်တာ”

“ဘာဆုလဲ”

သူက ပါးပြင်ကို လက်ညှိုးထောက်ပြလိုက်စဉ် သူ့မျက်နှာတစ်ခုလုံး ရှိန်းခနဲပူနွေးသွားရပါ၏။ ဒီလိုကြီးတော့ မထင်စယ်သင့်ပါဘူးနော်။ သူမ အဘယ်မျှအရှက်အကြောက်ကြီးသလဲဆိုတာကို သူအသိဆုံးမဟုတ်လား။

“ဟောဗျာ၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။ မျက်နှာလေးက ဆီရွက်လောက်ပဲရှိတော့တယ်ကွာ။ ဟားဟားဟားဟား...”

“ဖော်နော်၊ လိုက်စမနေနဲ့”

“ချစ်လို့စတာပါ၊ ချစ်ချစ်ရယ်”

“ခေါ်ပြန်ပြီလား ဒီနာမည်”

“ချစ်လို့ခေါ်တာလေကွာ၊ မကျေနပ်ဘူးလား။ ဒါဆို အမေခင်ဆိုင်ရှေ့က အသုတ်သည်မစိန်ချစ်ကို သွားခေါ်ရမလား”

“ခေါ်ချင်ခေါ်ပေါ့၊ ရတယ်”

“တော်ကြာ မောင်နောက် ကောက်ခနဲ လိုက်လာရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ။ စည်ပိုင်းကိုယ်ကြီးကို ရှာမကျွေးနိုင်ဘူးဗျာ၊ နှစ်ယောက်သားပြီးလိုက်မိစဉ် သူက သူမပခုံးကို အသာထွေးဖက်လိုက်လေ၏။ ဒါမျိုးက မသင်ဘဲတတ်သတဲ့လေ။

“မျက်စိမှိတ်”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“မောင်က မှိတ်ဆိုမှိတ်ပေါ့၊ စကားရား၊ ဒီနှုတ်ခမ်းလေးကတော့ အမေးအမြန်းထူတာနဲ့ အပြစ်ပေးခံရတော့မှာပဲ”

မျက်လုံးကို ဖျတ်ခနဲမှိတ်ပြလိုက်စဉ် သူမရင်ထဲမှာ တငြိမ့်ငြိမ့်ခုန်ပေါက်လာလေ၏။ အရင်က နင်ဒဲ့ငါဆိုပြီး ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းရင်းရင်းနှီးနှီးပြောခဲ့သမျှ ခုတော့ သူကမကြိုက်ချုပ်ပြီ။ ‘မောင်’ဆိုပြီး သူ့ကိုယ်သူ ပြောလေ့ရှိသော်ငြား သူမနှုတ်က ခေါ်ဖို့မရဲပဲ။

သူမအပေါ်မှာ သူမည်သို့မြတ်နိုးပြီး အဘယ်မျှ တွယ်တာသလဲဆိုတာကိုတော့ ဖွင့်မပြောပါဘဲ ရင်ထဲက အလိုလိုသိနေပါ၏။ သူမကရော နေ့ခင်းဘက်တွေးမိတဲ့အာရုံထဲမှာရော၊ ညဘက်မက်ဖြစ်တဲ့အိပ်မက်တွေထဲမှာပါ သူတစ်ဦးတည်းသော မိုးမိုးချုပ်ကိုင်ခွင့်ရှိထားတာပါလေ။

လက်ချောင်းသွယ်သွယ်လေးမှာ တစ်စုံတစ်ခုဝတ်ပေးလိုက်မှန်း သိလိုက်ပါ၏။ ဘာလဲ၊ သူ့ဘာတွေလျှောက်ဝယ်လာပြန်တာပါလိမ့်နော်။ နဖူးပြင်ထက် ခပ်ဖွဖွမွှေးလိုက်ပြီးမှ အမိန့်ထပ်ရပြန်လေသည်။

“မျက်စိဖွင့်လို့ရပါပြီ”

“ဟင်! ဒါက ဘာလဲ”

“မောင်နဲ့စကားရဲ့ ဓမ္မစပ်လက်စွပ်လေ”

“အာ... ဘာတွေလျှောက်လုပ်တာလဲ ဖော်ရယ်။ ဆရာ
တဲ့ပိုက်ဆံကို စုထားမယ်မရှိဘူး။ အလကားအပိုဖြုန်းပစ်တယ်”

“မလိုချင်ဘူးလား။ မောင်က ဒီဆရာရင် ဒါကိုဝယ်ပေး
ဖို့ စိတ်ဆုံးဖြတ်ပြီး သွားပြိုင်လာခဲ့တာ။ ခေါင်းထဲမှာ စကားတစ်
ယောက်တည်းအတွက်ပဲရှိတယ်။ ဘာကိုမှမထည့်ချင်ဘူး။ အဲဒီ
လိုအဖျက်စကားတော့ မပြောနဲ့။ မကြိုက်ရင် လွှင့်ပစ်လိုက်”

တွေ့လား။ လုပ်ချင်တာလုပ်လာပြီး ပြဿနာကဖြစ်ပြီ။
ဘယ်တော့မှမဆို မျက်စိတစ်ဆုံး သူမကြည့်တတ်ဘဲ မျက်တောင်
တစ်ဆုံးကြည့်ပြီးပဲ လုပ်တတ်လေ့ရှိတာလေ။ မျက်နှာက ပြင်မရ
အောင် ပျက်ပြီး ဘာစကားမှမပြောတော့ဘဲ စိတ်က ကောက်ပြ
ချေပြီ။

စိတ်ကြီးနဲ့ငါနဲ့ ညစ်လိုက်တာနော်။ ဘယ်တော့မှမဆို မိန်း
ကလေးကသာ စိတ်ဆိုးစိတ်ကောက်ရတာမျိုးမဖြစ်ရဘဲ သူ့ချည်း
အမြဲခိုင်ခံ့ကောက်တတ်နေတာ ငယ်ငယ်ကတည်းက အကျင့်ပေ

ကိုး။ သူမရဲ့ချစ်သူကောင်လေးက ဤသို့ပါလေ။

“ငါကဖြစ်သင့်တာကို ပြောတာပါ ဖော်ရယ်”

“မပြောနဲ့”

“နင်ပဲ အဆိုတော်ဖြစ်ချင်တယ်ဆို၊ အနည်းဆုံး Key
board တစ်လုံးလောက်ဝယ်ဖို့ ငွေစုရမယ်ဆိုပြီး ဒီလိုလုံးခနဲရ-
လာတဲ့ငွေမျိုးကိုမှ မစုဖြစ်ရင် ဘယ်လိုငွေကိုစုမှာလဲ”

“ငါသိတယ်၊ ဆက်မပြောနဲ့”

“ငါက အကျိုးသင့်အကြောင်းသင့်လေး...”

“နင် ငါ့ကိုမချစ်ဘူးမဟုတ်လား”

“ဟယ်! မဟုတ်တာ”

“နင်မချစ်လို့ အခုလိုတွေ ပြောနေတာပေါ့။ ငါလုပ်
သမျှ ကန့်ကွက်ဖို့ချည်း ပြောနေမှန်းငါသိတယ်။ ဟုတ်ပါတယ်၊
ငါက လူဆိုးပါ။ ညီအစ်ကိုတွေထဲမှာလည်း ဗိုလ်ကျကျ သပ်ဆိုး
ဆိုး၊ သူငယ်ချင်းတွေအပေါ်မှာလည်း အနိုင်ကျင့်တဲ့ကောင်၊ နင့်
အပေါ်လည်း ဒီလိုပဲ အမြဲနိုင်စားနေတာဆိုတော့ ငါလိုချင်ပတ်
ကောင်ကို နင်ဘယ်ပြန်ချစ်ချင်ပါ့မလဲ”

“ဖော်”

၁၄၀

မသေခါးစာ

“ငါ့မှာတော့ ချစ်လိုက်ရတာ၊ မြတ်နိုးလိုက်ရတာ။ အရိပ်
တကြည့်ကြည့်နဲ့ စောင့်ကြည့်လိုက်ရတာ။ နင်လမ်းထွက်ရင် ဘယ်
သူ့နောက်များ ပါသွားမလဲဆိုပြီး ပူပန်လိုက်ရတာ အရူးတစ်
ယောက်လို့ပဲ။ ဒီလိုအရူးကို နင်ဘယ်လိုရင်ထဲထည့်ချင်ပါ့မလဲ”

အံ့ကျိတ်ထားတာမို့ သူ့အတော်ဒေါသဖြစ်နေမှန်း သိ
သာပါ၏။ စိတ်ဆိုးတာထက် ဝမ်းနည်းမှုက ပိုသာနေမှန်း သူမ
မြင်နေရတာအမှန်ပါလေ။ လက်ထဲကိုင်ထားသည့်ဘူးလေးကို
ဆတ်ခနဲလွှင့်ပစ်လိုက်တာကိုလည်း သူမ မတားမိလိုက်။ စိတ်
မြန်လိုက်တာမှ ပြဒါးက အဘဝေါ်ရမှာကိုး။

“ပြန်ပေး”

“ဟင်! ပေးပြီးပြန်တောင်းစရာလား”

“နင်မှမလိုချင်တာ ပြန်ပေးပေါ့”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“လွှင့်ပစ်မလို့ပေါ့၊ ခုန ဘူးထဲမှာ တစ်ကွင်းပါသွား
သေးတဲ့ဟာ။ ချွတ်”

“ဇော်”

သူက တကယ်ပင် သူမလက်သူကြွယ်မှ ဝတ်ထားသည့်

လက်စွပ်လေးကို ချွတ်နေတာမို့ လက်သီးဆုပ်လေးကို ကျစ်ကျစ်
မိအောင် ဆုပ်ထားမိလေ၏။ ဘူးက ရှာရလွယ်ပေမယ့် ဒီလို
တွင်းသေးသေးလေးသာ ပျောက်သွားရင် ရှာရခက်တော့မှာလေ။

“ပေးလေ၊ နင်မလိုချင်ဘူးမဟုတ်လား”

“ပေးပြီးပစ္စည်းပြန်တောင်းရင် နင်မျက်စိစွဲမှာနော်”

“စွဲစွဲ...”

“မျက်စိစွဲနေရင် ရုပ်ဆိုးကြီးဖြစ်နေမှာပေါ့”

“ဖြစ်ဖြစ်”

“အဲဒါဆို ငါမချစ်တော့ဘူးနော်”

“မချစ်လည်းနေပေါ့”

“နင်နေနိုင်လား”

“နေနိုင်တယ်”

“ပြီးရော”

သူငြိမ်သွားစဉ် သူမ သူမေးဖျားလေးကို အသည်းယား

ကဖြင့် ဖျတ်ခနဲမွှေးလိုက်မိလေ၏။ ပြိုတော့မည်မှီးနယ် ညှိနေ
သည့်သူ့မျက်နှာထက်မှာ ဝင်းပကြည်လင်လျက် အပြုံးတို့ ချက်
ချင်းလန်းလာတော့သည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ရွှေပဒေသာစာပေ

“စကား”

“ဟိုးထား! ဘူးမြန်မြန်ရှာရအောင်၊ အမေပြန်လာတော့မယ်”

မချင့်မချေဖြစ်သွားသည့် သူ့ပန်းကို အသာတွန်းလိုက်ပြီး အမေ့ပန်းခင်းထဲမှာ ရှာဖွေရေးလုပ်ရတော့တာလေ။

လေ လေ လေ

အခန်း (၁၂)

“သမီး”

“ရှင်... အမေ”

“လာဦး”

“လာပါပြီ”

အဝတ်မီးပူတိုက်နေစဉ် အခန်းထဲမှ အမေခေါ်နေပြီမို့ မီးပူကိုထောင်ကာ ခလုတ်ကိုပိတ်ရုံမျှမက၊ ပလပ်ကိုပါ ပိတ်လိုလို ဖြုတ်ထားလိုက်ပါ၏။ ပြီးမှ လိုက်ကာကိုဖယ်ကာ အမေလှဲနေသည့်ကုတင်နားသို့ သွားလိုက်ပါသည်။ ဒီညနေ အမေ အိမ်ပြန်လာတာ မျက်နှာညှိုးနေသလို ထင်မိတာလေ။

“ဘာပြောမလို့လဲ အေမ”

“ထိုင်ဦး၊ အမေပြောစရာရှိတယ်”

အမေ့ကတင်ထက်မှာပင် ထိုင်ချလိုက်ရပါ၏။ အလုပ်
မပြီးသေးတာမို့ အိပ်ခါနီး အမေ့ကိုနှိပ်နယ်မပေးရသေးပါလေ။
ပြောစရာရှိလို့တဲ့၊ သူမနဲ့ဇော်ကိုစွဲ ဆက်ဦးမှာပဲထင်ပါရဲ့။

“မနက်တုန်းက အမေ့ဆိုင်ကို မသက် လာသွားတယ်”

ထင်တဲ့အတိုင်းပါပဲလား။ ကလေးတွေကိုစွဲမှာ လူကြီး
တွေက မပါမဖြစ် ပါလာတော့ပြီလေ။

“ဈေးထဲမှာ အသံကျယ်ကျယ်နဲ့ အမေ့ကိုပြောသမျှ ပြန်
မပြောပြချင်တော့ဘူးသမီးရယ်။ အမေပြောချင်တာကတော့ သား
ဇော်ကို သမီးဖြစ်ဖို့ပါပဲ”

ဖြတ်ဖို့တဲ့။ ပြောတော့ဖြင့် လွယ်လိုက်တာနော်။ ဒီလို
လွယ်လွယ်နဲ့သာဖြတ်လို့ရရိုးမှန်ရင် သူ့ကို သမီးခေါင်းညှိတ်ခဲ့ပါ
မလား အမေရယ်။ ကျောင်းမှာ သူငယ်ချင်းတွေ ဝိုင်းစကြပေမယ့်
သူမက မသိချင်ယောင်ဆောင်ခဲ့တာပါလေ။

ငယ်သူငယ်ချင်းမို့ ဘယ်သူတွေ ဘာပြောပြော မမှုခဲ့တာ
အမှန်ပါ။ ဘေးတီးကြတာလား ဒါမှမဟုတ် သူ့ကိုယ်တိုင်ကပဲ

သူမကိုစိတ်ဝင်စားတာအမှန်ပဲမို့လား သူမမသိခဲ့ပါချေ။ စာမေးပွဲ
နောက်ဆုံးရက်မှာ ဖွင့်ပြောခဲ့ပြီး သူ့ကိုရှောင်ခဲ့ဖြစ်ပေမယ့် အောင်
စာရင်းထွက်မယ့်နေ့မှာတော့ ကမ်းနားကို လက်ဆွဲခေါ်လာခဲ့ပြီး
အဖြေတောင်းခဲ့တာလေ။

နဂိုကတည်းက အရှက်အကြောက်မိန်းကလေးမို့ ခေါင်း
ညှိတ်ရန်မရှိမှန်း သူသိစဉ်မှာ သူ့ကိုမှအဖြေပြန်မပေးရင် မြစ်ထဲ
ချန်ချယ်ဟု ခြိမ်းခြောက်ခဲ့တာပါပဲ။ မလုပ်လောက်ပါဘူးလေဟု
ဆုတ်နှုတ်ပိတ်မိစဉ်မှာ တကယ်ပင် မြစ်ထဲချန်ချခဲ့တာမို့ ယောက်ျား
သားသူငယ်ချင်းတွေဝိုင်းကူဆယ်ပြီး သူ့ကိုအသက်ကယ်ခဲ့တာ
အမှန်ပါလေ။

ဤမျှအချစ်ရူး ရူးခဲ့တဲ့ကောင်လေးက သမီးရဲ့နှလုံးသား
ကို အရည်ပျော်စေနိုင်စွမ်းရှိခဲ့မှန်း အမေနားမလည်ပေးနိုင်ဘူးတဲ့
အား။ ဇော်ကို သမီးရဲ့ရင်ထဲအသည်းထဲက နှင့်နှင့်သည်းသည်း
နှိပ်နှိပ်ကာကာ ချစ်တာပါအမေရယ်။

“ထားဆုံးပြီးနောက်ပိုင်းမှ သူတို့စီးပွားရေးက တဟုန်
နိုးတက်လာတာ သမီးလည်း အသိဆုံးပါ။ ကိုမြင့်ဇော်က သက်
ဆက်ကို သူနဲ့မိတ်ဖက်လို့ ယူဆခဲ့တာပဲလေ။ အကြီးနှစ်ယောက်

တောင်မှ သက်သက်အာဏာကိုမလွန်ဆန်ရဲတာနဲ့ အိမ်ခွဲထွက် သွားကြတာ အိမ်မေတို့တစ်ရပ်ကွက်လုံးအသိ။ သားဖော်အလှည့် မှာလည်း ဒီလိုပဲ သူလုပ်ဦးမှာပဲ”

“ဖော်က မိဘဆီမှာ လက်ဖြန့်တောင်းသုံးနေတာမှ မဟုတ်ဘဲ အမေရယ်”

“လောလောဆယ်လည်း သူ့အဖေအလုပ်မှာ သူလုပ် နေရသေးတာမဟုတ်လား။ မိဘအရိပ်ခိုနေတုန်းပါပဲသမီးရယ်။ သူ့ခြေပေါ်ရပ်နိုင်မှသာ မိဘအရိပ်မဲ့မှာလေ”

သက်ပြင်းဖွဖွလေး ချလိုက်ပြန်ပါတ်။ ဘာသူသလဲလေ သူမလည်း အခုအချိန်ထိ အမေအရိပ်မှာ ခိုနေတာပါပဲ။ အိမ်နဲ့ စရိတ်ရှာတာကလည်း အမေပါပဲလေ။ သူမ ကျူရှင်ပြတဲ့စရိတ် က တက္ကသိုလ်တက်ဖို့အတွက် စတုးထဲထည့်သိမ်းနေတာကိုး

ဪ! သားသမီးဆိုတာ ဖခင်ဖြစ်တဲ့နေမင်းရဲ့အထံ ရောင်အောက်မှာ အသက်ရှင်ကြပြီး မိခင်ဖြစ်တဲ့အပင်ရဲ့အထံ ရှင်သန်ကြီးထွားခွင့်ရတဲ့ မြေစာဆိုတဲ့မြက်ပင်လေးတွေပါပဲလေ

“သမီးရော သားဖော်ပါ သိပ်ငယ်ကြသေးတဲ့အရွယ် ရှိပါသေးတယ်ကွယ်။ ကျောင်းပြီး ဘွဲ့ရတဲ့အခါ သမီးတို့ဘဝ

သက်တွဲဖော်မျိုး။ အစစပြည့်စုံကုံလုံတဲ့လူတန်းစားမျိုးနဲ့ ကြုံနိုင် သေးတယ်။ ဒီလိုငယ်လွန်းတဲ့အရွယ်လေးမှာပဲ စိတ်ကိုအလို ဆိုက်ပြီး ဆုံးဖြတ်ချက်မစောပါနဲ့သမီး။ အမေပြောတာ နားလည် စာယ်မဟုတ်လား”

နားလည်တယ်မဟုတ်လားတဲ့။ အမေရယ်၊ အမေတို့ ဘုန်းကလည်း ဒီအရွယ်ကိုကျော်ဖြတ်ခဲ့ကြတာပါလေ။ အမေတို့ ဆတ်မှာ (၁၈)နှစ်နဲ့အိမ်ထောင်ပြုတတ်ကြတာ ဝေလေဆိုပေမယ့် ဒီခေတ်ဒီအမြင်နဲ့ သမီးက အရွယ်ငယ်ငယ်နဲ့ အိမ်ထောင်ပြုမှာမှ မဟုတ်တာဘဲ။

စိတ်ကိုအလိုလိုက်ပြီး လိုက်လုပ်တတ်တဲ့ မြီးကောင် သမီးက အရွယ်ဖြစ်ပေမယ့် သတိနဲ့အသိဆိုတာကို သမီးဆင်ခြင် ဆတ်ပါတယ်အမေ။ အမေမျက်ကွယ်မှာ မဖြစ်သင့်တာမဖြစ်ရ ဆောင် သမီးကိုယ်သမီး လုံခြုံထိန်းချုပ်နိုင်စွမ်းရှိပါတယ်။

ပြီးတော့ ဖော်ကိုယ်တိုင်ကိုက သမီးကိုသိပ်တန်ဖိုးထား တဲ့ကောင်လေးမို့ ချစ်သူတို့တာသာဘာင တွေ့ထိန်းရှိုက်ခြင်းက မှူးပြီး ဒီထက်ပိုသာလွန်ကဲတဲ့အဆင့်ကိုမရောက်အောင် ဆင်ခြင် စာယ်ဆိုတာကို အရှက်ကြီးတဲ့သမီးတစ်ယောက်အနေနဲ့ အမေ

ကို ဘယ်လိုဖွင့်ပြောရဲပါ့မလဲ။ ဒါကို အမေသိနိုင်ပါ့မလားလေ။

“ဒီအရွယ်မှာ အထူးအဆန်းရင်ခွန်ရုံနဲ့ အဲဒါကိုအချစ် စစ်ဆိုပြီး တရားသေသတ်မှတ်မထားပါနဲ့သမီး။ အသက် (၃၀) ကျော်မှာမှ ရင်ခွန်သံထူးခြားရင်း အချစ်စစ်ဆိုတာကို သမီးသိ မှာပါ။ အရွယ်ငယ်စဉ် တစ်ခဏနဲ့ ခုန်ခဲ့တဲ့ရင်ခွန်သံက တစ်ချိန် မှာ ရယ်စရာအဖြစ်ကိုပဲ သမီးအတွက် ပြန်ပေးတတ်တာ သဘာဝ ပါပဲ”

“...”

“ပြီးတော့ သားဖော်ဆိုတာ တစ်စွဲတံထိုးဉာဉ်နဲ့ အခြေ စိတ်မြန်လက်မြန်ရှိတတ်တာ သမီးလည်းအသိပဲ။ အရွယ်ရဲ့တည် ငြိမ်ခြင်းမျိုး သူ့မှာမရှိသေးဘူး။ အဲဒီလိုကောင်လေးကို သမီးက ဘယ်လိုအားကိုးမှာလဲ။ မိန်းကလေးတွေ အိမ်ထောင်ပြုတယ်ဆို တာ လင်ယောက်ျားကို အားကိုးလိုစိတ်အပြည့်နဲ့ အိမ်ထောင်ပြု ကြတာလေ။ ယူပြီးမှ မှားပါပြီဆိုတဲ့နောင်တက ရသင့်တဲ့ဆုခွင့် မဟုတ်ဘူး။ အမေသမီးကို မြင့်မြင့်ကြီးမမုန်းစေချင်ပေမယ့် သား ဖော်ထက်ပိုပြီးတော်တဲ့ အမျိုးသားနဲ့ အိမ်ထောင်ပြုစေချင်တာ။ အမေ့စိတ်ရင်းအမှန်ပါပဲသမီး”

ပါးပြင်ထက် မျက်ရည်က ပေါက်ခဲနဲစီးကျသွားပါသည်။ နှိုက်ချင်ပေမယ့် ခွန်အားတို့ကို ဆုတ်ယုတ်ကုန်သလိုနှယ် အငို ထွယ် အရှိုက်ခက်တယ်ဆိုတာ ဒီလိုဝေဒနာမျိုးကိုပြောကြတာပဲ သင်ပါရဲ့။

အမေရယ်၊ အစကတော့ သားငယ်လေးဆိုပြီး အိမ်မှာ ခင်ထွက်စားသောက်ခွင့်ပြုပေးခဲ့တဲ့လူပါ။ အခုတော့ ဘယ်လို စိတ်ထားမျိုးပြောင်းလဲပြီး ဖော်အပေါ်မှာ မီးနီတွေပဲ ထိုးပြတာပါ သဲ။

သဘောမတူဘူးတဲ့ဖော်၊ ငါတို့နှစ်ယောက်ကို အမေက သူစိမ်းပြင်ပြင် ခပ်ခွာခွာနေစေချင်ပြီတဲ့။ လက်ချင်းယှက် လည် ဆီးဖက် ကလေးဘဝတုန်းကလို ပူးပူးကပ်ကပ်ရင်းနှီးခွင့်ကို ပိတ် ဆင်ခံရပါရောလား။

ဒီကိစ္စကို နင်သာသိရင် ဘာပြောမလဲဟင်။

“သမီးဖြတ်နိုင်တယ် မဟုတ်လား”

“ဟင်!”

“အနာဆိုတာ ရှုရှုချင်း အရက်ယုံဆွတ်လိုက်ရင် အမြန် အကျက်မြန်တယ်သမီး။ ဒီလိုမဟုတ်ဘဲ ဒီအတိုင်းထားရင် အနာ

ရင်းပြီး ကိုယ့်ကိုဒုက္ခပေးတတ်တာ သမီးသိပါ။ ဒီတော့ သမီးရင်နာတာကို ပေါ့ပေါ့လေးပဲရှိပါစေကွယ်။ သံယောဇဉ်ရှည်ကြာရင် အဲဒီအနာအတွက် ဝေဒနာပိုဆိုးသွားလိမ့်မယ်။ အမေပြောတာနားလည်ရဲ့လား”

ခေါင်းကိုသာ အသာညှိတတ်ပြလိုက်မိပါ၏။ ပေါ့ပေါ့လေးပဲတဲ့လား။ ပြောတော့ဖြင့် လွယ်လိုက်တာအမေရယ်။ ဒီရင်ဘတ်ထဲမှာ အနာဖြစ်အောင်ပြုလုပ်တာ ဇော်မှမဟုတ်တာ၊ အမေသာ... အမေကသာ သမီးကိုရင်နာစေတာအမှန်ပါလေ။

ငယ်သူတို့နှလုံးသားမှာ စစ်မှန်မှုဆိုတာမျိုးမရှိခဲ့ရင် ငယ်ပေါင်းဆိုတာမျိုးတွေ ငယ်လင်ငယ်မယားဆိုတာမျိုးပါ ဘယ်လိုရှိတော့မှာလဲ။ အမေအတွက် ဇော်က အခုတော့ ဆေးခါးကြီးအဖြစ်ပဲ မြင်ပြီထင်ပါရဲ့လေ။

“သမီးကတိပေးနိုင်တယ်မဟုတ်လား စကားဖြူ”

“ကတိ”တဲ့၊ ကတိတောင်းနေပြီ ဇော်။ ငါဘာလုပ်လို့လဲ။ နင်နဲ့ငါ့ကို အနီးဆုံးကနေ အဝေးဆုံးကိုတွန်းပို့ချင်တဲ့လူတူအန်တီသက်လား။ အမေလား ငါမသိချင်တော့တာအမှန်ပါ။

“သမီး”

“အမေ”

“ပြောရခက်နေသလားကွယ်”

“ဇော်ကို... ဇော်ကို”

“အင်းပေါ့လေ၊ ငယ်သူငယ်ချင်းဆိုတော့လည်း စွန့်ရခက်ပေမပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သမီးရယ်၊ ငယ်ငယ်တုန်းကလို သူ့စားနေတဲ့ရေခဲချောင်းကို သမီးလုစားလို့လွယ်ခဲ့သလိုမျိုး၊ သမီးထမင်းချိုင့်ကို သူ့အလွယ်တကူနီကစားခဲ့သလိုမျိုး အခုကိစ္စက မလွယ်ကူဘူး။ အထူးသဖြင့် မျက်စိတစ်ဆုံးကို သမီးမြင်တတ်ဖို့လိုလိမ့်မယ်”

“...”

“သူ့မိတွေ့ အမေတို့အိမ်ပေါ်အထိတက်လာပြီး ကက်ကက်လန်ရန်လာတွေ့တာကို သမီးခံနိုင်မလား။ ဒါမှမဟုတ် အဲဒီလိုမဖြစ်ခင်မှာ သမီးဘက်က ကြိုတင်ဆင်ခြင်ပြီး နောက်ဆုတ်လိုက်မလားဆိုတာကို သမီးသေချာစဉ်းစားပါ”

အန်တီသက်တဲ့လား။ အမေငဲ့ကွက်တဲ့အချက်က အန်တီသက်သာ အဓိကကျသတဲ့လေ။ သမီးဖြစ်သူရဲ့နှလုံးသားနုအပေါ် အမေရက်စက်စွာဆုံးဖြတ်ခိုင်းရတယ်လို့ကွယ်။

“ပြောလေ”

“သမီး... သမီး... ဇော်ကို သံယောဇဉ်ဖြတ်ပါမယ်
အမေ”

“ကတိနော်”

“ဟုတ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်၊ အန္တရာယ်ဆိုတာ ကိုယ်က
ကြုံမြင်ပြီး ရှောင်နိုင်တာ အကောင်းဆုံးပဲသမီး။ အဲဒီကတိကို
ဒီတစ်သက် သမီးဘယ်တော့မှမမေ့ပါနဲ့။ သွားတော့ သမီး၊ လုပ်
စရာရှိတာ ဆက်လုပ်ချည်တော့”

အမေအနီးမှ အသာထွက်ခဲ့စဉ် မျက်ရည်တို့က ပိုးပိုး
ပေါက်ပေါက်ကျလာလေ၏။ တာကျိုးသလိုဆိုတာ ဒီလိုပဲထင်ပါ
ရဲ့။

ဇော်ရယ်၊ ငါ့အဖြစ်က အခုမှ အရှေ့ကိုဆက်တိုးချင်ပေ
မယ့် ရှေ့မှာက ဆူးချို၊ နောက်ဆုတ်ဖို့ကလည်း နောက်မှာက
မီးဆိုသလို အကျဉ်းအကျပ်ထဲ တကယ့်ကိုရောက်နေရတဲ့အဖြစ်
ပါပဲ။ နင်ရော ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်မှာလဲ။

ငါ့ကိုလက်ကမ်းကြိုမှာလားဟင်။ အဲဒီအခါ နင့်လက်

ဝန်းနှံ့ပွင့်၊ နှစ်လုံးသားတစ်ခု၊ အသည်းတစ်ခြမ်း

ကိုလှမ်းဆုပ်ဖို့အတွက် ငါ့မှာ ခွန်အားမရှိမနေတာလေ။ အမေ
တစ်ခုသမီးတစ်ခုသာမှာ အားကိုးရာတစ်ဦးတည်းသာရှိတဲ့အမေ
ကို ဘယ်လိုနှလုံးသားနဲ့ ငါကျော့ခိုင်းနိုင်မှာတဲ့လဲ။

ပြန်ဆပ်လို့မကုန်နိုင်တဲ့ကျေးဇူးတွေက စီးမော့နေတဲ့ ငါ့
ခန္ဓာကိုယ်ထဲက သွေးကြောအနှံ့ရှိနေမှန်း ငါ့အလိုလိုသိနေတာ
အမှန်ပါပဲ။ အဲဒီကျေးဇူးတွေကို မဆပ်နိုင်တောင်မှ မကန်းမိအောင်
အတတ်နိုင်ဆုံး ငါဆင်ခြင်ရမှာကို။

အဲဒီအခါ ငါ့ကို နင်စိတ်နာလေမလား။ မတည်ငြိမ် မရင့်
ကျက်သေးတဲ့စိတ်တဲ့။ အမြဲကိုယ့်စိတ်ကိုယ်သာ ဦးဆောင်တတ်
တဲ့နင့်အတွက် ငါဆိုတဲ့စကားဖြူက အတားအဆီးတစ်ခုပဲဖြစ်နေ
ပါလိမ့်မယ်။ ဆွဲယူခေါ်ဆောင်သွားလိုတဲ့ နင့်ဘဝလမ်းအတွက်
လည်း ငါက ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးတစ်ခုသာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ် ဇော်။

သတ္တိမရှိဘူးလို့ ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်ဝေဖန်ရင်လည်း ငါရဲရဲ
ကြီးခံဝံ့ပါတယ် ဇော်။ အပြစ်ရှိနေတာက ငါပဲဖြစ်နေတာကို။

တို့အနာဂတ်လမ်းက လမ်းပေါက်မရှိတဲ့ဂူဝဲလို ပိန်းပိတ်
အောင် မှောင်နေခဲ့တာ ဘယ်ဘဝက ဝဋ်ကြွေးကြောင့်များလဲ
မောင်ရယ်...

အခန်း (၁၃)

“ငါ ရန်ကုန်သွားတော့မယ်”

“ဘာရယ်”

တစ်ခါမှမမြင်ခဲ့ဖူးသည့် တည်ငြိမ်ခြင်းက သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ ရှိနေလေ၏။ အကြည့်က တသွင်သွင်စီးဆင်းနေသည့် မြစ်ရေခပ်နောက်နောက်ကိုသာ ကြည့်နေသည်။ ပြောချင်တယ် ဆိုပြီး ခေါ်ခဲ့သည့်သူမက ဘာတစ်ခွန်းမှမပြောသေးခင် သူ့ထံမှ ထွက်လာသည့်စကားတို့က အဆန်းတကြယ်ဖြစ်နေပါ၏။

“မနေ့က အန်တီသက်နဲ့ငါ ပြဿနာအကြီးအကျယ် တက်ကြွတာ စကားရဲ့”

“... ”

“ဒီတစ်ခါတော့ ငါ့ငြိမ်ခံမနေနိုင်တော့ဘူး။ အဖေဘယ်လိုပဲပြောပြော အမေ့နေရာမှာ ဒင်းကိုဘယ်လိုမှမမြင်နိုင်တာကို။ အမေဆိုတာ မေတ္တာတွေပြည့်နက် မောက်လျှံနေတဲ့ မြင့်မြတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးမှန်း နင်က ပိုသိမှာပါလေ။ ဒင်းမှာက မေတ္တာမပြောလေနဲ့။ သတ္တဝါလေးတွေကိုချစ်တတ်တဲ့ အကြင်နာပီစိကလေးတောင်မှ မရှိတာဘဲ”

ပြောတတ်ပါပေ။ အန်တီသက်စိတ်ထား မည်သို့ရှိသည်ဆိုတာကို သူမထက် တစ်အိမ်တည်းနေတဲ့သူက ပိုသိမှာပါလေ။

“ကိုကြီးနဲ့ကိုလေးတုန်းကလည်း သူဒီလိုပဲလုပ်ခဲ့လို့ ငါ့အစ်ကိုနှစ်ယောက် မျက်ရည်ကျခဲ့ရတာ ငါ့အသိဆုံး။ အဖေရှာသမျှအမွေအားလုံးက သူ့အတွက်ချည်းလို့ပဲ ယူဆထားတဲ့ လောဘအိုးမကြီး... တောကဲ့”

“ဟယ်! ဇော်ကလည်း”

“ငါတို့က အဖေ့ဆီမှာ လက်ဖြန့်တောင်းနေကြတာမှ မဟုတ်တာ။ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးပြီး အလုပ်လုပ်နေကြတဲ့ဟာ။ ကိုယ်ပိုင်စီးပွားထူထောင်ဖို့ အဖေ့ဆီ အကြံဉာဏ်ယူရင်း အဖေ

က ပေးသင့်ပေးထိုက်တာပေးဖို့ တိုင်ပင်ရုံရှိသေး။ ဒင်းက လက်ခံမောင်းထခတ်တော့တာလေ။ အလကားစုန်းမကြီး”

“ဟဲ့ ဒီလောက်ပြောနေတဲ့ကြားက ဇော်ရယ်၊ နင်တော့ ငရဲကြီးတော့မှာပဲ”

“ကြီးကြီးဟာ၊ ငါမှန်တာပြောတာပဲကဲ့၊ ကိုကြီးပြောတာ သိပ်မှန်တယ်။ ငါတို့တော့ ပုံပြင်ထဲက မင်းသားလေးတွေဘဝရောက်ပြီတဲ့။ မိသွေးဖြစ်တဲ့စုန်းမကြီးကြောင့် နန်းတော်ကနေ ထွက်ပြေးရတဲ့ဘဝ ဆိုးလှပြီမှတ်ခဲ့တာ၊ အခုလက်တွေ့ကြုံမှပဲ ယုံရတော့တယ်”

ငယ်ငယ်က ကြားဖူးခဲ့တဲ့ပုံပြင်ကို မှတ်မှတ်ရရ သူပြန်ပြောပြနေတာပါပဲလား။ ဟုတ်တာပေါ့၊ မိသွေးဆိုးတာကို လုံးဝ အသိတဲ့ဘုရင်ကြီးကြောင့် သားတော်ခုနစ်ပါးစလုံး နန်းတော်ကနေ ပျောက်ကွယ်သွားရတာလေ။

“အဲဒါကြောင့် သူတို့ငယ်ငယ်လေးနဲ့အိမ်ထောင်ကျကုန်တာ။ ငါ့အလှည့်တော့ အနည်းဆုံး အစိတ်သုံးဆယ်လောက်မှ ယူမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတာ စကားရဲ့။ နောက်ထပ် (၈)နှစ် (၁၀)နှစ်လောက်တော့ ငါ့ကို နှင်စောင့်နိုင်မယ်မဟုတ်လားဟင်”

(၈)နှစ် (၁၀)နှစ်တဲ့။ ရုတ်တရက်လှည့်မေးလိုက်တာမို့ သူမ အလန့်တကြားဖြစ်သွားရပါတယ်။ နှလုံးသားနဲ့ချစ်ခဲ့တာမို့ အချိန် ဘယ်လောက်ကြာကြာ၊ နှစ်ပွင့်ဘယ်လောက်ညောင်းညောင်း သူ့သာစောင့်ဆိုရင် သူမက စောင့်စားရမှာလေ။

“အင်း”

“ဒါပေါ့၊ ငါကတော့ ငါ့အစ်ကိုတွေလို မိန်းမအိမ်ပေါ် စွေခနဲတက်မသွားနိုင်ဘူး။ ငါ့အပေါ်မှာ နင့်အမေ ဘယ်လိုစေ တနာထားတယ်ဆိုတာ ငါသိပေမယ့် အဲဒီလို မိန်းမဘက်ကို အား ကိုးတတ်တဲ့ ခပ်ညံ့ညံ့ယောက်ျားတွေရဲ့စာရင်းတွေထဲမှာ ငါ့နာမည် အပါမခံနိုင်ဘူး စကား။ ယောက်ျားမာနနဲ့ ငါ့ခြေပေါ်ငါ့ရပ်နိုင်မှ သာ နင့်ကိုလက်တွဲခေါ်မှာပါ။ နင်ယုံရဲ့လား”

ခေါင်းကိုသာ ညှိတ်ပြလိုက်မိ၏။ စိတ်ကူးကို အကောင် အထည်ဖော်ဖို့ အားယူနေသည့်သူ့ကို အားလျော့စေမယ့်စကား လုံးတို့ကို သူမ မည်သို့ပြောနိုင်ပါမည်နည်း။ ခက်တယ် ဖော်။

နင်နဲ့ငါက ဘဝတူတွေဖြစ်ခဲ့ပါလျက် ဒီနောက်ပိုင်းမှာ တော့ ငါတို့နှစ်ယောက်က လမ်းဆုံမှာ ရပ်လျက်သားဖြစ်နေပါ ပြီ။ လမ်းခွဲနှစ်သွယ်ကို ဘယ်လမ်းလျှောက်မလဲဆိုပြီး ရွေးချယ်

ရမယ့်လူနှစ်ယောက်ဆိုတာကို နင်စဉ်းစားမိပါရဲ့လား။

“လောလောဆယ်တော့ ငါတစ်ယောက်တည်း ဟိုမှာ ရုန်းကန်ရပ်တည်ရဦးမှာပဲ။ အဆင်ပြေတဲ့အခါ နင့်ကို ငါလာပြန် ခေါ်မယ်။ သိလား”

“အင်း”

“ဘယ်လိုကြီးလဲဟာ၊ နင်ပြောနေပုံက အားကိုမရဘူး။ ငါ့မှာတော့ ခွန်နဲ့အားနဲ့ တစ်ဝကြီးကိုပြောလို့”

“အေးပါဟယ်”

“နင့်ကိုသတိပေးရဦးမယ်၊ နင်နော်... ငါမရှိဘူးဆိုပြီး တခြားကောင်တွေနဲ့ အပျော်ရော အတည်ရော တွဲမယ်မကြံနဲ့။ သတင်းကြားလို့ကတော့ နင့်ကို ငါလာပြန်သတ်မှာ၊ သိရဲ့လား”

ကြည့်! မြို့ကြီးပြကြီးကိုသွားမယ့်သူကပဲ ပြောရတယ် နို့သေး။ တကယ်ဆို ဒီလိုစိတ်မချလက်မချစကားတို့ကို သူမက သာ ပြောရမှာလေ။ နင်ကတော့ လုပ်လိုက်ရင် ကပြောင်းကပြန် ချည်းပါပဲလား ဇာနည်ဖော်ရယ်။

“ပြောနေတယ်လေ”

“အဲဒီစကားကို ငါကပြောရမှာ”

“ဘယ်လို”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ မြို့ကြီးပြကြီးမှာ အရောင်စုံအသွေး
စုံ အလှအပတွေရှိတာပါ။ အဲဒါတွေကြားမှာ နင်မယစ်မှူးဘူးလို့
အာမခံနိုင်လို့လား”

“ဒါက အူတိုပြတာပေါ့လေ”

“စိတ်ဆိုတာ အမြဲပြောင်းလဲတတ်တဲ့အရာတစ်ခုပါ။ ဇော်၊
ငါ့ကို ဒီမှာချန်ရစ်ခဲ့ပြီး ဟိုမှာ နင်အသစ်ရှာတွေ့သွားရင်လည်း
ငါဘာမှတတ်နိုင်တာမှမဟုတ်တာ”

သူက မချင့်မရဲဖြစ်သွားပုံဖြင့် သူမပခုံးကို ပိုမိုတင်းကျပ်
စွာ ဖက်တွယ်ဆုပ်ညှစ်လိုက်ရင်း ရင်ခွင်ထဲသို့ ထွေးဖက်ထား
လိုက်လေသည်။ ဒါ နောက်ဆုံးပဲဖြစ်မှာပါမောင်။ မောင်ထွေးပွေ့
ခဲ့တဲ့ ဒီညနေခင်းလေးကို ကျွန်မဘဝစာမျက်နှာမှာ ဘယ်တော့
မှ မေ့ပျောက်နိုင်တော့မယ်မထင်ဘူး။ ယုံပါကွယ်။

“ဒါဖြင့် နင်တစ်ခါတည်း ငါနဲ့လိုက်ခဲ့ပါလား”

မျက်စောင်းက ဒိုင်းခနဲရောက်သွားရပါ၏။ လက်ထဲ
တစ်ပြားမှဖြင့်မရှိဘဲ သူမကိုခေါ်ရအောင် သူ မရူးနှမ်းသေးပါဘူး
နော်။ လူကို အသည်းတယားယားဖြစ်အောင် ပြောရတယ်လို့

“ငါ ဗိုက်ဟောင်းလောင်းနဲ့မအိပ်နိုင်ဘူး”

“ကြည့်၊ စကားကိုလည်း အဟုတ်ထင်လိုက်တာပဲ။ ဒီ
ကလေးမကတော့လေ”

သူမပါးပြင်ထက်မှာ သူ အတော်ကြာကြာလေး နှမ်းရှိုက်
လျက် ငြိမ်သက်နေပါ၏။ ခါတိုင်းဆိုလျှင် ရုက်စိတ်နဲ့ ရုန်းမိမှာ
မှန်ပေမယ့် အခုအကြိမ်မှာတော့ သူမခွင့်ပြုနေမိတာလေ။

“သိပ်ချစ်လိုက်တာ စကားရယ်”

“ငါယုံပါတယ် ဇော်”

“အဲဒီအချစ်တွေကို တစ်ရွေးသားမှမလျော့စေနဲ့ဦး”

“ငါ့မှာ သက်သေရှိပါတယ်”

“ဘာသက်သေလဲ”

သူမ မေးဆတ်ပြလိုက်တော့ သူက သူမကိုထွေးဖက်
ထားခြင်းမှ ဖြေလျော့သွားစေပါ၏။ မြစ်ကမ်းနဖူးမှာ လေက
အနည်းငယ်ကြမ်းတမ်းစွာ တိုက်နေလေသည်။

“ဟောဒီရောဝတီမြစ်ကြီးပေါ့”

“ဘာရယ်”

“မယုံရင် မေးကြည့်လိုက်လေ၊ အဲဒီမြစ်ထဲမှာ စကား

ဖြူရဲ့အလွမ်းတွေ အပြည့်ပျော်ဝင်နေတယ်မှတ်”

“အားပါး... ကဗျာဆန်လိုက်တာကွာ၊ အဆိုတော်လုံးမယ့် ကိုယ်တောင်မှ အရိုးပေးရပြီ။ ဆက်ပြောပါဦး၊ သိချင်တာထည့်ရေးပြီး Feel အပြည့်နဲ့ဆိုရအောင်”

“သွား... လူကိုများ ကုန်ကြမ်းထုတ်ပေးတဲ့စက် ထဲနေသလား။ မရဘူး”

သူ့ရင်ဘတ်ကို ခပ်သာသာတွန်းလိုက်မိစဉ် သူ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလိုက်လေ၏။ နှုတ်ဆက်ကျောခိုင်းချိန်မှ မျက်ရည်တွေမပေးချင်တာအမှန်ပါ မောင်။ ဒီလိုကြည်နူးတဲ့အခြေတွေနဲ့ နင်အမြဲပျော်နိုင်ပါစေလေ။

“မလှောင်နဲ့လေ”

“ဪ... လှောင်တာမဟုတ်ရပါဘူး စကားရဲ့။ တကယ်ကြည်နူးစိတ်နဲ့ ရယ်လိုက်မိတာပါ။ ပြောပါဦး၊ မြစ်ရေထဲမှာ ဘယ်လိုကစားတာလဲ”

“မသိတော့ဘူး”

“ငါသိထားတာကတော့ မိန်းမတွေရဲ့စိတ်က မြစ်နဲ့တယ်တဲ့။ မြစ်ဆိုတာ မာယာများပြီး အကောက်အကွက်ကလေး

ထူပါ”

“အမယ်! စကားနိုင်လှမပြောချင်ပါနဲ့၊ အဲဒီမိခင်နဲ့တူသောဖြစ်ကြောင့် နင့်ဗိုက်ထဲကို ဆန်ဆိုတဲ့ထမင်း နေ့စဉ်ရောက်တာမဟုတ်လား။ ကျေးဇူးရှင်ကို ကျေးဇူးစွပ်ရင် နင့်ကို မြစ်က မျိုချလိမ့်မယ်။ သတိထား”

သူ တဟုန်ဟုန်ရယ်ပြန်လေ၏။ သူမကိုအနိုင်ပိုင်းပြောတာကိုပဲ သဘောကျနေတယ်ထင်ပါရဲ့။ အမေ့ထံမှာ ခွင့်တောင်းပြီး ဒီလိုလိုက်ခဲ့တာမို့ စကားအေးအေးလူလူပြောနိုင်တာပါလေ။

လမ်းခွဲစကားပြောရမယ့်အစား အခုပြောနေမိတာတွေက တောင်စဉ်ရေမရ စကားလုံးတွေသာ။ အမေ... အခုတော့ အမေဖြစ်စေချင်တဲ့အတိုင်း တကယ်ဖြစ်လာတော့မှာပါ။ တွဲထားချင်ပေမယ့်လည်း သမီးရဲ့လက်ကို သူက ဖြုတ်ချထားခဲ့တော့တာလေ။

“မနက်ဖြန် ညနေသဘောနဲ့ ငါသွားတော့မယ်”

“...”

“နင်ဘာမှာချင်သေးလဲ”

ခေါင်းကိုခပ်ဖြည်းဖြည်းခါလိုက်မိ၏။ မှာစရာတွေ ရင်ထဲ

မှာ အပြည့်ရှိတာမှန်ပေမယ့် မပြောတော့ပါဘူးလေ။

“နင်လိုက်ပို့မှာမဟုတ်လား”

“ဟင့်အင်း”

“နင်ကလည်းဟာ၊ ရုပ်ရှင်တွေထဲမှာဆို အဲဒီ ၅၀ က ဇာတ်အမြင့်ဆုံးနေရာဟာ။ မင်းသားက သဘောပေါ်လာ လည်ဆန့်ပြီး လှမ်းကြည့်နေတုန်း မင်းသမီးလေးက ကမ်းထဲ နေ လက်တပြုနဲ့ ခပ်ငေးငေးလေး ကျန်ခဲ့တဲ့ Feeling မှာ ကြည့်လိုက်စမ်းပါ။ ဘယ်လောက်လှလိုက်မလဲ”

မရှုစမ်းပါနဲ့ ဇော်ရယ်။ စိတ်ကူးယဉ်ရအောင် ငါ့ ဘဝသမားတွေဆိုတာကို နင်မမေ့လိုက်ပါနဲ့။ လက်တွေ့တူ သာ တွေးခေါ်ယူဆမြင်တတ်ပါစေလား။

“ငါလိုက်မပို့ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“နင့်ကျောပြင်ကို မမြင်ချင်လို့ပေါ့”

“ဘာ!”

“ကျောခိုင်းတယ်ဆိုတဲ့အဓိပ္ပာယ်ကို နင်လည်း သိ တာပဲ ဇော်။ နင် ၃၄ ဖြစ်ချင်တာလား၊ ဒါမှမဟုတ် ၄၃ ဖြစ်

လား”

“ငှ”

“ပြီးရော၊ ဒါဆို နင်ထားခဲ့တဲ့မြစ်ကမ်းစပ်မှာ ငါအငေး အနဲ့ ရပ်နေမယ့်မြင်ကွင်းမျိုး ဘယ်တော့မှမမြင်စေရဘူး။ လက် တယ်ဆိုတာ နှုတ်ဆက်ခြင်းရဲ့ပြယုဂ်တစ်ခုပါ ဇော်။ ငါ နင့်ကို ချစ်ပြီ၊ နှုတ်မဆက်ပါရစေနဲ့”

သူ့ထံမှ သက်ပြင်းမျှော်သံထွက်လာတော့၏။ တကယ် နောက်တစ်နေ့ ညနေသဘောပေါ်မှာ သူ ငေါင်စင်းစင်းနဲ့ ဆီပါသွားတာကို အကွယ်တစ်နေရာကနေ သူမ ကြည့်ဖြစ်ခဲ့ ပါလေ။ သဘောမီးခိုးငွေ့နဲ့အတူ သဘောလေးကို အမည်း နီသေးသေးလေးပဲမြင်ရတဲ့အထိ သူမ ငေးကြည့်ဖြစ်ခဲ့ပါ၏။

မောင်... ဧရာဝတီမြစ်ရေထဲမှာ မောင့်ကိုသိပ်ချစ်ခဲ့တဲ့ အဖြူရဲ့မျက်လှည့်တွေ စီးဆင်းနေတယ်ဆိုတာကိုတော့။

❧ ❧ ❧

အခန်း (၁၄)

ပန်းစည်းကြီးကိုင်လျက်သားဖြင့် ရပ်ကြောင်ကြည့်နေ
 ဆည်သူကြောင့် သူမ အနေခက်သွားရပါသည်။ ခေါင်းသုတ်နေ
 ဆည်အလုပ်ကို ရပ်လိုက်စဉ် နောက်ပါးဆီမှ အသံထွက်လာလေ

“ဟယ်! မြင့်မိုရ် လာတယ်”

သူမပန်းကိုဝင်တိုက်သွားပြီး သူ့လက်မောင်းကိုဆွဲခါ
 နုတ်ပြန်သည့်စံကြောင့် အခြေအနေကို သူမသဘောပေါက်သွား
 ပါ၏။ လက်စသတ်တော့ မြင့်မိုရ်ဆိုတာ သူ့ကိုး။

“လာလေ မြင့်မိုရ်ရဲ့... တို့အခန်းကို ဘယ်လိုသိပြီ”

ရောက်လာတာလဲ”

အတင်းဆွဲခေါ်သွားသည်မို့ ဧည့်ခန်းထဲ သူရောက်သွားစဉ် တိုက်ခန်းတံခါးကို သူမ ပြန်ပိတ်လိုက်ရပါသည်။ စံ ချစ်နေပြီဆိုသည့်မြင့်မိုရ်ကို သူ့ဖြစ်နေလိမ့်မည်ဟု သူမလုံးဝထင်မထားတာ အမှန်ပါလေ။

“အဲဒါ တို့သူငယ်ချင်းလေ၊ စကားဖြူတဲ့၊ ဖြူရေ၊ ဧည့်သည်အတွက် တစ်ခုခုလုပ်ပေးပါလား၊ Please!”

သူမ အတွင်းခန်းသို့ ဝင်လိုက်မိပါ၏။ ဧည့်ခန်းဆီမှ ကြားနေရသမျှ စံ၏အသံတို့သာ၊ သူ့အသံကို တိုးသဲ့သဲ့ကလေးတောင်မှ မကြားရပါလား။ သိပ်အံ့သြနေပြီလား ခုတ်။

နင်ထားခဲ့ပြီးတဲ့မြို့လေးမှာ မရဲတရဲမျှော်လင့်ချက်လေးနဲ့ စောင့်ဆိုင်းခဲ့မိတဲ့ ငါ့ရက်စွဲတွေကို ပြကွဒိန်ထဲကနေ ငါ့စုတ်ဖြဲခဲ့တာ ကြာခဲ့ပါပြီလေ။

အခုတော့ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူနဲ့ တွဲနေပြီဖြစ်တဲ့ကောင်လေးတဲ့လား။ ဖြတ်တာလည်းမဟုတ်၊ မုန်းတာလည်းမဟုတ်တဲ့ လျစ်လျူရှုပစ်ပယ်ခြင်းခံရပြီးတဲ့နောက်မှာ သံယောဇဉ်က လက်ကျန်လေးတောင်မှ မရှိတော့ပါလားကွယ်။

“ယူကို Journalist တစ်ယောက်က View ချင်လို့တဲ့ မြင့်မိုရ်ရဲ့”

“...”

“တို့နဲ့ယူက အရမ်းရင်းနှီးမှန်းသိလို့ တို့ကိုအကူအညီ တောင်းတာလေ။ ယူလက်ခံပေးမှာမဟုတ်လား”

စံက သူ့မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး စကားပြောနေပေမယ့် သူကတော့ စုံကိုမကြည့်ဘဲ မျက်နှာငဲ့ကာ ဆက်တိစားပွဲကိုပဲ စိုက်ကြည့်နေပါ၏။ ပြောစရာစကား အစောရားနေပြီထင်ပါရဲ့။

ကော်ဖီလင်ဗန်းကို စားပွဲထက်ချလိုက်စဉ် စံက ကော်ဖီခွက်ကိုယူ၍ သူ့ရှေ့နားသို့ ချပေးလိုက်လေ၏။ အကြင်နာတွေ ရေမီးကမ်းပြုဆိုတာ ဒီပုံစံမျိုးကိုခေါ်တာပဲဖြစ်မယ်ထင်တာပါလေ။

“သုံးဆောင်ပါဦး မြင့်မိုရ်၊ ဆိုင်မှာလိုတော့ Black Coffee ရမှာမဟုတ်ပေမယ့် ဖြူက အခါကြိုက်တဲ့သူဆိုတော့ ကော်ဖီခါးခါးလေးပဲဖြစ်မှာပါ”

“...”

“ရပြီ ဖြူ... နင်လုပ်စရာရှိတာ သွားလုပ်တော့နော်။ Coffee အတွက် ကျေးဇူး”

မရှိစေချင်လို့ ပထုတ်ပုံပါလား။ သူမကလည်း ဒီရှေ့မှာ ခပ်ကြာကြာမနေချင်ပါလေ။ အိပ်ခန်းထဲသို့ဝင်ကာ ဆံပင်ကိုသာ အမြန်ခြောက်အောင် ဂရုစိုက်လိုက်ရလေ၏။ ညှော်ခန်းမှာ ဘာတွေ ပြောနေမှန်းမသိပေမယ့် စံရဲ့အသံကတော့ တစ်ချက်တစ်ချက် ထွက်နေပါသည်။

ဒီ Sunday ကတော့ သူမအတွက် ပြဿဒါးရက် ဖြစ်ချေပြီပဲ။ မျှော်လင့်နေတုန်းကတော့ သူမရှေ့မှာ သူမရောက် ခဲ့တဲ့ အခုတော့ ရုတ်တရက်ကြီး ဘွားခနဲပေါ်လာတာလေ။ ရောက် မယ့်ရောက်လာတော့လည်း သုခေတ်စံရဲ့ချစ်သူအနေအထားမျိုး နဲ့မှဖြစ်နေတာကိုး။

ဇော်... ငါတစ်ချိန်က ပြောခဲ့ဖူးပါတယ်လေ။ မြို့ကြီး ပြကြီးမှာ လှတပတမိန်းကလေးတွေနဲ့ နင်အချစ်သစ်ရှာမိမယ် လို့။ ရှာမယ့်ရှာတွေ့တော့လည်း ငါနဲ့အခန်းတူနေနေတဲ့သူငယ် ချင်းကိုမှ တွဲရတယ်လို့ကွယ်။

“စကားဖြူနဲ့အတူတူနေတာပေါ့နော်”

စလာသည့်စကားက ဖြူနာမည်မို့ သူမမျက်နှာ အနည်း ငယ်နွေးသွားရပါ၏။ ဒုက္ခပါပဲ။ ကလောင်နာမည် ‘မန်းကလေး’

ဆိုပြီး သူမကို စာရေးဆရာမဟု သူထင်မှတ်ပြီး အခုလိုရင်းနှီး နေလျက်ရှိမှ ဖြူနဲ့လာတွေ့ရတယ်လို့။

“ဟုတ်တယ်”

“တိုက်ခန်းပိုင်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး။ တို့ဘက်က အမျိုးတော်တဲ့အစ်မက

ငှားထားတာ”

“နှစ်ချုပ်ပေါ့နော်”

“ဟုတ်တယ်”

“လခကို တစ်ယောက်ထပ်ဝက်စီ ပေးရတာပေါ့။ ဟုတ် လား”

“အင်း... မိတာခတို့ဘာတို့ကိုတော့ တို့ပဲခိုက်ပေးပါ တယ်”

သူက ခေါင်းညှိတ်ပြလေ၏။ တော်ပါသေးရဲ့၊ ဖြူနဲ့ပတ် သက်ပြီး ဘာဘာညာညာရှိမနေတာမို့လေ။ သက်ပြင်းကို ကျိတ် ရှိုက်လိုက်မိပါ၏။

“အိမ်လခက မရှိတူးဆိုရင်တောင် သိန်းကတန်းပဲ၊ အင်း ပေါ့လေ၊ သုခေတ်စံက အယုပ်နှစ်ခုတောင် ရှိတာဆိုတော့ ပေး

နိုင်တာပေါ့။ အဆင်ပြေတယ်မဟုတ်လား”

“ဒီလိုပါပဲ”

“သူခေတ်စံသူငယ်ချင်းက ဘယ်မှာလုပ်သလဲ”

မျက်နှာက ပျက်ချင်လာလေပြီ။ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဘယ်လို ပဲယဉ်ကြည့်ကြည့်၊ ဖြူရဲရှင်းသန့်တဲ့အလှတရားကို သူမ မည်သို့ မျှ မမိနိုင်သလို ကောင်လေးအများစုရဲ့အာရုံကိုက သူမထံကနေ လွှဲလွှဲသွားတတ်တာလေ။

အခုလည်းပဲ ခဏမျှသာတွေ့လိုက်ရတဲ့ဖြူကို မြင့်မိုရ် စိတ်ဝင်တစားမေးမြန်းနေပြီမဟုတ်ပါလား။ Sorry ဖြူရယ်၊ အရင်က ဖြူအပေါ်မှာ တို့ဘယ်လိုအမှားမျိုးမှ မလုပ်ခဲ့မိပေမယ့် သူနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဖုံးကွယ်လိမ့်ညာမှုတွေ ဖြစ်လာတာကို မတားပါနဲ့လား။

အချစ်ဆိုတာ လူတွေကို ဒီလိုပဲ အရောင်ဆိုးတတ်စေသလားကွယ်။

“ကလေးတွေကို စာပြပေးတယ်၊ လခကတော့ သိပ်မကောင်းပါဘူး”

“ညော်... ဟုတ်လား”

အတွင်းခန်းမှထွက်လာနိုးဖြင့် သူ လည်ဆန့်ကြည့်လိုက်စဉ် ရင်ထဲမှာ ကျဉ်ခနဲဖြစ်သွားရပါတ်။ စကားဖြူဆိုတာ ဘာလို့ နာမည်နဲ့လိုက်အောင် အမြဲတမ်း လူတွေရဲ့ဖြူစင်ရိုးသားမှုကို ရနေတာပါလဲ။

“သူခေတ်စံတို့ ဘယ်တုန်းက ခင်ကြတာလဲဟင်”

ထင်တဲ့အတိုင်းပါပဲလား။ စကားကိုဖြတ်နေပါလျက်နှင့် ဖြူကိစ္စကိုချည်း ဆက်မေးနေတော့တာလေ။ ကောင်းပြီ သူခေတ်စံ၊ ညာလက်စနဲ့ ဆက်ညာလိုက်တာ နှင့်အတွက်အကောင်းဆုံး ဖြစ်မှာပါ။ မျက်နှာပျက်ချင်နေတာကို ဣန္ဒြေဆည်လျက် တစ်ချက်မျှ ပြုံးလိုက်မိလေ၏။

“ဟိုလေ၊ တို့သူငယ်ချင်းအကြောင်းကို ယူကိုမပြောပြချင်ပါဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဖြူနဲ့တို့က First Year လာတက်ကြကတည်းက အဆောင်မှာနေကြရင်း ခင်ကြတာ”

သူ့မျက်နှာထက်မှာ သိချင်စိတ်မြင်းပြရိပ်က ထင်လေ၏။ အိုလေ၊ တို့ကိုယုတ်မာတယ်လို့ပဲ နှင်ထင်ချင်ထင်ပါသော

ဖြူ။ တို့ရင်ထဲက သိပ်ချစ်နေတဲ့သူ့ကိုတော့ နင့်ဆီမရောက်အောင် လှည့်စားမှုတွေလုပ်ဖြစ်တာကို နားလည်ပေးပါကွယ်။

“ဖြူကလေ”

“ဖြူက ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဖြူက တစ်ခုလပ် မြင့်မိုရ်ရဲ့”

“ဘယ်လို”

“ဟုတ်တယ်၊ သူ့ယောက်ျားဘက်က အရမ်းချစ်သောကြောင့်လေ။ သဘောမတူဘူးဆိုပြီး မရရအောင် ခွဲလိုက်တာ”

သူ့မျက်နှာ ပျက်ယွင်းသွားတာမှ ပြင်မရနိုင်အောင်ပင်။ ဟုတ်တယ်၊ ဖြတ်ပြီဆိုမှတော့ တိခန့်ပြတ်အောင် ဖြတ်လိုက် သုခေတ်စံ။ အချစ်နဲ့စစ်မှာ မတရားတာမျိုး လုံးဝမရှိလေ။

“တို့သိရသလောက် သူ ကလေးတောင်ရခဲ့တာတဲ့ ဒီကလေးကိုလည်း သူ့ယောက်ျားဘက်ကပဲ ယူထားလိုက်တာလို့ပြော...”

“ကိုယ်ပြန်တော့မယ်”

ကဲ! သူမပစ်တဲ့ပြားက ထိချက်မှန်သားပါပဲလား။ စကားကိုတောင် ဆုံးအောင်ဆက်နားမထောင်နိုင်တော့ဘဲ ထပြန်ဖို့ပြင်လိုက်တာလေ။ ကျိတ်ထား သုခေတ်စံရေ၊ ဟန်ကိုယ့်ဖို့ဆိုတာကို မမေ့နဲ့ပေါ့လေ။

“ဟင်... ပြန်ချင်ပြီလား”

“ကိုယ် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နဲ့ချိန်းထားတာ ရှိလို့ပါ”

“တို့သူငယ်ချင်းက သူ့ဘာသာသူ သူစိမ်းယောက်ျားတွေကို မျက်နှာပူပြီး ရှောင်ဖယ်ဖယ်ဖြစ်တာကို တစ်မျိုးမထင်လိုက်ပါနဲ့၊ မြင့်မိုရ်တစ်ဦးတည်းကိုပဲ သူလုပ်တာမဟုတ်ပါဘူး”

“ကိုယ်သိပါတယ်၊ သွားမယ်နော်”

အခန်းဝထိလိုက်ပို့ပြီး တံခါးကို Lock ချကာ သူမပြီးလိုက်မိပါ၏။ ပြီးပြီ ဖြူ၊ နောက်ဆို နင့်ကို ငါ့လူက နှုတ်ဆက်မယ်လို့တော့ မထင်ပါဘူး။ So sorry ပါ my friend. ရယ်။

အိပ်ခန်းထဲဝင်တော့ MP4 ကို နားကြပ်နှင့်နားထောင်ရင်း မိန်းမနေတဲ့ဖြူကို မနှောင့်ယှက်တော့ဘဲ ကုတင်ထက် လှဲချလိုက်မိတော့၏။

ပက်လက်လဲ့လျက်မှ နံရံဘက်သို့ သူမစောင်းချလိုက်
စဉ် ပါးပြင်ထက် မျက်ရည်က စီးကျသွားလေ၏။ လုပ်ရက်တယ်
ဖော်၊ ငါ့ကိုမှ... ငါ့အသည်းကိုမှ...

သူမကျိတ်ရှိက်လိုက်မိစဉ် သီချင်းသံက ငြိမ်ငြိမ်လေး
ထွက်လာလေ၏။

‘ငါ့နှလုံးသားနဲ့ရင်း ဆိုနေတဲ့သီချင်းလေးဟာ မင်း x x x
ငါ့ဘဝနဲ့ရင်း ကြုံနေတဲ့အလင်းလေးဟာ မင်း x x x ငါ့မသိလိုက်
မိခြင်း ငိုနေတဲ့သီချင်းလေးဟာ မင်း x x x ပိုင်ဆိုင်သူရှိလျက်
မျှား တိုးဝင်ကာ နိဒါး x x x ဘာကြောင့်များ ငါ့နှုတ်ခမ်းထဲ
စီးဆင်း x x x

ရင်ခုန်စွာဆိုနေတယ် Melody x x x နာကျင်စွာ ငါ
လေ ရင်မှာငိုနေပြီ x x x သံစဉ်တွေ တူညီမျှ ချစ်ခဲပြီး x x x
အသည်းထဲ မင်းမွှေးတဲ့မီး x x x

ရင်ခုန်စွာဆိုနေတယ် Melody x x x နာကျင်စွာ ငါ
လေ ရင်မှာငိုနေပြီ x x x သံစဉ်တွေ တူညီမျှ ချစ်ခဲပြီး x x x
ငါ့ကိုလောင်စေတဲ့မီး x x x

စိန်စမ်းရေလို စီးဆင်း သာယာတဲ့စကားလေး ဆိုရင်

x x x (အို) ငါ့ဘဝအတွက်မင်း မှောင်နေတဲ့အခန်းထဲက အလင်း
x x x ငါ့အသည်းကညည်းရင်း မပိုင်ဆိုင်တဲ့သီချင်းလေးဟာ
မင်း x x x

အချိန်တန်ရင်တော့ မင်းထွက်သွား x x x ငါ့ရင်ခွင်ကို
ခွဲ ပြန်ပါနော် နောက်ဆုံးတော့ ညည်းချင်း x x x

ရင်ခုန်စွာဆိုနေတယ် Melody x x x နာကျင်စွာ ငါ
လေ ရင်မှာငိုနေပြီ x x x သံစဉ်တွေ တူညီမျှ ချစ်ခဲပြီး x x x
အသည်းထဲ မင်းမွှေးတဲ့မီး x x x

ရင်ခုန်စွာဆိုနေတယ် Melody x x x နာကျင်စွာ ငါ
လေ ရင်မှာငိုနေပြီ x x x သံစဉ်တွေ တူညီမျှ ချစ်ခဲပြီး x x x
ငါ့ကိုလောင်စေတဲ့မီး x x x

နှလုံးသားနဲ့ရင်း ဆိုနေတဲ့သီချင်းလေးဟာ မင်း x x x
(အို)ငါ့ဘဝလေးအတွက်မင်း မှောင်နေတဲ့အခန်းထဲက အလင်း
x x x ငါ့အသည်းကညည်းရင်း မပိုင်ဆိုင်တဲ့သီချင်းလေးဟာ
မင်း x x x

အချိန်တန်ရင်တော့ မင်းထွက်သွား x x x ငါ့ရင်ခွင်ကို
ခွဲ ပြန်ပါနော် နောက်ဆုံးတော့ ညည်းချင်း x x x

ရင်ခုန်စွာဆိုနေတယ် Melody x x x နာကျင်စွာ ငါ
လေ ရင်မှာငိုနေပြီ x x x သံစဉ်တွေ တူညီမျှ ချစ်ခဲ့ပြီး x x x
အသည်းထဲ မင်းရွေးတဲ့မီး x x x

ရင်ခုန်စွာဆိုနေတယ် Melody x x x နာကျင်စွာ ငါ
လေ ရင်မှာငိုနေပြီ x x x သံစဉ်တွေ တူညီမျှ ချစ်ခဲ့ပြီး x x x
ငါ့ကိုလောင်စေတဲ့မီး x x x

တကယ်ပါ ဇော်၊ အချစ်ဆိုတဲ့မီးက ငါ့ရင်ကို တဖြည်း
ဖြည်း လောင်ကျွမ်းစေခဲ့တာကို နင်သိပါရဲ့လားလေ။

လေ လေ လေ

အခန်း (၁၅)

ခေါင်းထဲမှာ တစ်စစ်စစ်ကိုက်ခဲနေပါ၏။ ဖျားပြီထင်ပါရဲ့၊
လုပ်တက်ရမယ့်နေ့မှ ဖျားချင်ရတယ်လို့။ ညတုန်းက တစ်ည
အိပ်မပျော်ဘဲ လူးလို့မိနေလို့မလား။ ရင်တစ်ခုလုံး ပူလောင်
နေလို့လား။ ထပ်ခါထပ်ခါပြန်ရစ်ပြီး ဖွင့်နားထောင်ခဲ့တဲ့ 'ရေငုက္က
ဆီ'ရဲ့သီချင်းက အလွတ်တောင် ရနေပြီလေ။

သက်ပြင်းကိုချလျှက် အိပ်ရာထက် ထထိုင်မိစဉ် ရေချိုး
ပြန်ဝင်လာသည့်ခံက သီချင်းညည်းနေလေ၏။ အင်းပေါ့လေ၊
အိပ်နေပေမပေါ့၊ စံချစ်နေတဲ့သူက အိမ်အထိ ပန်းစည်းကြီးပိုက်
ရောက်လာတာကိုး။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ရွှေပဒေသာစာပေ

“Morning... ဖြူ”

“အင်း”

“ဒီမနက် တို့ထမင်းချက်မထားဘူးဖြူရဲ့။ သူက ထမင်း လိုက်ကျွေးမယ်ပြောသွားလို့လေ”

ကိုက်နေပါတယ်ဆိုတဲ့ခေါင်းက ပိုကိုက်လာသည့်နှယ် လေ။ ထမင်းမချက်လည်း အေးတာပေါ့။ လူကဖျားနေလို့ ဆန် ပြုတ်ပဲ သောက်နိုင်တော့မှာကို။ စားပွဲခုံကိုလှမ်းကိုင်၍ ထရစ် လိုက်စဉ် လက်က တစ်စုံတစ်ခုကိုတိုက်မိသွားပြီး သံမံတလင်း ပေါ်သို့ ဒေါက်ခနဲပြုတ်ကျသွားလေ၏။

“ကျစ်. . .”

ရွှေအိုရောင်ဘောပင်လေး ဖြစ်နေတာကို ပြန်ကောက် လိုက်မိစဉ် စံက စူးရှသည့်မျက်ဝန်းတို့ဖြင့် ဆတ်ခနဲကြည့်လိုက် လေသည်။

“ဒါဘယ်ကရတာလဲ၊ အဲဒါ တို့ဘောပင် ဖြူရဲ့”

ဆတ်ခနဲလှယူသွားတာမို့ ရုတ်တရက်လန့်သွားရပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ပါလိမ့်၊ ဒီဘောပင်လေးကို မနေ့ကပဲ ကုတင်အောက် မှာတွေ့လို့ ကောက်ပြီး စားပွဲပေါ်တင်ထားမိတာလေ။

“ဒီဘောပင်ကို နင်ကိုင်ခွင့်မရှိဘူး ဖြူ”

“ဘာလို့”

“အဲဒါ တို့ချစ်သူအမှတ်တရပေးထားတဲ့လက်ဆောင်”

ခေါင်းထဲမှာ မိုက်ခနဲဖြစ်သွားရပါတယ်။ ချစ်သူရဲ့အမှတ် တရတဲ့လား။ ဒါဆို သူမမှာရော၊ သူပေးထားတဲ့လက်စွပ်လေးက ခုချိန်ထိ ရှိနေသေးတာလေ။ တန်ဖိုးတော့ အများကြီးကွာပါတယ် စီး ဒါပေမဲ့ လက်ဆောင်ထက် သူပေးတဲ့မေတ္တာက ဘယ်သူ့ကို အစစ်အမှန်လဲဆိုတာကိုတော့ တို့ဝေခွဲမရနိုင်တာ အမှန်ပါလေ။

“နင်ဘယ်တုန်းက ယူသုံးလိုက်တာလဲ”

“မသုံးပါဘူး စံ၊ ဟိုတစ်နေ့က အိပ်ခန်းရင်းရင်းနဲ့ နင့် ကုတင်အောက်မှာတွေ့လို့ စားပွဲပေါ်တင်ထားတာပါ”

“ရေအဆုံးကုန်းတစ်ဝက်ဆိုပြီး ယူသုံးမယ်မပြင်ပါနဲ့ဖြူ၊ တို့ချစ်သူပေးတဲ့ပစ္စည်းက ရွှေထက်လည်း အဖိုးတန်သလို ငွေ နဲ့လည်း ပေးဝယ်လို့မရဘူး. . . သိရဲ့လား”

ကြည့်စမ်း! ဒီလောက်နှစ်ကြာကြာ ပေါင်းလာခဲ့တဲ့ သူ ငယ်ချင်းက သူမအပေါ်မှာ ဤသို့ရုန်သူနယ် ပြောဆိုနေရတယ် ဆို အောက်ခြေသီမ်းလည်ပေးနေတာတွေ၊ ထစ်နေကုန်သွား

ညာကိုက်ခဲလို့ ညည နှိပ်ပေးတာတွေ၊ စားသောက်ဖို့ ချက်ပြုတ် ကျွေးနေတာတွေ၊ ဒီအခန်းစရိတ်ငွေ စိုက်ပေးတာတွေကို ကျေးဇူးမတင်ဘဲ အခုတော့ ရည်းစားလုဖက် ရန်သူဖြစ်နေတာပါပဲ လား။

ကျောင်းစတက်ခါစတုန်းကတော့ (တက္ကသိုလ်ကျောင်း သူဘဝ) အကယ်၍ ကိုယ့်ချစ်သူက နောက်ထပ်ချစ်သူကို ကိုယ့် သူငယ်ချင်းကိုရွေးခဲ့ရင် ကိုယ်က နောက်ဆုတ်ပြီး ဖြတ်မှာပါလို့ ပြောဖူးခဲ့ပါတယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကိုယ့်ကိုမချစ်တော့တဲ့ချစ် သူကို ဘယ်လိုဆွဲထားလို့ရမှာတဲ့လဲ။ နှလုံးသားပါမက စိတ်စေ တသိတ် ဝိညာဉ်အလယ် ခန္ဓာကိုယ်ပါအဆုံး အပိုင်လိုချင်တယ် ဆိုတာ ချစ်သူတို့ရဲ့သဘာဝပင် မဟုတ်ပါလား။

“ဒီလိုတော့မပြောပါနဲ့ စံ၊ ငါက စာရေးတဲ့သူပါ။ ဘော ပင်ကို ဒါစင်လိုက်ဝယ်သုံးနေတာ နင်တော့တာပဲ”

“အေးလေ၊ အဲဒါ နင့်ဘာသာနင်ပယ်တဲ့ပစ္စည်းကိုး ခါနဲ့မှမတူတဲ့ဟာ”

စံက ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ရွှေရောင်ဘောပင်လေးကို သူ့ အလုပ်ယူသွားမည့်အိတ်ထဲသို့ ဆောင့်ဆောင့်အောင်အောင်ဖြင့်

ထည့်ကာ အလှပြင်နေတော့၏။ တရားလည်း ကျပါပေ။ သူမ အလှည့်မှာဖြင့် ‘ချောင်းတွေကိုက်လိုက်တာ ဖြူရယ်’ လို့ တစ်ချက် ညည်းလိုက်ရုံနဲ့ ဂဠုန်ရာဇာဆေးဖြင့် နှိပ်တန်နှိပ်ပေး၊ ဒါမှမဟုတ် ဆေးပလာစတာညှပ်ပြီး ကပ်ပေးတန်ကပ်သလို၊ ဆေးပါ ရေ အဆင်သင့်ခပ်ပြီး တိုက်တာမဟုတ်ပါလား။

အခုတော့ မျက်နှာရှုံ့တွ မအိမ်သားဖြစ်နေသည့်သူငယ် ချင်းကို တစ်ချက်လေးမှ ဂရုမစိုက်တာလေ။ ‘ဘာသိဘာသာ’ ဆို တာ ဒီလိုအနေအထားမျိုးကိုခေါ်တာပဲ ဖြစ်မယ်ထင်ပါရဲ့။ ကံ၊ ထားလိုက်ပါတော့၊ ဒီနေ့မှကျောင်းစတက်ရမှာ ဒီနေ့ပဲစပြီး ခွင့် ယူရင် ဘယ်ကောင်းပါတော့မလဲ။ ဆေးသောက်သွားပြီး ကံ သာတဲ့အဆုံးမှပဲ ခွင့်တိုင်ပြီး ပြန်ရတော့မှာလေ။ ကျောင်းမှာက ကိုယ် တစ်ရက်မရှိရင် ကလေးတွေ မငြိမ်တတ်တာမို့ သွားရမှာ ပါပဲ။

“အိမ်သော့ရော”

“တိုင်မှာချိတ်ထားတာပေါ့ စံရယ်”

“ပြီးရော”

‘သွားပြီ’ လို့တောင် နှုတ်မဆက်ဘဲ ထထွက်သွားသည့်

စံကြောင့် သူမ သက်မောနှိုက်လိုက်မိပါ၏။ ပြန်လာရင် အဲဒီသော့ကို တောင်ထားမြှောက်ထား ဟိုတင်ဒီတင် စည်းကမ်းကမရှိ။ သွားခါနီး ရှာလို့မတွေ့ရင် သူမသော့ကို အလွယ်တကူယူသွားတတ်တာ စံရဲ့အကျင့်ပင်မဟုတ်ပါလား။ သူတစ်ပါးအပေါ်မှာ သေးသေးလေးတော့ တင်လိုက်ရမှ ကျေနပ်တတ်တာကို ဝသီလို့ပင် ခေါ်ပေမည်။

ဘာမှမချက်ချင် မစားချင်တာမို့ တွေ့ကာအုတ်တစ်ခွက်နှင့် ပေါင်မုန့်နှစ်ချပ်စားပြီး ဆေးသောက်လိုက်ပါ၏။ ရေနွေးတည်ကာ ရေနွေးနွေးလေးနှင့် ရေချိုး သနပ်ခါးလူးကာ အဝတ်အစားလဲ၍ ထွက်လာခဲ့ပါ၏။ ကျောင်းကို မိနစ် (၂၀)ခနီးရောက်ပေမယ့် အခုတော့ လူက နေသိပ်မကောင်းတာမို့ နာရီဝက်ကျော်ကျော်ကြာပြီးမှ ရောက်ခဲ့ရပါသည်။

“ဖြူ... ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ”

ခပ်နွမ်းနွမ်းဖြစ်နေသည့်သူမပုံစံကိုကြည့်လျက် မဝါက တုအံ့တုသြဖြစ်သွားလေသည်။ အမှန်တကယ်ဆို အိပ်ရာထဲ ခွေလှဲနေရမှာဖြစ်သေးမယ့် အဲဒီလိုနေရင် လူကိုပိုနိုးချီစေတာမို့ လန်းလန်းဆန်းဆန်းဖြစ်အောင် ရေချိုး သနပ်ခါးလိမ်းခဲ့တာတောင်

မို့သူမပုံစံကို လူတွေရိုက်မိကြတာပဲတဲ့လား။

“ခေါင်းနည်းနည်းကိုက်နေလို့ပါ မဝါရယ်”

“ဟောတော်... တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်မိပဲလား”

“ဘာကိုလဲ”

“ဒီနေ့ ဒေါက်တာသင်းစပယ် မလာဘူး”

“ရပါတယ် မဝါရဲ့၊ ကျွန်မ အိမ်ကနေ ဆေးယူလာခဲ့ပါတယ်”

မဝါက ဘာကိုသဘောကျသည်မလိဘဲ ပြုံးစိစိလေးဖြစ်နေပါ၏။ ခြင်းတောင်းကို Locker ထဲထည့်ပြီး ကျောင်းခန်းတွေဘက်သို့ ခြေလှမ်းလိုက်မိသည်။ ကလေးတွေ တစ်သုတ်ပြီးတစ်သုတ် ရောက်လာနေပြီကို။ ဆေးခန်းရှိရာသို့ Nurse မလေး သီသီက အပြေးအလွှား တံခါးသွားဖွင့်နေလေ၏။ ဒေါက်တာမလာပါဘဲ ဘာလို့အပြေးအလွှားဖြစ်နေတာပါလိမ့်။

“သီသီ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

“ဒေါက်တာလာမယ်ဆိုလို့ ခါတိုင်းထက် ပိုသန့်ရှင်းအောင် လုပ်နေတာပါ မမ”

“ဟင်! ဒါနဲ့များ ဒေါက်တာသင်းစပယ် မလာနိုင်ဘူးဆို”

၁၈၈

မမသဒ္ဓါမောင်

“ဟုတ်ပါတယ် မမရဲ့၊ အခုက ဒေါက်တာမိုးစက်တစ်လားမယ်လို့ Phone ဆက်လို့လေ”

သူမမျက်လုံး ကျယ်သွားရပါ၏။ အလိုလေး! အခုတလော သားသားမီးသက်တံကို အကြောင်းပြပြီး သူမကို မကြာခဏ အဆက်အသွယ်ပြုနေတဲ့ဒေါက်တာ လာမှာတဲ့လား။ နဂိုကမှ သူမကို ဒေါက်တာနဲ့စကားပြောနေတာကြုံတိုင်း ကဲ့ရဲ့ချင်နေကြပါတယ်ဆိုကာမှ ကိစ္စက ကြီးချောတော့မည်။ ပြဿနာပါပဲ စကားဖြူ။

“ဟယ်! ဘယ်လိုဖြစ်ပြန်တာလဲ၊ ဒေါက်တာလာမယ်ဆိုတာနဲ့ ဖြူမျက်နှာက သွေးမရှိတော့သလို ဖြူမျောသွားတာပဲကွယ်”

“မဝါ မသိပါဘူး”

“ဘာကိုမသိတာလဲ”

“ကျွန်မအကြောင်းကိုပေါ့”

“ဖြူအကြောင်း၊ မဝါကိုသိစေချင်ရင် ပြောပြပေါ့”

ကျောင်းတွင်းသို့ ကလေးတွေ အလျှိုလျှိုဝင်လာကြတာကို ငေးကြည့်ရင်း သက်ပြင်းကို ခိုးရှိုက်လိုက်မိပါ၏။ ညတုန်းက

ပဲ ရင်မောခဲ့ရတာ ပူပူနွေးနွေးရှိသေးတာပါ။ အခုတစ်ခါထပ်ပြီး ရင်ပူစရာတွေ ဖြစ်နေပြီလေ။ ချမ်းသာတဲ့လူကိုယ်တွေကိုရှောင်ရှားဖို့က သူမတာဝန်ပါ။ ဒီလိုရှောင်ရှားပေမယ့် သူမကိုတွယ်တာနေတဲ့ သားလေးမိုးသက်တံကိုတော့ ဘယ်လိုရှောင်နိုင်ပါ့မလဲ။ အထူးသဖြင့် သားလေးနောက်မှာ ပါလာတတ်တဲ့ကလေးအဖေဖခင်အတွက်ကတော့ သူမအဖို့ ‘အန္တရာယ်ရှိသည်’ ဆိုသည့်ဆိုင်းဘုတ် ကြိုချိတ်ဖို့ လိုအပ်နေပြီလေ။

“ကျွန်မအကြောင်းက သိပ်မထူးဆန်းပါဘူး မဝါ။ နယ်မှာ အမေတစ်ခုသမီးတစ်ခုဘဝနဲ့ နေခဲ့ဖူးတယ်။ ရုရုစားစား လုံလောက်တဲ့စီးပွားရေးနဲ့ပဲပေါ့။ အထက်တန်းအောင်တုန်းက ငယ်သူငယ်ချင်းကို ဘာတစ်ခုမှမစဉ်းစား မဆင်ခြင်ဖြစ်တဲ့နဲ့ ခေါင်းညိတ်အဖြေပေးခဲ့မိတယ်”

“ဘယ်လို”

အာရုံက အတိတ်လွင်ပြင်ကို လွင့်ချင်ချင်။ ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီတုန်းကသာ ကြောက်မိတ်နဲ့လန့်ပြီး ငါခေါင်းမညိတ်ခဲ့မိရင် အခုလိုရင်နာရမှာမဟုတ်ဘူးဇော်။ ငါ့နုလုံးသားကို နင့်ဆီအပ်နဲ့ခဲ့တာ ငါအတွေးတွေကို နင့်ဆီပေးဖြစ်ခဲ့တာ၊ ငါ့အိပ်မက်တွေကို

နှင့်လက်ထဲထည့်ခဲ့မိတာ မှန်သမျှအားလုံးက အခုလိုနာကျင်စရာ
တွေသာ ဖြစ်လာမယ်ဆိုတာကိုသာ ကြုံသိခဲ့ရင် ရေထဲမှာ နာရီ
ဝက်ကျော် ရေငုံပြီးဆန္ဒပြခဲ့တဲ့နင့်ဆန္ဒကို ငါလိုက်လျောဖြစ်ခဲ့မှာ
မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒါ သေချာသလောက်ပါပဲ ဖော်။

“ချစ်သူသက်တမ်း (၈)လပြည့်ခဲ့တဲ့နေ့မှာ စေ့စပ်တဲ့
သဘောနဲ့ ကျွန်မကို လက်စွပ်တစ်ကွင်း သူပေးခဲ့ဖူးတယ်”

“ရွှေလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဖြူကို သူတော်တော်ချစ်လားဟင်”

မေးနေပြီကော။ ငါလည်း နင့်ကိုမေးလိုက်ချင်ပါတယ်
ဖော်။ ‘ငါ့ကိုချစ်သေးရဲ့လား’လို့။ အမေးအတွက် နင့်အဖြေက
ခေါင်းခါခြင်းသက်သက်ပဲရှိနေမှာကို ငါကြုံမြင်နေပါတယ်လေ။

“ကျွန်မလည်း အစက ထင်ခဲ့မိတာပဲ မဝါရဲ့”

“ဟယ်! . . .”

“အမေကပြောတယ်၊ အဲဒီအရွယ်မှာ ရှာတွေ့တဲ့အချစ်
က မစစ်မှန်ဘူးတဲ့လေ။ အခုတော့ အမေ့စကားမှန်နေပြီဆိုတာ
ကို ကျွန်မ သိလိုက်ရပြီ”

“ဘာရယ်”

“ရေခွေးပူပူလောင်းထည့်လိုက်မိတဲ့ ဖန်ခွက်လို နှလုံး
သားက ဒဏ်ရာတင်သွားတာ အမှန်ပါပဲ”

“ဖြူချစ်သူက ဖြူကိုများ”

“ဟင်အင်း၊ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် သံယောဇဉ်ကိုဖြတ်
ပြီး လမ်းခွဲခဲ့ကြတာမဟုတ်သလို၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်
မုန်းပြီး ကျောခိုင်းခဲ့ကြတာမျိုးလည်းမဟုတ်ဘူး မဝါ။ ဒီလိုပဲ
ဘဝလမ်းအတွက်လျှောက်ကြဖို့ ခဏလောက်လေး အလှမ်းဝေး
သွားတာမျိုးပါ”

“အခု သူက”

“ကျွန်မသူငယ်ချင်းရဲ့ချစ်သူအဖြစ်နဲ့ မနေ့ကပဲ ပြန်တွေ့
ခဲ့ရတယ်”

မဝါ၏အာမေဋီတ်သံက ခပ်ကျယ်ကျယ်ထွက်လာလေ
တော့၏။

❧ ❧ ❧

အခန်း (၁၆)

“တိချယ်”

အသံကြောင့် လွင့်နေသည့်စိတ်က ကိုယ်ကို ရုတ်ချည်း ပြန်ကပ်လေ၏။ ကျောင်းရှေ့ကိုလှမ်းမှန်းမသိ လှမ်းလာဖြစ်သည့် ခြေလှမ်းတို့က ဝင်းဝမှပြေးဝင်လာသည့် ကလေးလေးကြောင့် တုန်ခန်ရပ်သွားရပါသည်။ အလို! မိုးသက်တံလေးတောင် ရောက်လာပါရောလား။

ကလေးက ပြေးလာရင်းဖြင့် လက်ဆန့်တန်းလိုက်တာ ခို့ သူမအံ့သြသွားရ၏။ လူကိုများ ချီခိုင်းလေပြီလား။ အတွေးဆုံးခင် အနီးသို့ရောက်လာသည့်ကလေးလေးကို သူမ ပွေ့ချီ

ရွှေပဒေသာစာပေ

လိုက်ရသေးပြီ။ နောက်နားဆီမှာ ပုံမှန်ခြေလှမ်းဖြင့် လျှောက်လာ
နေသည့် ဒေါက်တာမိုးစက်တင်၏အပြုံးက နံနက်ခင်းနေရောင်
နှင့်အပြိုင် နွေးထွေးလေစွ။

“သားက တီချယ့်ကိုမချီခိုင်းရဘူးလေ၊ ဘယ့်နယ်”

“အိုင်မရွယ် ဝိုးမတ်ချီ တီချယ်”

“ဟဲ့”

ဘယ်တုန်းကတည်းက သင်ထားမှန်းမသိသည့်စကား
ဖြင့် သူမမနားထက်မှီလျက် ပြောလိုက်တာမို့ ပါးစပ်အဟောင်း
သားဖြစ်သွားရပြန်၏။ ဤကလေး စကားတတ်ပုံကဖြင့် သြချ
လောက်စဖွယ်ပါလေ။

“တီချယ်ကလည်း သားလိုပါပဲကွယ်၊ ကဲ၊ ဆင်းတော့
နော်”

“သားသားကို မချီချင်ဘူးလား တီချယ်”

“အို! အခုပဲ ကျောင်းခန်းထဲဝင်ရမှာမဟုတ်လား သား
ရဲ့။ ခဏနေ ဘုရားရှိခိုးရတော့မှာလေ”

“ကျောင်းခန်းထဲအထိ ချီပို့ပေးပါလား တီချယ်။ ဒုန့်
ယူ လုပ်မိမိ”

မဝါက ရယ်ချေပြီ။ ဤမျှ တိတိတာတာ စကားတတ်
သည့်ကလေးလေးကို သူတို့အိမ်မှာ အဘယ်မျှပင် ချစ်မြတ်နိုးပြီး
အလိုပိုင်းလိုက်ထားကြပါလိမ့်နော်။ အဖျားရှိနေတာမို့ ကလေး
ကို အဖျားကူးမှာစိုးရိမ်မိနေတာပါလေ။ မထူးပါဘူး၊ စလုပ်မိမှ
တော့ အဆုံးထိသာ ပို့ပေးလိုက်ပေတော့ စကားဖြူ။

“သားက မဆိုးနဲ့လေ”

“ဟင့်အင်း... မရဘူး”

“ချီပို့စေချင်ရင် ဒက်ဒီချီမယ်လေ၊ လာ”

“No!... တီချယ်လိုက်ပို့ပေးပါ”

“အင်းပါ”

စကားဖြူ သားကိုချီပြီး ကျောင်းခန်းထဲသွားပို့ရန် ရှေ့မှ
လျှောက်နေတာမို့ သူနှင့်ဆရာမဒေါ်ဝါဝါက ယှဉ်ပြီး နောက်မှ
လိုက်ခဲ့ပါ၏။ ဘယ်ထောင့်ဘယ်နေရာကပဲကြည့်ကြည့်၊ အစဉ်
အမြဲ ရင်အေးစေတဲ့အလှပိုင်ရှင်လေးပါပဲလား စကားဖြူ။ (၈)နှစ်
ကျော်အသက်နှင့် အိမ်ထောင်သည်(မဆိုးမို့)ဆိုတဲ့ပြစ်ချက်
က ကိုယ့်ထံမှာ အရိပ်သဖွယ် အုပ်စိုးနေတာမို့ ဆေးခါးကြီးငုံ
ထားရသလို ဖွင့်ဟမို့ ခက်နေတာအမှန်ပါလေ။

“ဖြူက ခေါင်းကိုက်နေတာ”

“ဘယ်လို”

“ဪ... ဒေါက်တာသားကို သူမချီချင်လို့မဟုတ်ပါဘူး။ ဖျားချင်ချင်ဖြစ်နေတာဆိုတော့ အဖျားကူးမှာစိုးလို့နဲ့တူပါတယ်”

“ဟာ! သားက တီချယ့်ကို နှိပ်စက်သလိုဖြစ်နေပါပြီ”

“နေပါစေတော့ ဒေါက်တာ၊ ကျောင်းခန်းရှေ့ရောက်နေပြီဟာ”

ကျောင်းသားစုံအောင် စောင့်နေကြတုန်းပဲမို့ သားကို ကျောင်းခန်းထဲပို့ပေးပြီး သူမ လှည့်ထွက်လိုက်လေ၏။ ဟုတ်သားပဲ၊ ခပ်ခွမ်းခွမ်းလေးဖြစ်နေတဲ့မျက်နှာလေးကို သူဘာကြောင့် သတိမပြုမိပါလိမ့်နော်။

“စကားဖြူ”

“ရှင်... ဒေါက်တာ”

“နေမကောင်းဘူးဆို”

“ဟင်!”

“ဘာလို့စောစောက မပြောတာလဲ၊ သား ဂျီဂျောင့်

ဝန်းနှံ့စွာ၊ နှစ်လုံးသားတစ်ခု၊ အသည်းတစ်ခြမ်း

ကျတာကို လိုက်လုပ်ပေးရတယ်လို့”

မဝါ မျက်စိပစ်ပြနေပြီမို့ ဒေါက်တာကို သူမအကြောင်း ပြောလိုက်ပြီမှန်း သိလိုက်ပါ၏။ ဒုက္ခပါပဲ၊ ဆေးခန်းက ဆရာဝန်ဆီမှာ ဆေးလေးတောင်းသောက်လိုက်ရင် ဖြစ်တာကို ဒီနေ့မှ ကံဆိုးရတယ်လို့။ ဆေးခန်းမှာ ဒီဆရာဝန်ထိုင်မှ အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှာပြီး ညှိမြဲလုပ်တယ်လို့များ လူတွေ အမနာပပြောကြရင်တော့ လူတွေရဲ့တံတွေးခွက်မှာ သူမ ပက်လက်မျောမှာလေ။

ဆင်ဆင်ခြင်ခြင်နေဖို့ သတိထားနေပါလျက် ပြဿနာတက်အောင် လုပ်ကြရတယ်လို့ မဝါရယ်။

“ခေါင်းနည်းနည်းကိုက်နေရုံပါပဲ ဒေါက်တာ၊ သိပ်ကြီး ဖြစ်နေတာမဟုတ်ပါဘူး”

အားနာလို့များလား၊ ဒါမှမဟုတ် အမျိုးသားဆရာဝန် စမ်းသပ်တာ ခံရမှာကိုပဲ စိုးရိမ်လို့များလားဟု သူနှစ်လမ်းတွေ မိလိုက်ပါ၏။ မျက်ခွံလေး မသိမသာမို့အစ်နေတာကို မြင်ရတာမို့ ငိုများငိုထားလေသလားဟု အစိုးရိမ်ပိုသွားရတာ အမှန်ပါပဲ။ ရင်ထဲမှာ ဘာတွေများဖြစ်ပြီး ခံစားနေရပါသလဲ စတာဖြူ။

“အဖျားရှိလို့လည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ် စကားဖြူ။ ဆေးခန်းမှာ လိုက်စမ်းကြည့်လိုက်ပါလား”

“အို... နေပါစေ ဒေါက်တာ”

“အားမနာပါနဲ့ စကားဖြူ။ ကျောင်းဆေးခန်းပွင့်ပေးထားတာ ဒီကျောင်းက ဆရာမတွေ ဝန်ထမ်းတွေ ကလေးတွေအတွက် အရေးကြီးလာရင် ကုသနိုင်ဖို့ပါ။ ‘အာရောဂျ် ပရမံလာတံ’ ဆိုတဲ့ ဆောင်ပုဒ်ကို အလေးထားရင်ပေါ့”

ပညာတတ်ပီသပါပေ။ ဒီလောက်စကားလမ်းကြောင်းပေးနေတာမို့ အလိုက်သင့်လေးသာ မလျှောက်မိရင် ဘာမဟုတ်တဲ့ကိစ္စလေးနဲ့ သူမအပေါ်မှာ ဒေါက်တာ စိတ်ခုစရာတွေ ဖြစ်ကုန်မှာလေ။

မဝါက သူမကို မေးဆတ်အချက်ပြလိုက်ပြီး နားနေခန်းထဲ ဝင်လိုက်ပြီမို့ သက်မကို ကျိတ်ရှိုက်လိုက်မိပါ၏။ အင်းဝပို့လေ၊ အဖော်ခေါ်ရအောင် သူမအရွယ်က ကလေးမှမဟုတ်တာကို။

“လိုက်မှာလား”

“ရှင်”

“ဆေးခန်းကိုလိုက်မှာလားလို့ မေးတာပါ စကားဖြူရဲ့။ ဘာတွေတွေ့နေတာလဲ၊ စိတ်နဲ့လူနဲ့မကပ်သလို ဖြစ်နေပါလား”

ဖျန်းခနဲ မျက်နှာရဲသွားရပါ၏။ သိလိုက်တာပါပဲလား။ ရင်ထဲမှာ ဘောင်ဘင်ခတ်နေသမျှ အပြင်လူ ဘယ်သူမှမသိနိုင်ဘူးထင်နေတာ မှားချေပြီ။ သတိထားပေတော့ စကားဖြူ။ အတွေ့အကြုံရင့်ကျက်နေတဲ့အရွယ်ဖြစ်သည့်ဒေါက်တာကို အလေးထားပြီး သတိနဲ့နေပေတော့။

“ဟုတ်ကဲ့”

အတော်ကြာကြာမှဖြေဖြစ်တာမို့ သူတစ်ချက်ရယ်လိုက်လေ၏။ ဤမိန်းကလေးရင်ထဲမှာ အချစ်ဆိုတဲ့အပူမီး ဟပ်နေချေပြီလား။ သူ့တုန်းကလည်း သားရဲအမေဖြစ်လာမယ့် ချယ်ရီကို မာမိနှင့်အတိုက်အခံဖြစ်ပြီး ချစ်မိခဲ့စဉ်က ဤသို့ဤနှယ် ပူလောင်ပြီး မျက်နှာငယ်ခဲ့ရတာလေ။

“ကုတင်ပေါ်မှာ ခဏလှဲလိုက်ပါလား”

“ဟင်! ကျွန်မ ဆေးမထိုးဘူးနော်”

ကြောက်လန့်တကြား ငြင်းလိုက်တာမို့ သူပြုံးမိသွားမှ ပြန်လေ၏။ ကလေးလို အဘယ်မျှအပြစ်ကင်းလိုက်ပါသလဲ။

“မလိုအပ်ရင် မထိုးပါဘူး စကားဖြူရဲ့။ နည်းနည်းပါးပါးတော့ စမ်းသပ်ကြည့်ရမှာပေါ့။ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ။ ကလေးတွေထက်တောင် ပိုကြောက်နေသေး”

“ဆရာမ ဖျားလို့လား”

“ဟုတ်တယ် သိသီ Thermometer လေး ကမ်းဆေးပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒေါက်တာ”

သူက ဘေစင်မှာ အရင်ဆုံး သေချာလက်ဆေးပြီးမှ အဖျားတိုင်းတာ၊ သွေးပေါင်ချိန်တိုင်းတာ၊ နားကြပ်ဖြင့် စမ်းသပ်တာတို့ကို လုပ်ပေးလေ၏။ တော်ပါသေးရဲ့၊ ဘေးမှာ နာနဲ့မလေးရှိပေလို့ပဲ။ နို့မို့ ဒေါက်တာကိုမျက်နှာချိုဖြူ သူမအကြည့်ကို ဘယ်နားသွားထားရမှာလဲလိမ့်။

“110/70 ဆိုတော့ Normal ပါပဲ။ အားတော့ နည်းနေသလို့ရှိတယ်။ အဖျားက Hundred ရှိတယ် စကားဖြူ”

“ဆေးမထိုးဘူးလို့ ပြောထားတယ်နော်”

“ဪ... အလန့်တကြားပဲ။ ဆေးမထိုးပေးပါဘူး။ ယောက်ကေးတော့ လိုမယ်။ ဒီလောက်ဖျားနေတာ ကျောင်းတို”

လာရသလား။ တော်ကြာ ကလေးတွေကိုအဖျားကူးရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

ပြောလိုက်မိတာ မှားပြီလား။ မျက်နှာရဲသွားတာက ပန်းသီးနှယ်လေး။ ပြဿနာပဲ။ လူနာကို မကြောက်ကြောက်အောင် ပြခြောက်တဲ့ဆရာဝန်လို့ သူ့ကိုထင်သွားရင် အခက်ပါပဲ။

“ဒါဖြင့် အခုပဲ အိမ်ပြန်ရတော့မှာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ်က ရင်းနှီးသူမူနဲ့ ဒီလိုပဲ နောက်လိုက်တာပါ စကားဖြူရယ်။ သိပ်လန့်မသွားပါနဲ့။ အခုမှပဲ အပြစ်လုပ်မယ့်ကလေးကို ခြိမ်းခြောက်သလိုဖြစ်နေပြီ”

သူက စားပွဲနောက်ရှိခုံမှာ ထိုင်လိုက်ပြီမို့ ကုတင်ထက်မှ သူမ ဆင်းလိုက်ပါတယ်။ လယ်ဂျာစာအုပ်အတွင်းမှာ ဒီနေ့ Date ကိုတပ်ပြီး အမှတ်စဉ် (1) ရေးကာ သူမနာမည်နှင့်အသက်ကို ခပ်သွက်သွက်ရေးနေတာမို့ အံ့သြနေမိပါတယ်။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီးဖျားဒီအသက်ကို သိနေတာလဲလိမ့်နော်။

“မနက်က ဘာစားခဲ့သလဲ”

“ကွေကာအုပ်”

“ဒါပဲဏား။ အဖတ် ဘာမှမစားခဲ့ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း”

“ဘာမှမစားရင် ပိုပြီး Weak ဖြစ်နိုင်တာပေါ့ စကားနဲ့
ရဲ့။ ဆရာမဖြစ်ပြီး ခေါင်းတယ်မာပါလား”

နှုတ်ခမ်းက စုသွားချေပြီ။ လူကြီးဆူလိုက်တော့လည်း
စိတ်ကောက်ဖို့ပြင်မိတာပါပဲလား။ ဣန္ဒြေကိုဘယ်လိုဆည်ထား
စေ၊ ငယ်သူမို့ ငယ်တုအရိပ်အယောင်ကိုတော့ သူမမျက်နှာထဲ
မှာ ပြသတတ်တာအမှန်ပါလေ။

“ဆေးတွေကပြင်းတော့ ဘာမှမစားဘဲနဲ့ သောက်
မရဘူးနော်။ မနက် နေ့လယ်၊ ညနဲ့ နောက်နေ့မနက်အတွဲ
အားလုံး လေးခွက်စာ ပေးလိုက်မယ်”

နောက်နေ့မနက်စာပါဆိုတော့ နောက်နေ့လည်း သူ့ထာ
ဦးမှာပေါ့လေ။ ဒုက္ခပါပဲ။ တစ်ခါလေးဖျားမိပါတယ်။ မကုချင်ဘဲ
ဆရာဝန်နဲ့မှ ကုမိရတယ်လို့။

“ရော့... ညနေကျရင် လိုက်ပို့ပေးမှာမို့ ကိုယ့်ကာ
ပဲ လိုက်ခဲ့နော်”

“ရှင်!”

မျက်လုံးဝိုင်းလျက်သား ကြည့်နေတာမို့ သူရယ်ချင်

ဖြစ်သွားရပြန်သည်။

ဘယ်လိုပါလိမ့်၊ ဤကလေးမ ဘယ်ယောက်ျားမျိုးနဲ့
မှ ဒီလိုကရုဏ်းမှုမျိုး တစ်ကြိမ်မှမရှိခဲ့လေသလား။ ထူးဆန်းလေ
စွ။

“စကားဖြူ”

“ရှင်”

“နေမကောင်းတဲ့အတွက်ကြောင့် မင်းရဲ့တိုက်ခန်းကို
ကိုယ်လိုက်ပို့ပေးမယ်လို့ပြောနေတာလေ။ ဘာကိုအံ့သြနေတာ
လဲ”

“အို... မဟုတ်တာ”

“ဘာမဟုတ်တာလဲ၊ ဟုတ်တာကိုပဲပြောနေတာ။ ကဲ၊
ပေါင်မုန့်ဖြစ်ဖြစ် Cake ဖြစ်ဖြစ် တစ်ခုခုကို ကော်ဖီနဲ့စားပြီးမှ
ဆေးတစ်ခွက်သောက်လိုက်ချေ။ သွားလို့ရပါပြီ”

အမိန့်ရသည်နှင့် ဆေးခန်းထဲမှ သုတ်ခြေတင်ထွက်ခဲ့
ပါတ်။ နေ့လယ်ထမင်းစားချိန် (၁၂)နာရီမှာ နားနေခန်းထဲ ဆရာမ
တွေနဲ့နေတုန်း လာပို့သည့်ကြက်သားဆန်ပြုတ်ကြောင့် အားလုံး
၏မျက်လုံးအစုံကို ရင်မဆိုင်ရဲသလို ညနေပြန်ပို့မည့်ကားဖီးရမှာ

၂၀၄

မမသဒ္ဒါစာအုပ်

မို့ ရင်မောလိုက်တာ မပြောပါနဲ့တော့။
နင်တော့ သေပြီ စကားဖြူရယ်...

လေ လေ လေ

အခန်း (၁၇)

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ သီချင်းသွင်းရပါမယ်ဆိုနေမှ မျက်
စာက မျောက်အိုလိုပိုင်နေပါရောလား မြင့်မိုရ်”

“အေးလေ၊ ဖိုးပြုံးချိုဆိုပြီး နာမည်ပေးထားတဲ့ကောသလ
က ဘာဖြစ်နေတာလဲကွ”

တိုက်ခန်းထဲရောက်တာနဲ့ ဝိုင်းပြောကြသည့်သူငယ်ချင်း
တွေကြောင့် သူ့မျက်နှာက ပိုပြီးရှုံ့တွသွားရပါ၏။ တစ်ညလုံး
ကောင်းကောင်းမအိပ်ထားမှတော့ သီချင်းသွင်းမယ့်အသံက ဘယ်
ဘာလာကောင်းနိုင်မှာတဲ့လဲ။ Studio ပိုင်ရှင်ကိုတိုးတော့ သူ့ကို
အိတ်ဆွဲတော့မှာ သေချာနေပြီလေ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ရွှေပဒေသာစာပေ

www.burmeseclassic.com

“ဟ၊ မေးနေတာ ဖြေလေကွာ”

“ရင်နာနေတာ”

“ကမ္ဘာ့ရာဇာ လူးလိုက်ပေါ့”

“ဘာလဲ၊ မင်းကို ဟိုကောင်မလေး ငြင်းလိုက်လို့လား။

ဟုတ်လား”

“ဘယ်ကောင်မလေးလဲ”

“သုခေတ်စံလေ”

“ကျစ်! . . . ကြံကြံဖန်ဖန်၊ မဟုတ်တာ”

“ဒါဖြင့် ဘယ်သူက ခါထုတ်လိုက်လို့လဲ၊ ပြောပါဦး”

ခါထုတ်လိုက်တာလဲတဲ့။ မေးနေပြီကော စကားရယ်။

တစ်ခုလပ် ကလေးအမေဆိုတဲ့စကားလုံးက ကိုယ့်နားထဲမှာ မီးတောင်ပေါက်ကွဲသလို ခုတ်အသံအကျယ်ကြီး ကြားနေရတုန်းပါပဲ။

စောင့်မယ်ဆို၊ စောင့်နိုင်တယ်ဆိုလို့ နောက်ကြောင်းအေးအေးထားပြီး ကိုယ့်ရည်ရွယ်ချက်ကို ပြီးမြောက်အောင်မြင်အောင် ကြိုးစားနေဆဲပါ။ လမ်းစတွေ့ကာမှ အမှောင်လမ်းဖြစ်ရလေအောင် မင်းသုပရက်ရတယ်လို့။

ဘယ်သူ့ကိုများ ထပ်ချစ်ခဲ့ပါသလဲ။ ဘယ်လိုလူနဲ့များ ဆက်ဆံခဲ့ပါသလဲ။ ဘယ်သူ့ကြောင့်များ လွယ်လွယ်နဲ့လက်တွဲပြီး ကွာရှင်းခဲ့ရတာပါလဲ။ ပြီးတော့ ဝမ်းနဲ့လွယ်ပြီး ယူခဲ့ရတဲ့ ခင်းရဲကလေးကို ဘယ်လိုခံစားချက်နဲ့များ မင်းယောက်ျားကို ပေးခဲ့ခဲ့ရတာလဲ။

ဒီမေးခွန်းတွေ ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ ဖြစ်ပေါ်လာတိုင်း နှလုံးသားက တစ်စိတ်စိတ်နဲ့ နာနာကျင်ကျင်ကြီးခံစားနေရတာ အမှန်ပါလေ။ ကိုယ့်ပြန်ရှာခဲ့တဲ့နေရာမှာ ခြေရာထင်မကျန်ရလေအောင် ဆောင်ပုန်းနိုင်ခဲ့တဲ့မင်းက ခုတော့ တစ်ပါးသူစွန့်ပစ်ခဲ့တဲ့ အခွမ်းဆန်းလေးဘဝနဲ့ ညှိုးလျှော့နေရတယ်လို့။

ကိုယ် ရင်တကယ့်ကိုကွဲနေတာ အမှန်ပါလေ။ ခြောက်စကားရယ်။

“ငါ့နှလုံးသားကို ညက ပြန်တွေ့ခဲ့တယ်”

“ဘာ!”

“အဲဒါနောက်ရေးမယ့်သီချင်းစာသားလား”

“မနောက်ပါနဲ့ စည်သူရား၊ ငါအတည်ပြောနေတာကွ”

“ဘယ်တုန်းက ရည်းစားကို ပြန်တွေ့ခဲ့တာလဲ”

“အချစ်ဦး”

နှစ်ယောက်သား ပခုံးတွန့်ပြလိုက်ပြီး သူလဲနေသည့် နှစ်ယောက်ထိုင်ဆက်တိရေက ခုံတွေမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ကြလေ၏။ ကော်ဖီဆိုင်ကို မကြာခဏသွားနေတာနဲ့ပဲ သုခေတ်စံကို သူ့စိတ်ဝင်စားနေတယ်လို့များ ထင်ရတယ်လို့။

“သုခေတ်စံကို မင်း ငြိနေတာမဟုတ်ဘူးလားကွ မြင့်မိုရ်ရ”

“ကျွန်!... ဘယ်ကသာ”

“မင်းရည်းစားကို ဘယ်မှာတွေ့ခဲ့တာတုန်း”

“သုခေတ်စံရဲ့တိုက်ခန်းမှာ”

“ဘယ်လို”

“ဘာလဲကွ၊ မင်းပြောတော့ သုခေတ်စံကိုမကြိုက်ဘူးဆို”

“ဆို”

လုံးလည် ချာလည်ရှိက်နေသည့် သူငယ်ချင်းနှစ်ဦးကြောင့် သူ့စိတ်တိုသွားရပါ၏။ စိတ်မကြည်လင်ပါဘူးဆိုနေလားနောက်ရတယ်လို့။

“သုခေတ်စံရဲ့အခန်းဖော်”

“ဘယ်သူတဲ့လဲ”

“စကားဖြူ”

“နာမည်က လှလှချည်လား”

လူက ပိုတောင်မှလှသေးတယ်လို့ သူ မရေရွတ်နိုင်တော့ပါချေ။ ခေါင်းလျှော်ထားတာကိုသုတ်နေရင်း တံခါးကိုဖွင့်ပေးခဲ့တာ၊ ရင်းနှီးသထက်ရင်းနှီးအောင် ကြိုးစားနေမိတဲ့သုခေတ်စံလို့ ဖဲထင်ပြီး သူ့မျက်နှာကို ပန်စည်းကြီးနဲ့ ကွယ်ရပ်နေခဲ့မိတာလေ။

ပန်းစည်းကိုဖယ်ပြီး စပျစ်ပြင်လိုက်စဉ်မှာ သူ့ရင်ဘတ်ကြီး ဒိန်းခနဲဆောင့်ခန့်သွားခဲ့တာ ဘာများကြာသေးလို့လဲ။ ရှာနေတုန်း ကာဖြင့် အစအနလေးတောင်မှမမြင်ခဲ့ရပါဘဲ ရုတ်တရက်ပြန်ဆုံစဉ်မှာ ဘာပြောရမှန်းမသိ၊ သူငေါင်နေချိန်မှာ ဝင်ပြောလာတာက သုခေတ်စံလေ။

ယဉ်သကိုမယ် ဆံနွယ်ရှည်ကို ဆက်ထားဖြစ်တုန်းပါ။ နှိပ်အမြတ်တန်း နမ်းရှိက်ခဲ့တဲ့ ဒီဆံနွယ်တွေရဲ့ရနံ့ကို ကိုယ်မဟုတ်တဲ့ တခြားလူတစ်ယောက်က ရှူရှိုက်ခွင့်ရသွားရတယ်လို့။ နှလုံးသားပါမက ကိုယ် မတို့မထိရက်နိုင်တဲ့ မင်းရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကိုပါ အဲဒီလူကို ရက်ရက်ရောရောကြီး ပေးလိုက်တာလား စကား

ရယ်။ မင်းအသည်း ဒီလောက်မာနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ကိုယ် ဘာ
ကြောင့်မထင်မိခဲ့တာပါလိမ့်။

“အဲဒီစကားဖြူက ဘာတဲ့လဲ”

“ရည်းစားအသစ်နဲ့ တွဲနေပြီမို့လို့လား”

“အဲဒါထက် ပိုဆိုးတယ်”

“ဘာတဲ့လဲ”

“အိမ်ထောင်... အိမ်ထောင်ကျပြီးလို့ Divorce...”

တောင် လုပ်ပြီးနေပြီတဲ့”

“ဘာ!”

“ဟုတ်ရဲ့လား မြင့်မိုရ်ရာ”

“ကလေး... ကလေးတောင် တစ်ယောက်ရပြီမှ သူ

တို့ကွဲကြတာတဲ့”

“သူ့ကလေးကို မင်းတွေ့ခဲ့လို့လား”

သူ ခေါင်းကိုခါပြလိုက်ပါ၏။ ရင်ထဲက ဖြစ်တည်တဲ့
ကလေးကိုတောင် ယောက်ျားကိုပေးလိုက်တဲ့စိတ်ထားကြောင့်
မင်းအသည်း ဘယ်လောက်မာသလဲဆိုတာကို ခန့်မှန်းနိုင်ပါတယ်
စကားရယ်။ သွေးသားရင်းခြာကိုတောင် စွန့်ခွဲရင် ကိုယ်လိုလူ

အလွယ်တကူနဲ့မေ့လျော့နိုင်တာ ဆန်းကြယ်နိုင်ပါတော့မလား။

“ဒါနဲ့ သူ Divorce လုပ်ပြီးပြီဆိုတာကိုရော သူ့ကိုယ်
တိုင် ပြောလို့လား”

“ဟင့်အင်း”

“ဟ! သူမပြောဘဲ မင်းဘယ်လိုသိလာတာလဲ”

“သူခေတ်စံ ပြောလို့ပါ”

“မဟုတ်သေးပါဘူး။ သူပြောတာနဲ့ မင်းက ပစ်ယုံလိုက်
တာပဲလား မြင့်မိုရ်ရာ”

“အေးလေး အမှုတစ်ခုဖြစ်လာရင် အနည်းဆုံးသက်သေ
သုံးခုလောက်ရှိမှ ပြန်ချေပလို့ရနိုင်တာမဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်တယ်၊ မင်းမျက်စိနဲ့ ကိုယ်တိုင်မြင်မှယုံသင့်တာ
ပေါ့ မြင့်မိုရ်”

ဇေယျနှင့်စည်သူတို့စကားကြောင့် သူ ဝိုင်နေမိလေ၏။
ကြားတာကို ဘာတစ်ခုမှမယုံနဲ့ မြင်တာကိုပဲ တစ်ဝက်ယုံ ဆိုတဲ့
ဆောင်ပုဒ်ကို သူ အလေးထားရတော့မယ်ထင်ပါရဲ့။

“ငါသွားဦးမယ်”

“ဘယ်ကိုလဲ”

“သူ့ခေတ်မီဆီ”

“ဘာသွားလုပ်ဦးမလို့လဲ”

“သူ့ဘယ်မှာလုပ်နေသလဲဆိုတာ သေချာအောင်မေးချာပေါ့”

“မင်းကလည်း သူ့နေတဲ့နေရာကိုသိနေမှတော့ အလုပ်ကိုသိစရာလိုမလားကွ”

“အေးလေး Private School ဆရာမဆိုရင် ညနေဦးနာရီလောက်ဆို သူ့အိမ်ပြန်ရောက်လောက်ရောပေါ့။ အဲဒီအချိန်သွားပြီး စိတ်တိုင်းကျမေးပါလေ”

ဟုတ်သားပဲ၊ အလုပ်အထိသွားရှာရင် သူမရဲ့လျှို့ဝှက်ချက်တွေကို သူလိုက်ဖော်သလိုဖြစ်သွားမှာပေါ့။ ကောင်းပြီလေကိုယ် မင်းဆီကိုလာရင်တော့ ပထမအကြိမ်တုန်းကလို မသိခင်ယောင်ဆောင်ဖို့ မကြိုးစားလိုက်ပါနဲ့လား စကားဖြူ။

နာရီကိုကြည့်လိုက်တော့ ညနေငါးနာရီကျော်နေပြီ။ စိတ်မြန်သူပီပီ ဆတ်ခနဲထရပ်လိုက်သဖြင့် စည်သူတို့ လန့်သွားကြလေ၏။

“ဘယ်လဲ”

“စကားဆီ”

“ဒီညသီချင်း...”

“ကိုတိုးကိုကြည့်ပြောပေးထားကွာ၊ ငါမသေချာဘူးလို့”

“ဟာ! မြင့်မိုရ်... မင်း”

တားမြစ်သံတို့က သူ့နောက်ပါးမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပါ၏။ လှေကားထစ်တို့ကို အပြေးအလွှားဆင်းခဲ့မိလေသည်။ ခြေလှမ်းတို့က ငါဝှမ်းဖတ်လေးလို ပေါ့ပါးလို့ပါလေ။

လခ

“အားနာလို့ပါ ဒေါက်တာ”

“ပြောပြန်ပြီ”

ကားတံခါးကိုဖွင့်ပေးနေပြီမို့ သူမငြင်းဆန်သံက တိုးတိမ်သွားရပါ၏။ မိုးသက်တံလေးက ကားပေါ်အရင်တက်နှင့်ပြီး သူမဆိုင်ရန်နေရာကိုပင် လက်လေးဖြင့် ပုတ်ပြနေပြီလေ။

“သွားကြမယ်လေ တီချယ်”

သူကပြေးပြီး ခေါင်းညိတ်ပြနေပြီမို့ အဆင်သင့်ဖွင့်ပေး

ထားသည့်တံခါးမှ ကားပေါ်သို့တက်လိုက်ရတော့၏။ ဒေါက်တာက တံခါးကိုပိတ်ပေးလိုက်ပြီးမှ ရှေ့ခန်းမောင်းသူနေရာမှာ ထိုင်လျက် ကားကိုခပ်ဖြည်းဖြည်းမောင်းထွက်လိုက်လေသည်။

တိုက်ခန်းကို ဘယ်သူစိမ်းမောကျိုးလေးကိုမှ သူခေါ်လေ့မရှိခဲ့ပါ။ ပထမဆုံး စံက သူ့ကိုခေါ်ခဲ့တာဖြစ်ပြီး ဒီညမှာတော့ ဒေါက်တာတို့သားအဖကို သူမ ခေါ်ခဲ့ချေပြီ။ ငြင်းဆူဖို့ကြိုးစားပေမယ့် ဒေါက်တာ့ကိုအားနာတာရော ကလေးကို ငဲ့ကွက်၍ အခုလိုအခြေအနေထိဖြစ်လာတာမဟုတ်လား။

“စကားဖြူ”

“ရှင်”

“နွေကျောင်းပိတ်လတွေဆိုရင် ဘာလုပ်သလဲ”

“ဒီလိုပါပဲ ဒေါက်တာ”

“ဘာလဲ၊ ဒီလိုပဲ ငုတ်တုပ်ထိုင်နေတာမျိုးလား”

“ဟင်... မဟုတ်ပါဘူး”

တစ်ဖက်မှာ စာရေးတယ်ဆိုတာကိုတော့ သူမ မမြင်ဖြစ်ပါလေ။ ဒီအလုပ်က လူတကာကို ထုတ်ပြောသင့်တဲ့ကိစ္စမဟုတ်ဘဲ၊ အနုပညာသမားတိုင်းမှာ လျှို့ဝှက်မှုတွေအနည်းငယ်

စိတော့ ရှိကြမှာပါလေ။

“သားကို တစ်ရက်တစ်နာရီလောက် စာလာသင်ပေးလို့ရမလား”

“ရှင်”

“ကိုယ် လစာကောင်းကောင်းပေးနိုင်ပါတယ် စကားဖြူ။ ဘာ ကရိုကထမှ ပိုစရာမရှိပါဘူး။ Driver နဲ့ ကားကြိုပို့နေစဉ် လုပ်ပေးမယ်လေ။ ဘယ်လိုလဲ”

“ဟိုလေ”

“စဉ်းစားပါ စကားဖြူရဲ့ အချိန်တွေ ရှိပါသေးတယ်လေ၊ ဖြည်းဖြည်းပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား”

နှုတ်ဆိတ်နေမိ၏။ အကူအညီပေးချင်တာမှန်ပေမယ့် ဝန်းကျင်ကို ငဲ့စရာတွေက ရှိနေသေးတာလေ။ အထူးသဖြင့် တစ်သက်တာ လုံခြုံစွာစောင့်ထိန်းခဲ့တဲ့ သူမရဲ့လက်သိက္ခာအတွက် အလေးထားဆုံးဖြတ်ရမှာကို။ တော်ကြာ ဒီလမ်းကိုမြင်လို့ ဒီချုံကိုထွင်ပါတယ်ဆိုပြီး လူတွေသွားပုလဲလေလွင့်ပြောကြရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ။

တိုက်တန်းရှေ့ ပလက်ဖောင်းအနီးမှာပင် ကားရပ်ပေး

လိုက်တာမို့ ဆင်းလိုက်ရပါ၏။ အပေါ်ကိုလိုက်မတက်ဘူးဆိုသဖြင့် သက်မကိုကျိတ်နှိုက်လိုက်ရလေသည်။ ကားပေါ်မှ လက်ပြနုတ် ဆက်နေသည့်သားအဖနှစ်ဦးကို အပြုံးဖြင့် ပြန်လှက်ပြနေမိစဉ် တစ်ဖက် Platform အနီးရပ်ထားသည့်ကားပေါ်မှ လူတစ်ဦး ငေးကြည့်နေသည်ကို သူမ သတိမထားမိခဲ့ပါချေ။

❧ ❧ ❧

အခန်း (၁၈)

“ဘယ်လို”

တအံ့တဩပြန်မေးလိုက်သည့် မာနိပုံစံက သူ့ကိုပြုံးမိစေပါ၏။ ဘေးမှာ ထမင်းစားနေသည့်သားကို ငဲ့ကြည့်လိုက်မိစဉ် ပါးစပ်မှာ ထမင်းစေ့ကပ်နေတာမို့ Tissue paper ဖြင့် အသာသုတ်ပေးလိုက်ပါသည်။ တကယ်ဆို ဒီလိုအလုပ်တွေကို မိခင်ကသာ လုပ်ပေးရမှာလေ။

“ကိုကိုကလည်းလေ၊ သားကို ကျူရှင်ပြဖို့ ဆရာမတွေ အပြင်မှာ ဒီလောက်ပုံနေတဲ့ဟာကို၊ ဒီကျောင်းကဆရာမခေါ်မှ ဖြစ်မှာတဲ့လား၊ ကျစ်... ”

“သားရှေ့မှာ စကားပြောဆင်ခြင်စမ်း စံပယ်”

“မာမိသားကို ကြည့်ထိန်းဦးနော်”

“ပြောနေတဲ့ကြားကနော်”

စံပယ်က သူဟောက်လိုက်တာကို မကျေမနပ် မျက်စောင်းခဲလိုက်ပြီး ခုံကိုနောက်ဆုတ်ကာ ထရပ်လိုက်လေ၏။ စားပြီးသည့်ထမင်းပန်းကန်ကို ဒီအတိုင်းထားသွားတော့မှာလေ။ အိမ်မှာ အကူတွေရှိနေတာမို့ ဒီလိုသေးသေးမွှားမွှားကိစ္စတွေကို အလုပ်လို့သတ်မှတ်ပုံမရပါချေ။ စီးပွားရေးကိုလည်း ဘာမှလည်လည်ဝယ်ဝယ်နားမလည်သေးပါဘဲ တစ်နေ့တစ်နေ့ အပြင်မှာချည်းရှိနေသည့်ညီမအတွက် သူရင်လေးပါတိ။

ဒီပုံစံနဲ့ အိမ်ထောင်ဘယ်လိုပြုမှာတဲ့လဲ။ အိမ်မှုကိစ္စ ဘာတစ်ခုမှမလုပ်တတ်ပုံနဲ့တော့ ဘယ်ယောက္ခမကမှ ကြည့်ဖြူမည်မထင်ပါလေ။ မာမိ စွတ်အလိုလိုက်ထားပုံနှင့် စပယ်တင်ဟာ လွတ်ချင်တိုင်းလွတ်နေတဲ့ လေလွင့်စွန့်ငယ်လေး ဖြစ်နေပြီလေ။

“တော်ပြီလား သား”

“Yes!”

“ကလေးကိုခေါ်ပြီး Cleaning လုပ်ပေးလိုက်ပါ မမိန့်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေကြီး”

“လိုက်သွားလိုက်ပါ မိုးသက်တံ”

ဘွားအေစကားကိုနာခံကာ သားက မစိန်နှင့်ပါသွားလေ၏။ Dinner ဝိုင်းမှာ သူနှင့်မာမိဘာ ကျန်ရစ်လေသည်။

“သားမှာ ဘာ Plan တွေရှိနေလဲ မိုးစက်တင်”

မာမိလေသံက တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပင်။ မနူးမနပ်အရွယ်တုန်းက စိတ်လိုက်မာန်ပါ လုပ်ခဲ့ဖူးတဲ့သူကို မှတ်မှတ်ရရ တစ်ခါသာ ဆူခဲ့ဖူးပါ၏။ တစ်ခါဆိုမှ တစ်ခါလေးပါပဲ။ သားကို သူချစ်သလိုမျိုး သူ့အပေါ်မှာ မာမိအဘယ်မျှချစ်သလဲဆိုတာကို ထိုစဉ်တုန်းက သူမသိခဲ့တာအမှန်ပါလေ။

“ဘာမှမရှိပါဘူး မာမိ”

“မင်းကို မာမိမွေးခဲ့တာပါ။ မိုးစက်တင်ရဲ့။ မင်းပါးစပ်ဟာ တာနဲ့ ဘာပြောမယ်၊ မင်းလက်လှုပ်တာနဲ့ ဘာလုပ်မယ်၊ မင်းခြေရွှေလိုက်တာနဲ့ ဘယ်လှမ်းမယ်ဆိုတာကို မာမိကြိုသိထားပြီးသားပါကွယ့်။ ဒီဆရာမလေးကို အိမ်ခေါ်ပြီး မြေးကိုစာပြခိုင်းမယ်ဆိုကတည်းက ဘာကိုရည်ရွယ်သလဲဆိုတာ မာမိကြိုမြင်နေပြီ မိုးစက်တင်”

“မာမီ... ကျွန်တော်”

“နေဦး၊ မာမီပြောတာ မပြီးသေးဘူး”

စားပွဲထက်မှ ပစ္စည်းပစ္စယတို့ကို အိမ်အကူတွေ လာသိမ်းနေပြီမို့ သူတို့စကားဝိုင်းက ခဏမျှရပ်သွားလေ၏။ အချို့ပွဲအဖြစ်ရောက်လာသည့်သစ်သီးစိတ်တို့ကို မာမီရောသူပါ မစားဖြစ်သေးပါချေ။

“မီးဆိုတာ မလောင်ခင် တားရတယ်ဆိုတာ သားလည်း သိမှာပါ”

“ကျွန်တော် ဘာလုပ်နေလို့လဲ မာမီ”

“အဲဒီလိုလုပ်မှာစိုးလို့ ကြိုပြောနေတာပဲလေ မိုးစက်တင်”

“မာမီ”

“သားကို နောက်အိမ်ထောင်မပြုနဲ့လို့ မာမီမတားခဲ့ဘူး သားရှေ့ကို မာမီခေါ်လာပြတဲ့ မိန်းကလေးတွေမှ အများကြီးပါ။ အဲဒီထဲကနေ သားစိတ်ကြိုက်ရွေးပါလေ”

ပြောတော့ လွယ်တယ်မာမီ၊ အဲဒီမိန်းကလေးတွေက သားထက် သူပိုင်ဆိုင်တဲ့အရာတွေကို ပိုအလေးထားနေတာကို

မာမီမြင်ပါရဲ့လား။ ချယ်ရီနဲ့တုန်းက သူ့ကိုသဘောမတူဘူးပြောခဲ့သလို အခု ထပ်ပြီးပြောဦးမှာပဲထင်ပါရဲ့။

“သူတို့ကိုမှ ကျွန်တော်စိတ်မဝင်စားဘဲ မာမီ”

“သားအရွယ် သားအသိနဲ့ စိတ်ကစားမှုမျိုးဖြစ်သင့်ရဲ့လား၊ မိုးစက်တင်။ မြေးအတွက် ငဲ့ကြည့်စမ်းပါကွယ်”

“ကျွန်တော်လည်း သားအတွက် အဓိကထားပြီး စဉ်းစားနေတာပါ မာမီ။ မာမီခေါ်လာသမျှမိန်းကလေးတွေရဲ့မျက်လုံးထဲမှာ မေတ္တာတရားပါနေမယ်လို့များ မာမီထင်နေသလား။ သူတို့မြင်နေတာ ကျွန်တော့်နောက်ကွယ်က အရာတွေပါ မာမီ”

“မှန်တယ်၊ အဲဒါ မိန်းမတွေရဲ့မှန်ကန်တဲ့အမြင်ပဲလေ သားရဲ့၊ ဘယ်မိန်းမကမှ ငွေမမက်ဘူးလို့ပြောမှာမဟုတ်ဘူး။ ပြောခဲ့ရင်လည်း အဲဒါဟန်ဆောင်လိမ့်ညာခြင်းပဲဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ သူ့စိတ်ထဲလို့ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ကြည်နူးနေရုံနဲ့ အာဟာရသိဒ္ဓိမပြည့်နိုင်ဘူး၊ မိုးစက်တင်။ လက်တွေ့ကျကျ မြင်တတ်စမ်းပါ”

ခက်ပါကော၊ နေ့စဉ်ရေတွက်ပြီး ပုံထားတဲ့ငွေစက္ကူတွေကိုပဲ မာမီမြင်နေတာလေ။ နေဖို့နဲ့သေဖို့ကိစ္စမှာ အဲဒီငွေဟာ မရှိ

မဖြစ်လိုအပ်နေတာမှန်ပေမယ့် ဒီငွေခွဲဘယ်အရာကိုမဆို ပေးဝယ်
တိုင်း ရနိုင်တာမှမဟုတ်ဘဲ။ ဒါကို မာမီသိပါရဲ့လား။

“မာမီလိုမျိုး ချယ်ရီ တစ်ခါမှမပြောခဲ့ဖူးပါဘူး မာမီ”

“အဲဒီကောင်မလေးကို မာမီတာကြောင့် သဘောမတူ
သလဲဆိုတာ သိသိကြီးနဲ့ သားလက်ထပ်ခဲ့တာမဟုတ်လား မိုး
စက်တင်။ သားကို မာမီမွေးခဲ့တာ မာမီကိုဆန့်ကျင်တာမှန်သမျှ
လုပ်ဖို့မဟုတ်မှန်း မင်းသိပါတယ်။ မာမီထားခဲ့တာကို သားဆက်
လုပ်ခဲ့တဲ့အတွက် ပျော်ခဲ့လို့လား။ ရောဂါသည်တစ်ယောက်ကို
ဇနီးတော်ခဲ့ရတဲ့အတွက် မင်း ဘယ်နှုန်းမျိုး စိတ်ချမ်းသာခဲ့လဲ
ပြောစမ်းပါဦး”

ပြောရက်လိုက်တာ မာမီရယ်။ ကျွန်တော်ချစ်တဲ့သူနဲ့
နှစ်ကိုယ်တူ ဗိမ္ဗာန်လေး တည်ဆောက်ခဲ့တဲ့ကာလက တိုတောင်း
လွန်းခဲ့တာမှန်ပေမယ့် အဲဒီကာလတိုလေးမှာ ကျွန်တော် တကယ်
ပျော်ခဲ့ပါတယ်လေ။

“မိန်းမယူတယ်ဆိုတာ မာမီတို့မျိုးဆက်ရဖို့တာဝန်ကို
အဲဒီမိန်းမ ယူကိုယူရမှာ အသေအချာပဲ။ ဒါကို မင်းက မိန်းမကို
ငဲ့ပြီး မယူဖို့လုပ်ခဲ့သေးတာ”

“သားကို ချယ်ရီမွေးပေးခဲ့တာပဲ မာမီရယ်”

“အေးလေ၊ ငါလိုချင်မှန်းသိလို့ မတတ်သာတဲ့အဆုံး
လိုက်လျောပေးခဲ့တာမျိုးပါကွယ်။ သားတို့မောင်နှမနှစ်ယောက်
စလုံးကို စင်းလုံးချောဘဝလေးဖြစ်အောင် ပြစ်ချက်တစ်ခုလေးမှ
မရှိအောင် မာမီပျိုးထောင်ပေးနိုင်ခဲ့ပေမယ့် မင်းတစ်ချက်လေး
မှားလိုက်တာနဲ့ အခုလို မုဆိုးဖို့ဆိုတဲ့အမည်းစက်ကြီး စွန်းထင်း
ခဲ့ရတာပဲ မိုးစက်တင်။ နောင်တဆိုတာ တစ်ခါတည်းပဲရကောင်း
တဲ့အရာမျိုးဆိုတာကို မင်းနားလည်မှပေါ့”

“ချယ်ရီနဲ့လက်ထပ်ခဲ့တာ မာမီအဖို့ အမှားတစ်ခုလို့မြင်
နိုင်ပေမယ့် ကျွန်တော်ကတော့ အဲဒါကို နောင်တလို့မယူဆပါ
ဘူး မာမီ”

မာမီမျက်ဝန်းက သူ့ထံ စူးခနဲရောက်လာပါ၏။ မျက်စိ
ရှေ့တွေ့တဲ့မိန်းကလေးမျိုးနဲ့ကျ သူ့ကို မာမီတာကြောင့်သဘော
တူရပါသလဲ။ သူစဉ်းစားလို့မရပါလေ။

“သားကို မာမီပြခဲ့သမျှမိန်းကလေးတိုင်းဟာ ဆွေကြီး
ချီးကြီးတွေချည်းပဲ မိုးစက်တင်”

“ချယ်ရီကရော ဆင်းရဲနွမ်းပါးတဲ့အမျိုးအနွယ်မို့လား

မာမိ”

“ချယ်ရီကို မာမိကန့်ကွက်ခဲ့တာ မာမိတို့ Family Doctor ချင်းတူနေတဲ့အတွက် သူဆေးတွေသောက်နေတာကို သိရလို့လေ။ ဒါကိုတောင် မျက်စိမှိတ်ပြီး သားယူခဲ့တာပဲမဟုတ်လား။ အခုတစ်ခါ နောက်ထပ် ပန်းချယ်ရီတစ်ယောက်ကို ထပ်ခေါ်လာပြဦးမယ်။ မာမိရင်တစ်ခါကွဲရုံနဲ့ပဲ လုံလောက်ပါပြီ မိုးစက်တောင်။ နောက်တစ်ခါ ထပ်မကွဲပါရစေနဲ့တော့”

မာမိစကားက သူ့ရင်ကို ဆို့စေပါတယ်။ ချယ်ရီဆိုတာ သူတို့လို လူကုတ်မျိုးနွယ်က သက်ဆင်းလာတဲ့သူဖြစ်ပေမယ့် Reason တစ်မျိုးပြပြီး သူတို့နှစ်ယောက်ကို မာမိကန့်ကွက်ခဲ့တာပါလေ။ အခုတစ်ခါထပ်ပြီး စကားပြောခဲ့ပတ်သက်မှာကို ကြိုတင်တားပြန်ပါရောလား။

သူက နှလုံးသားရေးရာမှာ အားမကောင်းဘဲ ကျွန်ုပ်တို့နေတဲ့လူတစ်ယောက်များ ဖြစ်နေပြီလား။

“သားက စကားဖြူအပေါ် အတော်လေးသံယောဇဉ်တွေယ်နေတာပါ မာမိ”

“ဘာ!”

“ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ကလည်း စကားဖြူအပေါ်မှာ”

“မိုးစက်တင်”

မာမိအော်သံက အတော့်ကိုကျယ်လွန်းနေပါတယ်။ နောက်တစ်ကြိမ် ရင်မကွဲချင်ဘူးတဲ့လား။ မာမိရင်နာရသလို (စွန့်ပစ်ခြင်းခံရဖူးတဲ့)သူအတွက် ပိုမိုစားရတာကို ထည့်မတွက်တာကတော့ တစ်ဖက်သတ်ဆန်လွန်းပါတယ်လေ။

“ကျွန်တော်က မာမိအရိပ်ကိုခိုပြီး မာမိဆီမှာ လက်ဖြန့်တောင်းသုံးနေရတဲ့ ဆယ်ကျော်သက်လူငယ်လေးမဟုတ်တော့ဘူး မာမိ”

“ဘာရယ်”

“အိမ်ထောင်ပြုဖူးပြီး ဇနီးတစ်ယောက်လုံးနဲ့ သေကွဲခဲ့ဖူးတဲ့ ကလေးအဖေတစ်ယောက်ပါ”

မာမိက ထိုင်နေရာက ဝုန်းခနဲထရပ်လိုက်လေ၏။ ရိုက်ချင်သေးလား။ ချယ်ရီကိုလက်ထပ်တော့မယ်လို့ သူပြောမိတုန်းကလည်း သူ့မျက်နှာကို ရဲရဲကြီးရိုက်ချခဲ့ဖူးတာလေ။ ရိုက်ချင်ရင်လည်း ရိုက်လိုက်ပါမာမိရယ်။ ပါးပြင်က နာကျင်မှုထက် မာမိစွန့်ပစ်တဲ့သားရဲ့ဒဏ်ရာက ပိုပြီးအနာကျင်ဆုံးဆိုတာ ကျွန်တော်

အသိဆုံးပါလေ။

“မင်း...”

“တစ်ခါစွန့်ပစ်ပြီးရင်လည်း ဥပေက္ခာပြုလိုက်ပါလား မာမီ။ ဘာလို့ မြေးရမှ သားဖြစ်သူကို အိမ်ပေါ်ပြန်တက်ခေါ်ခဲ့တာလဲ။ မာမီရင်ကိုကွဲတတ်တဲ့သားကို ခွင့်လွှတ်တယ်ဆိုရင် နောက်တစ်ကြိမ် ကျွန်တော့်ကို ရင်နာအောင် မလုပ်ပါနဲ့တော့လား။”

“မိုးစက်တင်... မင်းကို ငါမွေးထားတာကွယ်”

“မှန်ပါတယ်မာမီ။ ဒါပေမဲ့ မာမီမွေးထားတဲ့သားက ငါ့ပျိုလူလွတ်မဟုတ်တော့တာမို့ မာမီမပိုင်တော့ဘူးလေ။ ကတည်းက တစ်ယောက်လို အခန်းထဲထည့်ပိတ်ထားလို့လည်းမရတော့ဘူး။ ကျွန်တော်တောင်းပန်ပါတယ် မာမီ”

“မရဘူး၊ မင်းဟာ ငါ့သားဖြစ်တဲ့အတွက် ငါ့ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ပဲ ရပ်တည်ရမယ် မိုးစက်တင်။ ငါသဘောတူတဲ့သူနဲ့ မင်း လက်ထပ်ရမယ်။ ဒါပဲ”

သူ အတော့်ကိုစိတ်ပျက်မိပါ၏။ စီးပွားရေးကို ဘယ်လိုပဲ ပြီးဆောင်အောင်မြင်နိုင်နေပါစေ၊ သူ့(နှလုံးသားရေးရာ) အ

ထောင်ရေးကို ဤမျှ ချုပ်ကိုင် ခြယ်လှယ်ချင်နေတာကတော့ တဆိတ် လွန်လွန်းနေသည်လေ။ မာမီဟာ အတော်လေး အတ္တကြီးနေတဲ့ မိခင်တစ်ယောက်ဖြစ်နေပါရောလား။

“ကျွန်တော် နောက် လက်ထပ်မယ့်မိန်းကလေးဟာ စကားဖြူပဲ မာမီ။ အဲဒါ အသေအချာပဲ”

“အေး... ငါကလည်း အဲဒီစကားဖြူကို အရှင်ထားလိမ့်မယ်မထင်လေနဲ့ မိုးစက်တင်”

သူ့ရင်ထဲ ကျဉ်ခနဲခံစားလိုက်ရပါ၏။ နိုင်ရာလူ ဖိနှိမ်တတ်တာ မာမီသိလေပဲလား။ ဘာအပြစ်မှမရှိသည့်သူမကိုတော့ စိတ်ဒဏ်ရာမရစေလိုပါလေ။

“စကားဖြူကို မာမီထိဖို့ကြိုးစားရင် ကျွန်တော်တို့သား အဖကို ဒီတစ်သက် မမြင်စေရတော့ဘူး မာမီ”

“ဘာ!”

❧ ❧ ❧

အခန်း (၁၅)

တိုက်လှေကားမှဆင်းလိုက်စဉ် သူမခြေလှမ်းတွေ တုံ့
ခနဲရပ်သွားရလေ၏။ မရပ်ဘဲရှိပါ့မလား၊ လမ်းဘေးရပ်ထားသည့်
တားပေါ်မှ သူဆင်းလိုက်တာကိုး။

“မြင့်မိုရ်”

“ဒီနေ့အားလုံး သုခေတိစံ”

“အင်း... ဒီနေ့ တို့ OFF ရက်လေ၊ အားတာပေါ့”

“တစ်နေရာရာမှာ အေးအေးဆေးဆေးပြောစရာရှိလို့
ဘိယနဲ့လိုက်ခဲ့ပေးနိုင်မလား”

“ရပါတယ်”

ကားတံခါးဖွင့်ပေးလိုက်တာမို့ စွေခနဲတက်ထိုင်လိုက်မို့ ပါ၏။ မနေ့က ဖြူကို ဒီရှေ့ထိ ကားအကောင်းစားကြီးနဲ့လိုက် ပို့ပေးတာတဲ့။ အောက်ထပ်စတိုးဆိုင်က ကောင်မလေးတွေ တီး တိုးပြောကြတာကို ကြားလိုက်ရတာလေ။ ဒီမနက် သွားတိုက် ဆေးကုန်နေလို့ ဆင်းဝယ်ရင်း အမှတ်မထင်သိလိုက်ရတာပင်။

ဒင်းမှာ ဒီလိုလူမျိုးရှိနေပါလျက်နှင့် သူမ၏ကောင်လေး ကို ဘာကြောင့် ပတ်သက်ချင်နေရတာပါလဲ။ ကလေးအဖေ ဆရာ ဝန်ကို ရွေးချယ်တယ်ဆိုရင်လည်း ပြတ်ပြတ်သားသားပေါ့။ ဟို လိုလိုဒီလိုလိုနဲ့ သူမကောင်လေးကို နွယ်ချင်တာကတော့ မဖြစ် သင့်တာလေ။

“လူရှင်းတဲ့နေရာပဲ သွားလိုက်ကြရအောင်နော်”

“ရတယ်လေ”

“သုခေတ်စံ ဘယ်သွားမလို့လဲမသိဘူး။ ကိုယ်ခေါ်တာ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားလားဟင်”

“မဖြစ်ပါဘူး ယူရဲ့၊ တို့နာမည်ကို ဒီလိုခေါ်ရတာ ရှည် တယ်ထင်ရင် သုသုလို့ပဲခေါ်ပါ။ ရင်းနှီးတဲ့သဘောပေါ့”

“အင်း”

အလွယ်တကူလိုက်လျောသားပါပဲလား။ အခြေအနေ ဘာကောင်းတဲ့ဘက်ကို 70% လောက် ရောက်နေပြီလို့ သူမ ဆတ်မှတ်မိတာလေ။ ကြိုးစားထား သုခေတ်စံ၊ သက်ဟူရွယ်တူ နဲ့ ရင်ခုန်သံချင်းကလည်း သိပ်မကွာလောက်ပါဘူး။

ကားကို ကန်ပေါင်နားမှာ ရပ်လိုက်ပြီမို့ သူမပြုံးလိုက် ပါ၏။ ဒီနေရာဆိုတာ ချစ်သူစုံတွဲတွေသာ လာလေ့ရှိကြတာ ဆိုတာ သဘာဝဘောနဲ့ ဒီကိုခေါ်လာတာလဲ။ အေးအေးဆေးဆေး ခြောက်ရာရှိလို့တဲ့။ ဒါဆို သူ့ဖွင့်ပြောတော့မှာလား။ ရင်တွေ ခုန် ဘာပြီနော်။

သူ့ဖွင့်ပေးလိုက်သည့်ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်စဉ် နှလုံး သားက တခုတ်ဒုတ်အသံမြည်လာလေ၏။ အုတ်လှေကားထစ် ခုတ်ကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းတက်ခဲ့စဉ် လေအေးတို့က သုတ်ခနဲဖြတ် ခုတ်သွားလေသည်။ ဘေးချင်းယှဉ်လျက်သား လျှောက်နေသည့် သူ့ထံမှ ခပ်သင်းသင်းရနံ့က သူမရင်ကို ဖိုလှိုက်စေတာအမှန်ပါ ဆို။

“ထိုင်ရအောင်”

အမိုးပါသည့်ခုံတန်းမှာ သူထိုင်လိုက်တာမို့ နည်းနည်း

အကွာနေရာမှာ သူမထိုင်လိုက်ရပါ၏။ သူက ကန်ရေပြင်ကို ဆံ
ငေးငေးကြည့်ကာ တည်ငြိမ်နေသလောက် သူမရင်ထဲမှာက ဗရမ်း
ဗတာ ခုန်ပေါက်နေတာလေ။ လက်တွေ့ပါ တုန်လာပြီး ချွေးစေ
တွေ့စိစွတ်လာသလို ခံစားနေရတာမို့ Slim bag အိတ်ကြီးကို
မရည်ရွယ်ပါဘဲ အမှတ်မထင်လိမ်၍ဆော့နေမိပါ၏။

ခပ်စောစောမို့ ဒီမှာလူရှင်းနေတာမှန်ပေမယ့် ညနေဆို
ရင် လူများတာမဟုတ်လား။ ပြီးတော့ သူ့ကို တချို့တလေမြင်
လို့ သိသွားရင် သူ့ဘေးမှာထိုင်နေသည့်သူမကိုပါ တွဲမြင်ကြည့်
သို့လောသို့လောဖြစ်ကုန်ကြမှာအမှန်လေ။ သိပ်မကြာခင်မှာ တစ်
ကိုယ်တော်စီးရီးတွေ့ကုန်ဖို့ စီစဉ်နေတာမို့ သူ Interview ဆွေ
က မဂ္ဂဇင်းတွေစာစောင်တွေထဲမှာ ပွဲစီကြနေတာကိုး။

“ပြောစရာရှိလို့ဆို”

“အင်း”

တိတ်ဆိတ်လွန်းတာကိုလည်း သည်းမခံနိုင်သည့်အဆင့်
သူမ စကားစလိုက်ရတော့၏။ တကယ်ဆို ယောက်ျားလေးဖြစ်
တဲ့သူကသာ အရင်စသင့်တာပါလေ။

“ဘာပြောချင်လို့လဲ”

“သူခေတ်စံ၊ အင်း... သုသုရဲ့သူငယ်ချင်း စကားဖြူ
အကြောင်း”

မျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွားရပါ၏။ ဒီနေရာကို ဒီလိုခေါ်
လာရတဲ့အကြောင်းက ဒါလား။ မှန်းထားတာနှင့် တစ်လွဲစီဖြစ်နေ
တာမို့ ဒေါသက ထောင့်ခံနေထွက်လာပါ၏။ ဘာလဲ စကားဖြူ။
နင်နဲ့ယှဉ်ရပ်လိုက်တိုင်း ငါ အမြဲနောက်ကျန်ရစ်ခဲ့ရတာ ဘယ်
ကာလအထိ ရှိနေဦးမှာလဲ။

“ယူ့ကို တို့ပြောခဲ့ပြီးပြီပဲ မြင်မိရဲ့။ သူ့အကြောင်းဆွေး
နွေးဖို့ဆိုရင် တို့နဲ့ဒီနေရာမှာပြောဖို့ ဘာအကြောင်းမှမရှိဘူး။ သူ
နဲ့သာ ယူ့တွေ့ပြီး ပြောဖို့သင့်တယ်။ တို့ပြန်တော့မယ်”

“ဧက... ဧကပါ သုသု၊ ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ်”

မတ်တပ်ထရပ်လိုက်တာမို့ သူက သူမလက်မောင်းကို
လှမ်းကိုင်လိုက်လေ၏။ ယူရယ်... ယူ့ဆီက ဒီလိုရင်းနှီးတဲ့
ဆက်ဆံမှုမျိုးကို တို့မျှော်လင့်ထားတာမှန်ပေမယ့် ဖြူကိုစိတ်ဝင်
စားနေတဲ့ယူ့စိတ်ကို တို့ဘယ်လိုလမ်းပြပေးရမှာပါလဲ။ ရင်မော
လေစွ သုခေတ်စံ။

“ကိုယ် မင်းကိုရင်ဖွင့်ချင်လို့ ဒီနေရာကို ခေါ်ခဲ့ရတာပါ”

သုသုရယ်။ ကိုယ်ပြောတာကို ကျေးဇူးပြုပြီး နားထောင်ပေးပါ။
မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်”

ဟင့်အင်း မြင့်မိုရ် တို့ကြားချင်တာ အဲဒီစကားမျိုးမဟုတ်
ပါဘူး။ တို့ကို ယူ ဘယ်လောက်သံယောဇဉ်ဖြစ်နေတာ၊ ဘယ်
လောက်ထိ နှစ်နှစ်ကာကာချစ်မိနေတာ၊ အဘယ်မျှစွဲလန်းမြတ်
နိုးနေပြီဆိုတာ၊ ဘယ်လိုမှခွဲမနေနိုင်တော့ဘူးဆိုတဲ့ သမုဒယ သံ
စဉ်တွေဆိုတာကို ယူ နည်းနည်းလေးမှမရိပ်မိဘူးတဲ့လားကွယ်။

“စကားဖြူက ကိုယ်နှံ့ပတ်သက်ပြီး မင်းကို ဘာပြော
ခဲ့သေးလဲ”

“ဟင့်အင်း”

“ကိုယ်နှံ့တစ်ခါဆိုပြီးကတည်းကလေ”

“ဘာမှမပြောဘူး”

သူ့အသံတိတ်သွားပါ၏။ အဲဒီညက ဖြူအတော်လေး
မူပျက်နေတာကို သူမရိပ်မိခဲ့တာပါလေ။ ဒါဖြင့် သူကရော သူ
လည်း တုန်တုန်လှုပ်လှုပ်ဖြစ်ခဲ့သေးတာမဟုတ်လား။ ဘာစကား
မှမပြောဘဲ ထပြန်သွားလို့ အံ့သြခဲ့ရတာ။ ဖြူလည်း MP4 နား
ထောင်သလိုလိုနဲ့ သူမကိုရှောင်နေခဲ့တာပါပဲ။

ခါတိုင်း သူမအပေါ်မှာ ညီမအရင်းလို လိုက်လိုက်လျော
လျောလေး ပြောဆိုခဲ့ပါလျက် သူ့နဲ့တွေ့ပြီးနောက်ပိုင်းမှာ မျက်
စာမာနဲ့သာ ပြောခဲ့တာလေ။ ခါတိုင်းလို သူမအလုပ်က ပြန်လာ
ရင် ‘ညောင်းနေပြီလား စံ၊ နိပ်ပေးရမလား’ လို့ ဟန်ဆောင်ပန်
ဆောင်နဲ့ လောကွပ်တောင် မရှိတော့တာ ဘယ်လောက်ကြာနေ
ပြီလဲ။

ချစ်ပါတယ်ဆိုတဲ့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကို ဝေးကွာ
အောင်တွန်းထုတ်လိုက်တဲ့သူက သူဖြစ်နေသော်ငြား သူမ အပြစ်
မြင်မိခဲ့။ ဖြူကိုသာ တစိုက်မတ်မတ်အပြစ်မြင်ခဲ့တာ အမှန်ပါ
လေ။

“စကားဖြူဆိုတာ ကိုယ့်ရဲ့တစ်ချိန်က အရူးအမူးချစ်ခဲ့
ရတဲ့ချစ်သူပါ”

“ဟင်!”

ရင်ထဲမှာ ကျဉ်ခနဲဖြစ်သွားမှုက ပြောမပြတ်တတ်အောင်
ပါလေ။ အရူးအမူးချစ်ခဲ့ရတဲ့ချစ်သူတဲ့လား။ ဒါကြောင့် သူတို့နှစ်
ယောက် ဒီလောက်ထိ မူပျက်ခဲ့ရတာပဲဟ်။ ဘယ်လိုလဲဖြူ၊ ငါ
ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ ငါ့ရင်ကိုနာကျင်စေအောင် နင်လုပ်ပြန်ပါရော

လား။ ငါ့ထက်အမြဲသာနေအောင် ကံတရားက နှင်ကိုမျက်နှာသာ ပေး အလေးသာနေတာကဖြင့် လွန်နေပြီလေ။

“ကိုယ်တို့အထက်တန်းအောင်တဲ့နေမှာပဲ ချစ်သူတွေ ဖြစ်ခဲ့တာပါ။ ငယ်တော့ငယ်သေးတာ မှန်ပေမယ့် သူ့ကို ကိုယ် တကယ့်အချစ်စစ်အချစ်မှန်နဲ့ ချစ်ခဲ့တာပါ သုသုရယ်”

အသည်းကို ပါးပါးလှီးခံရတယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးထင်ပါရဲ့ အိုင်ထွန်းလာသည့်မျက်ရည်စကိုမကျအောင် ပုတ်ခတ်သိမ်းဆည်း ရပုံက ပင်ပန်းလေစွ။ တကယ့်အချစ်စစ်အချစ်မှန်တဲ့လား။ တို့ ရင်ကို အက်ရုံနဲ့ မကျေနပ်နိုင်သေးဘူးလား မြင့်မိုရ်။ ရင်နှစ်ခြင်း ဗြန်းခနဲကွဲတဲ့အထိ လုပ်ကြံဖို့ ယူပြင်ဆင်ထားလေသလားကွယ်။

“ကိုယ့်ရည်မှန်းချက်အတွက် ဒီရန်ကုန်ကို တက်လာ ခဲ့တဲ့နောက်ပိုင်းမှာ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် အဆက်အသွယ်မရှိတော့ သလို တစ်ကြိမ်မှလည်း ပြန်မဆုံဖြစ်ခဲ့ဘူး”

“...”

“ဝေးကွာနေခဲ့ပေမယ့် ကိုယ့်နှလုံးသားထဲမှာ သူ့ကို နေရာပေးထားပြီးသားပါ။ ကိုယ်ရေးခဲ့တဲ့စကားလုံးတွေ၊ ကိုယ် စီခဲ့တဲ့သံစဉ်တွေ၊ ကိုယ်ဆိုနေခဲ့မိတဲ့သံချင်းတွေအားလုံးဟာ သူ့

ကို အူရုံထဲမြင်ယောင်ပြီး ဖြစ်တည်ခဲ့တာတွေပါပဲ”

အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလေစွ။ ဒါဖြင့် ဖြူကရော ရေးသမျှ အသည်းကွဲကဗျာတွေ အလွမ်းကဗျာတွေ ရင်သိမ့်တုန်လှမှု တ သားတွေ နှလုံးသားကိုလိုက်မောပျော်ဝင်စေတဲ့ စကားလုံးတွေ ကို ဖန်ဆင်းတီထွင်နိုင်တာ သူ့ကိုချစ်နေတဲ့ချစ်ခြင်းကြောင့်ပဲပေါ့ နော်။

ပြောတော့ဖြင့် အချစ်နဲ့စစ်မှာ မတရားတာမရှိဘူးဆို။ ဒါဖြင့် သူမရဲ့ချစ်ခြင်းမှာတော့ ဘာကြောင့် တစ်ဖက်သတ်သိမ် ငယ်ခြင်းတွေသာ ဖြစ်စေခဲ့တာပါလဲ။ ချိန်ခွင်လျှာတစ်ဖက်စောင်း နင်းမှုကြောင့် သူမဘက်က အလေးသာမှုရှိမနေတာလေ။

“ကိုယ် ခုချိန်ထိ စကားကို ချစ်နေတုန်းပါပဲ”

နှလုံးသားကို ဆုပ်ကိုင်ညှစ်ချေလိုက်သည့်နှယ်ပါလေ။ မကြားခွင့်ဘူး၊ မကြားပါရစေနဲ့လား။ တို့တောင်းပန်ပါတယ် ယူ၊ ယူချစ်တယ်ဆိုတဲ့ဖြူနေရာမှာ တို့ကိုအစားထိုးနိုင်ရင် အဘယ် မှ ကောင်းလိုက်မလဲ။

“သူက... သူက ယူအပေါ်မှာ သစ္စာမှမရှိတာဘဲ မြင့်

မို့...

သူ့သက်ခြင်းချသံက ခပ်ကျယ်ကျယ်ပါလေ။ ရင်မော
နေပြီလား။ တို့က ယူထက်ပိုပြီးရင်မောနေတာပါ မြင့်မိုရ်ရယ်။
အချစ်ဆိုတဲ့အပူမီးက တို့နှလုံးသားကို ပြာကျအောင် တောက်
လောင် ဝါးမျိုးနေသလိုမျိုး ခံစားနေရတာပါကွယ်။

“သူ့ အဲဒီလူနဲ့ဘယ်လိုတွေ့ပြီး လက်ထပ်ခဲ့သလဲ။ ပြီး
တော့ ဘယ်လိုကွာရှင်းခဲ့သလဲဆိုတာကို ကိုယ်သိပ်သိချင်တာ
အမှန်ပဲ။ ဒါပေမဲ့”

သူ့အသံက တိမ်ဝင်သွားလေ၏။ ရင်နဲ့အမျှ ခံစားနေ
ပြီလား။ တို့ရင်ထဲမှာလည်း ကွဲကြွေနေတာပါလေ။

“ဒါပေမဲ့ သူ့ကိုရင်ဆိုင်ပြီး ကိုယ်ပြောမထွက်ဘူး။ ကိုယ်
က... ကိုယ်က အဆက်အသွယ်လုံးဝမလုပ်ဘဲ ဥပေက္ခာပြု ခုန်
ရစ်ခဲ့တဲ့ပြစ်ချက်ကြီး ရှိနေတာဆိုတော့လေ”

“သူ့ကို ခုချိန်ထိ ယူစောင့်နေခဲ့တာပဲလေ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါကို သူကမှမသိခဲ့တာလေ သူ့အဖို့
ကိုယ်ရှိမနေတော့တဲ့ငါးနှစ်တာကာလရှည်ကြီးမှာ သူ့ကိုကြင်နာ
တဲ့လူနဲ့ မေတ္တာဖလှယ်ခဲ့တာကို ကိုယ်အပြစ်မတင်ပါဘူး။ ကိုယ်
ကသာ လိုအပ်ချက်တွေရှိနေတဲ့လူပါလေ”

ကြည့်စမ်း! အဘယ်မျှ စူးနက်နက်ရှိုင်းတဲ့ချစ်ခြင်းမျိုးပါ
လဲ။ နောက်ထပ်ချစ်သူရှာရုံမျှမက အိမ်ထောင်ပြုသွားပါတယ်လို့
ဇာတ်လမ်းဆင်လိမ့်ညာထားတာကိုတောင်မှ အပြစ်မတင်ဘူးတဲ့
လား။ ယူ ဘယ်လိုလဲကွယ်။

“နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် ကြင်နာခွင့်မျိုးကိုသာ ကိုယ့်ကို
သူ့ခွင့်ပြုနိုင်ရင် ဘယ်လောက်များကောင်းလိုက်မလဲနော်”

မျက်လုံးကိုမှိတ်ချလိုက်မိစဉ် ပါးပြင်ထက်သို့ မျက်ရည်
စီးကြောင်းက ပြိုဆင်းသွားလေ၏။ နှလုံးသားက နာကျင်နေတာ
အမှန်ပါပဲ မြင့်မိုရ်။

❧ ❧ ❧

အခန်း (၂၀)

“အဲဒါဘာလဲ-ဒေါက်တာ”

“လက်ဆောင်လေ”

“ဘာအတွက် ပေးတာပါလဲ၊ ကျွန်မ လက်မခံပါရစေနဲ့။ တောင်းပန်ပါတယ် ဒေါက်တာ”

စာဖွဲ့ထက်တင်ပေးထားသည့် လေးထောင့်ဘူး (Pack- ing ထုပ်) လေးကိုကြည့်ရင်း သူမ ခေါင်းတခါခါဖြင့် ငြင်းဆန် လိုက်မိပါ၏။ ခဏနေ စာပေတိုက်မှာ စာမူဆွေးထုတ်ရင်း ဒီလ ထုတ်မဂ္ဂဇင်းကိုပါ ယူရမယ်ဆိုကာမှ တံခါး Bell ကြောင့် တံခါး ဖွင့်ပေးလိုက်ရပြီး ဒေါက်တာ့ကိုညှိခံနေရတာပါလေ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကော်ဖီခွက်ကိုယူသောက်ဖို့ စိတ်မကူးပါဘဲ သူမရှေ့နှို
စားပွဲပေါ်သို့ ဒီဘူးလေးကိုတင်ပေးလိုက်တဲ့ရည်ရွယ်ချက်က ဘာ
များပါလဲ။ ပထမအခေါက်တုန်းက အခန်းထိလိုက်မလာလို့ ကျေး
ဇူးတင်နေကာမှ ဒီနေ့ညနေမှာ သူရောက်လာတာ ဘာကြောင့်
များပါလိမ့်။

“တခြားပစ္စည်းမဟုတ်ပါဘူး စကားဖြူ၊ လိုအပ်တယ်
ယူဆလို့ ကိုယ်ပေးရတာပါ”

“ဘာကိုလဲ”

“Hand Phone”

သူမမျက်နှာ ရဲခနဲဖြစ်သွားရပါ၏။ ဒီလောက် (သိန်းနှစ်
ဆယ်ခန့်) တန်ဖိုးရှိနေသည့်ပစ္စည်းတစ်ခုကို အနုမျောမရှိ လာသေး
နေတာ အကြောင်းတော့ရှိရပေမည်။ သူတစ်ပါးထံက လိုချင်တာ
တစ်စုံတစ်ခုရှိနေမှသာ မိမိထံမှပစ္စည်းကိုပေးလေ့ရှိတာ လူသား
ဝပင်မဟုတ်ပါလား။

အခုတော့ သူမကို လာပေးနေချေပြီ။ သတိသာ ထား
ပေတော့ စကားဖြူ။ Give ပြီးရင် Take ဆိုတာက နောက်ဆက်
တွဲပါလာတော့မှာလေ။ သက်ပြင်းကိုခိုးရှိုက်လိုက်ပြီး သူ့ကို

ဝန်းနှံ့စွာ၊ နှစ်လုံးသားတစ်ခု၊ အသည်းတစ်ခြမ်း

ကြည့်လိုက်ပါ၏။

“ကျွန်မ လက်မခံပါရစေနဲ့ ဒေါက်တာ”

“သားက စကားဖြူကို နေ့တိုင်းစကားပြောချင်တယ်
ဆိုလို့ ပေးရတာပါ စကားဖြူ”

“အခုလည်း ကျောင်းမှာ နေ့စဉ်တွေ့ခွင့်ရနေတာပါပဲ
ဒေါက်တာ”

“ဟုတ်ပါတယ်... ဒါပေမဲ့”

“ကျွန်မကို ဝန်ကြီးစေမယ့်အရာမျိုး မပေးပါနဲ့လား
ဒေါက်တာ၊ ကျွန်မတောင်းပန်နေတာပါ”

သူ မျက်လွှာချသွားလေ၏။ အသက်အရွယ်အရရော
ရာထူးဂုဏ်အရပဲကြည့်ကြည့် ပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့အရည်အချင်းတွေ
ကပဲဆိုဆို ဒေါက်တာဟာ မိန်းကလေးအများစု စက်သင့်ခံနိုင်
တဲ့အဆင့်နဲ့ အမှတ်ပြည့်ရှိနေတာအမှန်ပါလေ။ ဒါနဲ့များတောင်
မှ ဘာဆိုဘာမှရှိမနေတဲ့သူမဆီကို ဘာကြောင့်ချဉ်းကပ်နေရတာ
ပါလိမ့်နော်။

“ကိုယ်ဘာပေးပေး ငြင်းနေမှာပဲလား စကားဖြူ”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒေါက်တာဟာ ကျွန်မရဲ့ အလုပ်ရှင်ပါ”

“ကိုယ့်ကို အဲဒီလိုပဲ တစ်ထစ်ချ သတ်မှတ်ထားမှားလား”

“ဒေါက်တာကို ကျွန်မတပည့်လေးရဲ့ဖခင်အဖြစ် အသိအမှတ်ပြုထားတာပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မနဲ့ဘာပတ်သက်မှုမှရှိမနေတဲ့ သူစိမ်းသူရဲတစ်ယောက်ဆီက ဘာပစ္စည်းကိုမှ ကျွန်မလက်သင့်မခံပါဘူး။ အဲဒါ ကျွန်မရဲ့ခံယူချက်မို့ပါရှင်”

ဘာပတ်သက်မှုမှရှိမနေတဲ့ သူစိမ်းတဲ့လား။ မှန်သလို သလောက်တော့ မှန်ပါတယ်စကားဖြူ။ သို့သော် ရင်ထဲမှာ နှင့်နီနီချစ်မိနေတဲ့ နှလုံးသားပိုင်ရှင်မို့ အခုနေ့များ ဖွင့်ပြောလိုက်မိရင် လူကြီးလူကောင်းဆိုတဲ့သူအပေါ်ယံလွှာကြီး ပျက်စီးကျမှာ အသေအချာပါလေ။

“ကျွန်တော်က ဘာသဘောမျိုးနဲ့မှ ပေးတာမဟုတ်ပါဘူး စကားဖြူ။ သူများအခန်းက Phone နဲ့ချည်း အဆင်အသွယ်လုပ်နေရတာကို အဆင်ပြေစေချင်တဲ့နည်းက ဒါပဲနော်”

ထို ပေးရတာပါ”

ခက်တာပါပဲ။ ဒီလောက်ငြင်းနေပါလျက်နဲ့ အတင်းကို ဆေးနေတာပါလား။ မိုးသက်တံဆိုတဲ့ကလေးကို သံယောဇဉ်ဖြစ် ခဲ့နဲ့ မလုံလောက်နိုင်ဘူးလားရှင်။ ဒေါက်တာနဲ့ကျွန်မကြားမှာ ဒီထက်ပိုပြီးမပတ်သက်တာ အကောင်းဆုံးဖြစ်မှာပါလေ။

“ကျွန်မပြောပါရစေ”

“ပြောပါ စကားဖြူ”

“ကျွန်မမှာ မိဘတွေမရှိတော့တဲ့အတွက် ဆုံးမပုံပြင်ပေး ဆယ် အုပ်ထိန်းသူရယ်လို့မရှိတော့ပါဘူး ဒေါက်တာ။ ဒါကြောင့် ခွဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပဲ ဆင်ခြင်နေထိုင်ရပါတယ်”

“ကိုယ်နားလည်ပါတယ်”

“ကျွန်မဘဝမှာ ဘယ်လိုအမှားအယွင်းမျိုးမှမရှိရအောင် အခြေသတ်ထားနေရတာမို့ ကိုယ့်လုပ်အားခတစ်ပြားမှမပါဘဲ ဘယ် ခိုလှုံဆီကမှ ဘာကိုမှမယူတတ်တာ အကျင့်ဖြစ်နေပါပြီ ဒေါက်တာ။ ဒေါက်တာလက်ဆောင်ကို ပြန်ယူသွားဖို့ ကျွန်မမေတ္တာရပ်ခံပါတယ်”

သူနှုတ်ခမ်းတစ်ဖက် တွန့်သွားရပါ၏။

စကားလုံးကြွယ်ဝပါပေ။ ဒါကြောင့်လည်း ကလေးတွေ အားလုံးရဲ့အချစ်တော် ဆရာမနေရာကို သူမအပိုင်စားရထားတာ ကိုး၊ ခက်တော့နေပြီ စကားဖြူ။ ကိုယ်ကလည်း ဖြစ်ချင်ရင် မဖြစ်ဖြစ်အောင်လုပ်တတ်သလို လိုချင်လာပြီဆိုရင်လည်း မဆုတ် မနစ်ဖွဲ့နဲ့ ရအောင်ယူတတ်တာ အကျင့်ဖြစ်နေပြီလေ။

ဒါကို မာမိက ကိုယ့်ကိုခေါင်းမာတယ်လို့ ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ဝေဖန်လေ့ရှိပါရဲ့။

“ကိုယ်တစ်ခုမေးမယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကိုယ်ပေးတဲ့လက်ဆောင်ကို စကားဖြူ ဘာကြောင့် ငြင်းနေရပါသလဲ”

လာပြန်ပါပြီ။ မုန့်လုံးရယ် စက္ကူကပ် ဂျာအေးသူ့အိမ် ရိုက်ဇာတ်ဆုပ်က ရှုပ်ယှက်ခတ်နေပြန်ပြီလေ။ ဒီလူ ဘာကိုလို ချင်တာပါလဲ။ ဘွင်းဘွင်းရှင်းရှင်းသိရအောင် မေးလိုက်ချင်သော် ငြား သူမက ရေလာအောင် မြောင်းသွယ်တတ်တဲ့မိန်းကလေး မျိုးမဟုတ်တာလေ။

“ကျွန်မ ဒီအဖြေကိုပြောပြီးပါပြီ ဒေါက်တာ”

“ကိုယ်ကတော့ ဒီလောက်ဝန်လေးစရာပစ္စည်းလို့ မထင် မိလို့ပါ စကားဖြူ”

“...”

“ကိုယ်ဆက်ပြောရမယ့်စကားတွေတော့ ရှိနေပြီ စကား ဖြူ”

“ဘာများပါလဲ”

“ကိုယ့်ဆီက ဘာမှမယူရဘူးလို့များ တစ်စုံတစ်ယောက် တ တားမြစ်ထားသလား”

“ရှင်!”

“ဥပမာ စကားဖြူရဲ့သက်ဆိုင်သူပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့”

သူမမျက်နှာ နွေးခနဲဖြစ်သွားရပါ၏။ သက်ဆိုင်သူတဲ့ လား၊ သူမမေ့ထားတဲ့နာမ်စားတစ်ခုကို အစဖော်ပေးရတယ်လို့။ အခုချိန်မှာ သူမရဲ့သက်ဆိုင်သူလို့သတ်မှတ်ထားတဲ့လူက နှလုံး သားရဲ့အနီးဆုံးမှာ ရှိမနေတော့တာ အမှန်ပါလေ။

ပြောစရာစကားမရှိတော့ဘူးလား စကားဖြူ။ ဝိုင်ဆင်း သွားတဲ့မျက်နှာထက်က မျက်ဝန်းထဲမှာ ကြော့ကွဲစိပ်တွေကို ကိုယ် ခြင်နေရတာလေ။ မင်းရင်ထဲမှာ ဒဏ်ရာတွေများ ပြည့်နှက်နေ

လေသလား။ ဒါဆိုရင်တော့ အဲဒီဒဏ်ရာတွေ သက်သာပျောက်
ကင်းအောင် ကုစားခွင့် ကိုယ်ရပါရစေလား။

“တစ်ခုခုပြောဖို့မရှိဘူးလား စကားဖြူ”

“အဲဒါက”

“ကိုယ့်လက်ဆောင်ကို မင်းလက်မခံရင် နောက်တစ်ခု
ကိုတော့ ခွင့်ပြုပေးရလိမ့်မယ် စကားဖြူ”

“ဘာကိုလဲ”

“အဲဒါကတော့ Phone နဲ့ဆက်သွယ်လို့မရရင် မကြာ
ခဏ ဒီကိုဝင်ထွက်ရလိမ့်မယ်ဆိုတာပါ”

“ရှင်! . . . မိုးသက်တံကများ”

“သားတောင်းဆိုတာမဟုတ်ပါဘူး စကားဖြူ။ ကိုယ်
တောင်းဆိုတာပါ”

“ဟင်!”

ကဲ! မထူးတော့ပါဘူးလေ။ ပြောမိမှတော့ ဆက်ကျိတ်
လိုက်ပေတော့ မိုးစက်တင်။ ချစ်ခြင်းမှာ သိက္ခာတွေ ထည့်တွက်
နေရင် ရှေ့ကိုဆက်လျှောက်လို့ရမယ်မထင်ဘူးလေ။

“ဒေါက်တာက”

“ဟုတ်တယ်”

“ကျွန်မအိမ်ကို ဘာကြောင့်များ”

“စိတ်ဝင်စားနေလို့ပါ”

“ရှင်!”

“အပွင့်လင်းဆုံးပြောရရင် မင်းကို ကိုယ် ချစ်မိနေပြီ
စကားဖြူ”

သူမမျက်နှာ ရဲရဲနီချေပြီ။ ဒီလိုပြောမယ်ဆိုတာကို စိတ်
က အလိုလိုသိနေပေမယ့် ဒီလောက်မြန်မြန်ကြီးပြောလာလိမ့်မယ်
ထို သူမထင်မထားမိတာအမှန်ပါ။ လူက တုန်ယင်လာကာ ဘာ
မှပြန်မပြောနိုင်တော့ဘဲ သူ့ထံမှအကြည့်ကိုသာ လွှဲထားလိုက်ရ
တော့တာလေ။

“မင်းကို စမြင်မြင်ချင်း ဒီလိုကိုယ်ခံစားခဲ့ရတာပဲ။ သိပ်
မြန်လွန်းနေပြီလို့ မင်းယူဆချင်ယူဆနိုင်ပါတယ် စကားဖြူ။ တစ်
ခုတော့ ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ်။ ကိုယ်လို ကလေးတစ်ယောက်
အဖေ မဆုံးဖို့တစ်ယောက်က ဒီလိုနှုတ်ရဲလို့ဆိုပြီးတော့ အထင်
မသေးလိုက်ဖို့ပါ”

“မမြစ်နိုင်ဘူး”

အားတင်းချေပသံက တုန်ချင်ချင်။ ကြည့်ပါဦး၊ ကိုယ့် အိမ်ပေါ်တက်လာပြီး ရည်းစားစကားအပြောခံရလိမ့်မယ်လို့ သူမ တစ်ခါမှမတွေးခဲ့မိဖူးတာလေ။ သက်တွေကြီးနေရတဲ့ ပစ္စက္ခအခြေ အနေမှာ သူမမည်သို့ရင်ဆိုင်ရမည်နည်း။

“ဒီလိုပြောမယ်မှန်း ကိုယ်ကြိုတွက်ထားပြီးသားပါ စကား ဖြူ”

“ကျွန်မ...”

“လူလွတ်တစ်ယောက်အနေနဲ့ ကိုယ့်လိုလူကို လက် သင့်ခံဖို့ ဘယ်ရှိပါ့မလဲ။ ကိုယ်သိနေပါတယ် စကားဖြူ”

“မဟုတ်ပါဘူးဒေါက်တာ၊ ကျွန်မ ဒေါက်တာကို ဒေါက် တာပြောသလိုမျိုး တစ်ခါမှမမြင်မိပါဘူး”

“ဒါဖြင့်”

“မတူညီတဲ့အလွှာပါ ဒေါက်တာ”

“စကားဖြူ”

“လူဆိုတာ အမြင့်ကို မှန်းစေ့ရှိကြတာ မှန်ပေမယ့် ကျွန်မကို လောဘကြီးတဲ့လူလို့ ပြစ်တင်တဲ့ရဲကြမှာကို ကျွန်မ သေရမှာထက် ကြောက်တဲ့သူပါ ဒေါက်တာ”

“ကျစ်!...”

သူ စုတ်သပ်လိုက်မိ၏။ လူချင်းအတူတူမှာ ဂုဏ်တွေ ပကတိသန့်တွေ အဆင့်အတန်းတွေ အလွှာဆိုတာတွေကိုယ်ပြီး ကြည့်လှည့်ပါလား စကားဖြူ။ အချစ်ကိုအချစ်လို့ပဲ ရိုးရိုးရှင်းရှင်း မြင်တတ်ရင် လောကကြီးသာယာလှပသွားမှာပါလေ။

“ကိုယ်က ဘာများထူးထူးခြားခြားရှိနေလို့လဲ ပြောပါ ဦး”

“အန်တီဒေါ်စန္ဒာတင်ရဲ့သားကြီးဆိုတဲ့ အရှိန်အဝါနဲ့တင် ကျွန်မအရိပ်က အလိုလိုပျောက်ပြီးသားပါ ဒေါက်တာ။ ကျေးဇူး ဖြူပြီး...”

“ခဏလေး စကားဖြူ၊ ကိုယ့်ကိုစဉ်းစားပေးမယ်ဆိုရင် ကိုယ့်နောက်က အရာတွေကို လျစ်လျူရှုပြီး သာမန်ဆရာဝန်လေး အဖြစ်နဲ့ပဲ တွေးပေးပါ မြင်ပေးပါ စကားဖြူ။ အချစ်ကိုအချစ်လို့ ခဲ မြင်ပေးစေချင်ပါတယ်”

“...”

“ကိုယ့်စကားတွေ သိပ်များနဲ့လွန်းနေပြီလားဟင်၊ ပြော ခို့မရည်ရွယ်ဘဲ ပြောဖြစ်သွားတာ ချစ်ခြင်းရဲ့တွန်းအားကြောင့်ပဲ

ဖြစ်မယ်ထင်ပါရဲ့။ အချိန်ယူပြီး ကိုယ့်ကိုစဉ်းစားပေးပါ စကားဖြူ၊
ကိုယ်ပြန်လိုက်ပါဦးမယ်”

သူမ မတားလိုက်မိပေ။ စားပွဲထက်မှာ ကျန်ခဲ့သည့်လက်
ဆောင်ဘူးလေးကဖြင့် သူမကိုလှောင်ပြောင်နေသလိုနယ်ပါလေ။
သစ္စာမဲ့သလိုဖြစ်နေပြီလား စကားဖြူ။

❧ ❧ ❧

အခန်း (၂၁)

တံခါးဖွင့်သံကြားရပြီးနောက် ဒီန်းခနဲပိတ်သံကြောင့် သူမ
လန့်သွားရပါတယ်။ ကင်ပွန်းချဉ်ရွက်ဟင်းချိုကို ပူစေရန် နွေးနေတာ
မို့ မီးဖိုခန်းမှာရှိနေပေမယ့် ဒီအသံကျယ်ကိုကြားနေရလေသည်။
ဝံ ဘာဖြစ်လာတာလဲလိမ့်။

“ဒန်း!...”

ဟော... အခန်းတံခါးကို ဆောင်ပိတ်ပြန်ပါရောလား။
ဘယ်လိုလဲ၊ ည (၇)နာရီကျော်မှပြန်လာတာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို
နောင်ယှက်သံထွက်နေတာလေ။ ဒီကောင်မလေးကို သတိပေးရ
ဦးမှာပါပဲ။

“ဒေါက်! ဒေါက်! ဒေါက်!”

“စံ...”

ပြန်ထူးသံမကြားရချေ။ ဒုက္ခပဲ။ သူနဲ့များ ပြဿနာဖြစ်ခဲ့လို့များလား။ ဇော်က နဂိုကတည်းက စိတ်လက်တစ်ဆစ်ရယ်လေ။ သမီးရည်းစားဘဝက လပိုင်းလေးပဲရှိတုန်းမှာ ဒီလိုမျိုးမကြာခဏဖြစ်ဖြစ်နေရင်တော့ ဘယ်ကောင်းနိုင်ပါတော့မလဲ။

“စံ”

တံခါး Lock ကိုလှည့်ဖွင့်၍ ဝင်လိုက်စဉ် အိပ်ရာထက် မှောက်လျက် လဲနေသည့်စွဲကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။ ငိုနေတာများလား။ စံဆိုတာ ဘယ်တုန်းကမှ မျက်ရည်မကျဖူးတဲ့အသည်းမာမာ ကောင်မလေးပါလေ။

“စံ”

“နားညည်းတယ်ဟာ”

ပြန်ပြောသံက မာဆတ်ဆတ်ပါလား။ အရင်ကဆို သူ့ကို ဤသို့လေသံမာမျိုးနှင့် ပြောဖူးတာမျိုးမရှိတာလေ။ အခုနောက်ပိုင်းမှာ စိတ်မကြည်တာက ထားပါတော့။ သူငယ်ချင်းကို ဒီလိုမျိုး မကြည်သလိုလေသံမျိုးသုံးစရာလား။ တကယ်စိတ်ဆင်း

နေရတဲ့သူမကိုယ်တိုင်ကတောင် စုံအပေါ်မှာ အလိုက်အထိုက်ကလေး ပြောပေးနိုင်သေးတာလေ။

“ဘာဖြစ်လာလို့လဲ”

“ကျွမ်း! ... ရှုပ်လိုက်တာဟာ”

“နင်ဘာပဲဖြစ်လာလာလေ စံရယ်၊ အခန်းတံခါးတွေကိုတော့ ဒီလိုအသံမြည်အောင် မလုပ်သင့်ဘူးထင်တယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်အခန်းတွေကို အားနာဦးမှပေါ့ စံရဲ့”

“ဂရုမစိုက်ဘူးဟာ၊ ဘာဖြစ်လဲ”

ဆတ်ခနဲခါင်းထောင် အော်လိုက်ဟန်ကြောင့် သူမလန့်၍ ခြေတစ်လှမ်းပင် အလိုလိုဆုတ်သွားရပါ၏။ အလို! စုံရဲ့မျက်နှာမှာ မျက်ရည်တွေ ရွှဲရွဲစိုလို့ပါလား။ ငိုနေတာပေါ့လေ။ အမြဲတမ်းလန်းဆန်းတက်ကြွပျော်ရွှင်နေတတ်တဲ့ မိန်းကလေးက အခုလိုပုံစံမျိုးဖြစ်နေရတယ်လို့။

“တခြားမှာ နင်ဘာဖြစ်လာမှန်း ငါမသိပေမယ့် ပြောစရာရှိတာကိုတော့ ပြောရမှာပဲ စံ”

“ဘာပြောဦးမှာလဲ၊ ပြောစရာတွေကလည်း ရှိရှိနိုင်လွန်းတယ်။ ဒီနေ့တစ်နေ့လုံးလည်း ရင်ဖွင့်သမျှကို နားမဆုံအောင်

သည်းခံပြီး နားထောင်လာခဲ့ရပြီးပြီ။ အခုတစ်ခါ နင်ကပြောဦးမယ်ပေါ့။ ဟုတ်လား။ ပြောကြပြောကြ... ငါ့ကိုသေအောင်သာ သတ်လိုက်ကြပါတော့”

ဘုရားရေ! ရင်ဖွင့်သမျှတဲ့။ ဒါဆို သူ စုံကိုရင်ဖွင့်လိုက်တယ်ပေါ့။ ဘာတွေပြောလိုက်ပြီလဲ။ ဘာတွေများ သိကုန်ပြီလဲ။ အတွင်းရေးတွေမှီလို့သာ စံ ဒီလိုမျက်စိပျက်မျက်နှာပျက်ဖြစ်နေတာပါလေ။

ဘာတွေလဲ ဖော်၊ ခုချိန်မှ ငါနဲ့ပတ်သက်ခဲ့ဖူးတဲ့အတိတ်ကို နင် ရာဇဝင်လုန့်ပြီလား။ ဘာကြောင့်လဲ၊ လျှောက်မယ်ဆို ဆုံးဖြတ်ထားပြီးရင် နောက်ကိုလှည့်မကြည့်စတမ်း နင်လျှောက်သင့်တာပေါ့။ အခုတော့ ငါတို့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကို မသိမမြတ်ဖြစ်အောင် လုပ်ရလားကွယ်။

“စံရယ်၊ ငါက နင့်ကိုစေတနာနဲ့ ပြောနေတာပါ။ ငါ့ခန်းမှာ ဘွားမေလိုလူကြီးတွေ ရှိနေတာဆိုတော့”

သူမစကားက ရပ်သွားရပါ၏။ အလို! စံရဲ့အကြည့်က ဈေးရလှသည်လား။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီလိုအကြည့်စူးမျိုးနဲ့ နာကို မုန်းတီးစက်ဆုပ်သလို ကြည့်နေရတာပါလိမ့်။

“ငါ့ကို ပတ်ဝန်းကျင် အကြောင်းမပြပါနဲ့လား စကားဖြူ”

“ဘာရယ်”

“အခုတော့ နှစ်ကြာကြာပေါင်းခဲ့တဲ့သူငယ်ချင်းကို ခွေးမောင်းသလိုမောင်းထုတ် နှင်ထုတ်ချင်နေပြီမဟုတ်လား”

“အို!... မဟုတ်တာ”

“ဘာမဟုတ်ရမှာလဲ၊ ဟုတ်ကိုဟုတ်နေတာပါ ဖြူရဲ့။ ဒီအတောအတွင်း ငါကြည့်နေတာကြာပြီ၊ ငါ့အပေါ်မှာ နင် ဆက်ဆံရေးပြောင်းနေတာ အသေအချာပဲ”

အလို... ငါးဖယ်က ပြောင်းပြန်ဖြစ်နေပါရောလား။ တကယ်တမ်း ပြောင်းလဲနေတာက သုခေတ်စံဆိုတဲ့ စံရယ်ပါ။ အခုတော့ အောက်တက်ကိစ္စနဲ့စိတ်ရှုပ်ထွေးနေရတဲ့သူမကိုမှ အပြစ်ကြီးကြီးပုံချနေရတယ်လို့။

“ငါက ဘာများပြောင်းလဲနေလို့လဲ စံ”

“ဪ... ငါပြောမှသိမယ်ပေါ့လေ။ ခါတိုင်းဆို ငါပြန်လာရင် ထမင်းဟင်းဖွယ်ဖွယ်ရာရာ အဆင်သင့်ပြင်ကျွေးတာ၊ ညောင်းနေရင် နှိပ်ပေးရမလားလို့မေးလေ့ရှိတာတွေ အခုတော့

ဘယ်ဆီရောက်ကုန်ပြီလဲ။ ပြောပါဦး ဖြူရဲ့။ အဲဒါ နင်ပြောင်းလဲ
နေတာမဟုတ်လို့ဘာလဲ။ ငါ့အဝတ်အစားတွေကိုတောင် လျှော်
မပေးတာ ကြာပေါ့။ မီးပူတိုက်ပေးဖို့ကဖြင့် ဝေလာဝေး”

ကြည့်စမ်း! ပြောနေလိုက်တာများ၊ သူမကို လစေ့
ခိုင်းထားသည့်အိမ်စေ့နယ် ထောင့်ကိုစေ့နေတာပါလေ။ ပြဿနာ
ကို အရင်းအမြစ်ဖော်မပြောပါဘဲ ဒီသေးသေးမွှားမွှားလေးတွေ
ကိုစုစည်းထားပြီး သာသာနဲ့နာနာနက်နေပါရောလား သုခေတ်စံ

ဒီလိုသာ လက်ညှိုးညွှန်ပြနိုင်ရင် သူမမှာလည်း အနည်း
နဲ့အများ အကြောင်းပြချက်တွေ ရှိတာပါပဲ။ အောက်ခြေသိမ်း
အလုပ်တွေကို အောက်ကျနောက်ကျအနစ်နာခံပြီး လုပ်ပေးနေ
တဲ့စေတနာတွေကို မမြင်တတ်ပါဘဲ နင်းတာကိုတော့ အတိုင်း
အတာတစ်ခုအထိသာ သည်းခံနိုင်မှာပါလေ။ ကောင်းပြီ စံ၊ ရန်သူ
လို နင်သတ်မှတ်ပြီဆိုရင် ငါ့ဘက်ကလည်း အလံဖြူပြဖို့ စိတ်
ကူးလုံးဝမရှိပါဘူး။

“နင့်ဘက်ကစပြီး ပြောင်းတာပါ စံ”

“ဘာ”

“နင်ချစ်သူရသွားတာနဲ့ ငါ့အပေါ် ဆက်ဆံတာ မောက်

သာတာ နင်အသိဆုံးပါ။ သူစိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက်ရှေ့
ငါ့ကို နင်ဘယ်လိုအကြည့်ဘယ်လိုအကြောမျိုးနဲ့ ဆက်ဆံခဲ့
လဲ။ နင်စဉ်းစားကြည့်လိုက်။ ဒီနောက်ပိုင်း ငါ ကျန်းမာရေး
ကောင်းလို့ တာဝန်လစ်ဟင်းခဲ့တာကို ငါဝန်ခံပါ့မယ်။ ဒါပေမဲ့
ဆံ့နိုင်သလောက်တော့ ငါထလုပ်ပေးနေတာပဲ စံ”

“အဲဒါက”

“နင်သိထားဖို့က သူငယ်ချင်းဆိုတဲ့စည်းကိုအလေးထား
မိ စံ”

“ဘာ!... ဘာပြောတယ်”

စံ မျက်နှာပျက်ချေပြီ။ စကားတွေ Foul ကုန်ပြီလား။
ညှပ်ရွယ်တာအမှန်ပါ စံ။ အနင်းခံရလို့ ကန်ထွက်တဲ့ ‘ကူရှင်’ လို
နင်သဘောထားပေးပါလား။ ဒါဆို ပိုကောင်းမယ်ထင်ပါရဲ့။

“နင့်ကိုချစ်ခင်တဲ့စိတ်ရင်းနဲ့ အောက်ခြေသိမ်းလုပ်ပေး
ချင်စေတာကို နင်မြင်တတ်ပါစံ။ အရင်းဆုံးပြောရရင် ငါက
ပိုက်ဆံပေးခိုင်းလို့ရတဲ့အိမ်ဖော်မဟုတ်ဘူး”

“ဖြူ”

“ငါ့ကိုအဲဒီလောက် ချိုးချိုးဖဲ့ဖဲ့မပြောဖို့ မေတ္တာရပ်ခံနေ

၂၆၀

မေသုဉ်း

နွဲ့၊ နှစ်လုံးသားတစ်ခု၊ အသည်းတစ်ခြမ်း

၂၆၁

တာပါ”

“နင်...နင်...နင်ရည်းစားကို ငါလုပ်တာတွေ အခုလိုပြောလိုက်တာပေါ့လေ”

ကျစ်! မဆိုင်တာတွေ ဆွဲထည့်ချေပြီ။ ဒီလောက်ထား၊ ပြောနေပါလျက် နှုတ်မစောင့်သူက စံဖြစ်နေပြန်တာ။

“မဆိုင်ပါဘူး စံ၊ သူနဲ့ငါ့ကိစ္စက ဟိုးအတိတ်မှာ ရစ်ခဲ့တာ ကြာပါပြီ။ လက်ရှိအချိန်မှာ ပြန်တွေ့တာတောင် နီးမှုတစ်စုံတစ်ရာကို ငါမော်ပြခဲ့တာမဟုတ်ပါဘူး”

“အဲဒီသဘောမဟုတ်ရင် ဘာလဲ၊ နောက်ဆုံးသဘောနောက်ကျောကို နင် စားနဲ့ထိုးတာပါလား စကားဖြူ”

“မစွပ်စွဲပါနဲ့ စံ၊ နင့်လူနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာထင်ပါပြောသေးတာမဟုတ်ဘူး”

“မသိဘူး... မသိဘူး... ငါသိတာ နင်သိတာ သစ္စာဖောက်တာပဲ”

အတော်အပြောရခက်ပါလားနော်။ လူဆိုတာ ဖွဲ့စည်းထားတဲ့ခန္ဓာကိုယ်ဖြစ်ပေမယ့် ဆင်ခြင်ဉာဏ်ဆိုတဲ့ ထိန်းချုပ်နိုင်ရမှာလေ။ ခုတော့ သုခေတ်စံဟာ ချစ်ခြင်း

မမှမမြင်တော့ဘဲ အမှောင်တွေဖုံးနေပါရောလား။

ပြီးတော့ သူငယ်ချင်းဖြစ်တဲ့သူမကိုပါ ပြဿနာမဖြစ်အောင် ရှာနေတာလေ။

“ဒီနေ့အထိ ငါဘာအမှားမှမလုပ်မိသေးဘူး စံ၊ အဲဒါဘာလဲ”

“ငါကတော့ အမှားတွေလုပ်နေတယ်ပေါ့လေ”

“မဆိုလိုပါဘူး”

“မြင့်မိုရ်နဲ့ငါ ချစ်သူဖြစ်နေတာကို နင်မနာလိုဘူးမဟုတ်ဘူး”

သူမ နှုတ်ဆိတ်သွားရပြန်ပါတယ်။ အနာကိုဆွဲလိုက်သလို လေစွဲ။ ချစ်သူတဲ့၊ အမေတားနေတဲ့ကြားက ကမ်းခွဲဖူးတဲ့ ခပ်စုံ၊ ဝေးခဲ့တဲ့နှလုံးသားတစ်ခုကို နမောတသဖြစ်ရတာ ပေါ့လေ။

မှန်ပါတယ် ဇော်... ငါမှားခဲ့တာပါ။ မိဘစကား နားမပြုခြင်းကြောင့် ဝဋ်ခံရလေသလား။ မေတ္တာစူးရှတာမျိုးပဲ ဖြစ်ပါရဲ့။ အမေ့ကိုစိတ်မကောင်းဖြစ်အောင် လုပ်ခဲ့မိလို့ ချစ်ရဲတဲ့မှာ တစ်စစ်နာကျင်တဲ့ဝေဒနာကို ခံစားရတာပဲ

“ဘာလဲ၊ နင်မပြောနိုင်တော့ဘူးမဟုတ်လား”

“မဟုတ်ဘူး”

“ဘာမဟုတ်ဘူးလဲ၊ မြင့်မိုရ်က လက်ရှိ ငါ့ချစ်သူ
သူ့ရင်ထဲမှာရှိနေတာ သုခေတ်စံဆိုတဲ့ငါပဲ ရှိနေတာပါဖြူ။ စာ
ဖြူဆိုတဲ့နှင့် မဟုတ်တော့ဘူး။ နှင်တို့အတိတ်က ဖုန်တက်နေ
ပန်းချီကားလို ဝါးထားထားဖြစ်နေပြီဟဲ့”

ခေါင်းထဲမှာ မိုက်ခနဲဖြစ်သွားရပါ၏။ ပြောရက်ထဲ
တာ စံရယ်။ ဒါကိုသိသိကြီးဖြစ်ပါလျက်နဲ့ ဒီလိုရင့်ရင့်သီးသီး
ပြောဖြစ်တဲ့အထိ နင်ရက်စက်လွန်းတာတော့ မကောင်းပါဘူး။
တဆိတ်... လွန်ချေပြီ။

“ဘယ်လိုလဲ၊ အနာထိတော့ ခံရခက်နေပြီလား။ ထု
တွဲငါးက ကြီးလှချည်ရဲ့ဆိုပြီး နင်နောင်တရနေပြီလား၊ စကား
သူက ခုဆို တစ်ကိုယ်တော် Series ခွေထုတ်ဖို့ Ready
ပြီးနေပြီ။ နင့်လိုလူကို ခေါင်းထဲမပြောနဲ့၊ စာရင်းထဲမှာထေ
ထည့်တွက်တော့မှာမဟုတ်ဘူး။ သူ မအောင်မြင်ခင်ကတည်း
လက်ကမ်းပေးပြီးသားဖြစ်တဲ့ငါ့ကို ရှေ့ဆက်လက်တွဲဖို့မရှိတော့

ရှေ့ပဒေသာစာပေ

44

“နောက်ဆို သူနဲ့အတူတူ ဘဝခရီးကိုလျှောက်ကြဖို့ပဲ
ရှိတော့တာလေ။ ဟင်းဟင်းဟင်း... Dreams to come true
တဲ့။ ငါတို့အိပ်မက်တွေ အမှန်တကယ်ဖြစ်လာတော့မှာ အသေ
အချာပဲ”

“ॐ . . . दी”

“ဒီလိုအနတ်စုတ်ကုတ်စုတ် အခန်းသေးသေးလေးထဲ
မှာ နှင်နှဲအတူနေရတဲ့ငရဲက မကြာခင်လွတ်တော့မှာလေ”

မျက်နှာကို ပင့်မော့လျက် ပြောနေသည့်စုံကို သူမ ငေးကြောင် ကြည့်နေမိတာ အကြာကြီးပါပဲ။ အိပ်မက်တွေ အမှန်တကယ်ဖြစ်လာပြီတဲ့လား။ ဟုတ်ပါတယ်ဇော်ရယ်၊ တစ်ချိန်တုန်းက စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့သမျှအကုန်လုံး ပျောက်ကွယ်ခဲ့တာ ကြာပါပြီလေ။

ဦးနှောက်ထဲမှာ ရှိနေတာကတော့ တစ်ခုတည်းပါပဲ။
အဲဒါကတော့ နှင်ပေးခဲ့ဖူးတဲ့လက်စွပ်လေးကိုပြန်ပေးဖို့ အချိန်တန်
ပြီဆိုတာပါလေ။

• • •

ရွှေဝဒေသာစာပေ

အခန်း (၂၂)

တိုက်လှေကားမှ ဆင်းလာခဲ့စဉ် ခြေလှမ်းတို့က အား
မပါလှ။ စိတ်က လူနှင့်မကပ်သည့်နှယ် မှိုင့်တွေနေလေ၏။

“စကားဖြူ”

“ဟင်”

ဘေးနားကပ်ခေါ်လိုက်သံကြောင့် အလန့်တကြားဖြစ်
သွားရပါ၏။ Platform ဘေးမှာ ကားတစ်စီးလုံး ရပ်ထားတာ
ကိုတောင် သူမသတိမထားမိတာပါလားနော်။

“ဒေါက်... ဒေါက်တာ”

“Phone ဘာလို့ခွင့်ထားတာလဲ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

အလို! Phone ဆို၍ ညက စားပွဲပေါ်တင်ထားလား။
အံ့ဆွဲထဲ ထည့်သိမ်းထားမိသလားတောင် မမှတ်မိတော့ပါလေ။
ပြောတော့ဖြင့် Phone ယူထားရင် လူမလာဘူးဆိုပြီး အခုတော့
လူတစ်ယောက်လုံး ရောက်လာပြန်ပါရောလား။

“ဘာကိစ္စရှိလို့ပါလဲ ဒေါက်တာ”

“လာကြိုတာလေ စကားဖြူရဲ့”

“ပြောတော့မလာဘူးဆိုပြီး”

တီးတိုးညည်းမိတော့ သူက ဟက်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်
လိုက်လေ၏။ လူကို ကလေးလို ထပ်ပြီးလှောင်နေတာများလား။
တည်ကြည်တဲ့ရုပ်ရည်ကြောင့်သာ သူ့ကိုအထင်မသေးစုံတာပါ။

“ဒီနေ့ Doctor Rosi လာပြန်ထိုင်ပြီဆိုတော့ ကိုယ်
တာဝန်ယူစရာမရှိတော့ဘူးလေ။ ကျောင်းရှေ့အထိတော့ ပို့ပေး
ပါရစေ”

“ကျွန်မ... အန်တီစန္ဒီနဲ့ ပြဿနာမဖြစ်ပါရစေနဲ့လား
ဒေါက်တာ”

“ဟောကြည့်... ပြောပြန်ပြီ”

“ဒီအလုပ်က ကျွန်မအတွက် အရမ်းကိုအဆင်ပြေလွန်း

တာမို့ လက်လွှတ်ရမှာကို သိပ်စိုးရိမ်ပါတယ်”

“ကိုယ်တစ်ယောက်လုံး ရှိနေပါလျက်နဲ့ ဘာတွေစိုးရိမ်
စရာရှိလဲ စကားဖြူ။ အားကိုးလိုက်စမ်းပါ။ အားကိုးခံချင်လွန်း
လို့။ ဟင်... ဘယ်လိုလဲ”

စွတ်ပါပဲလားနော်။ ပြောချင်ရာပြောနေသည့်သူ့မျက်နှာ
က အလိုလိုချိုမြဲနေတာလေ။ အပိုင်တွက်ထားပုံပါပဲလား။ မတူ
ညီတဲ့အလွှာနှစ်ခုကို ဘယ်လိုများ ညှိချင်နေသလဲရှင်ရယ်။

“ကျွန်မတောင်းပန်ပါတယ် ဒေါက်တာ”

“ကိုယ်ကြားချင်တာ အဲဒါမဟုတ်ဘူးလေ”

“ဒေါက်တာ့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ”

“ကားပေါ်ရောက်မှပဲ ဆက်ပြီးပြောတော့လေ။ အခု
ကားပေါ်တက်လိုက်ပါ”

“Phone... ယူထားရင် လူမလာဘူးလို့ ပြောခဲ့တယ်
မဟုတ်လား”

“ဒါဖြင့် Phone ဘာလို့ ဖွင့်မထားသလဲ၊ ပြောဦး”

စိတ်ကြီးရယ် ညစ်ပျံ့။ သက်ပြင်းကိုသာ ကျိတ်ရှိုက်လိုက်
ပြီး ကားပေါ်တက်ထိုင်လာရတော့သည်။ ကြိုက်သလိုသာပြော၊

လုပ်ချင်ရာသာ လုပ်ပေတော့ ဒေါက်တာရယ်။ ကျွန်မက ရှင်တို့ အသိုင်းအဝိုင်းအောက်မှာ ရှိနေတဲ့ဝန်ထမ်းပေကိုး။ နိုင်ချင်သလို သာ နိုင်စားကြပါတော့။

ကျောင်းကအနီးမှာ ရှိပေမယ့် ကားကိုလမ်းတစ်ဖက် ကွေ့ပြီး ဆန်ကျင်ဘက်ကိုမောင်းလိုက်တာမို့ သူမ မျက်လုံးပြူး သွားရလေ၏။ အလို! ဒါက ဘယ်ကိုခြေဆန်ရပြန်တာလိမ့်။

“ဒေါက်တာ”

“ကိုယ် Breakfast စားမလာလို့ တစ်ခုခုစားကြရ အောင် စကားပြု”

“ကျွန်မ ဘာမှစားချင်စိတ်မရှိတူး ဒေါက်တာ။ ကျောင်း ကိုပဲ သွားပါရစေ၊ ကားသာရပ်ပေးပါ။ ကျေးဇူးပြု၍”

သူက သူမပြောနေသည့်ကြားထဲမှ မောင်းချင်ရာဆက် မောင်းနေခဲ့ပြီး ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှေ့ ထိုးရပ်လိုက်လေသည်။

“ကော်ဖီပြန်ပြန် တစ်ခုခုတော့ သောက်လိုက်ပါ စကား ဖြူ။ ဒီဆိုင်မှာက အပူအအေးအစုံရသလို မြီးရှည်တို့ ခေါက်ဆွဲ ကြော်တို့လို အစားအသောက်တွေပါရောင်းတဲ့ Restaurent အသေးစားလေးပဲ။ လာပါ”

ရှာနိုင်တဲ့လူဆိုတော့လည်း ဖြုန်းနိုင်ပေမပေါ့။ စိတ်မပါ ဘဲ လုပ်ရတဲ့အလုပ်လောက် စိတ်ပျက်စရာကောင်းတာ မရှိတော့ ပါလေ။ ကလေးကို သံယောဇဉ်ဖြစ်တာမှန်ပေမယ့် ဒီလူ ဤမျှထိ သူမအပေါ်မှာ အခုလိုနိုင်စားလိမ့်မည်ဟု ထင်မှမထားတာကိုး။

“ထိုင်း၊ ဘာစားချင်လဲ၊ ထမင်းကြော်စားမလား”

“ဟင့်အင်း”

“တစ်ခုခုတော့ စားပါ၊ စကားပြုရယ်၊ ဟိုတလောက ဖျားထားတာ ဘာကြာသေးလို့လဲ။ မျက်နှာလေးတောင် ချောင် ကျနေပြီ။ ဒါဖြင့် ကော်ဖီတော့ သောက်ပါနော်”

သူမ ဘာမှပြန်မဖြေရသေးခင် အနီးသို့ရောက်လာသည့် Waiter ကို သူက မှာစရာရှိတာ မှာလိုက်လေ၏။ တစ်အောင့် အကြာမှာတော့ ကော်ဖီနှစ်ခွက်နှင့် ပူတင်းတစ်ပွဲ၊ ပေါင်မုန့်ကြော် တစ်ပွဲ၊ ဟမ်ဘာဂါတစ်ပွဲတို့ စားပွဲပေါ်ရောက်လာတော့လေ၏။

ဪ... အိမ်မှာက သူမက စံကို၊ ဂရုစိုက်နေရပြီး အခုကျ သူမကို ဒေါက်တာက ဂရုစိုက်နေတာလေ။ မေတ္တာဆို တာ အသွားအပြန်ရှိတာမှန်ပေမယ့် ဒီအဆိုပြုချက်ကို သူမက ယုံရခက်ခက်ဖြင့် ကန့်ကွက်ချင်နေတာအမှန်ပါပဲ။

“သုံးဆောင်ပါဦး၊ နောက်မကျစေရပါဘူး စကားဖြူရဲ့။ ကိုယ် အချိန်မီလိုက်ပို့ပေးနိုင်ပါတယ်။ စိတ်ချပါ”

ကော်ဖီခွက်ကို သူမ မကိုင်ရသေးခင် သူက သူ့ရှေ့က ကော်ဖီခွက်ကိုယူလျက် ဇွန်ဖြင့် ဖြည်းဖြည်းချင်းမွှေကာ နွေးစေလေ၏။ သူ့ဇနီးရှိစဉ်တုန်းက ဒီလိုကြင်နာမှုကို မည်သို့ကျေ့နပ်နိုင်သည်မသိသော်ငြား သူမကတော့ အတော့်ကိုစိတ်အိုက်နေလေပြီ။

“ဘာလဲ မြင့်မိုရ်”

“ရှုး! . . .”

သူငယ်ချင်းနှစ်ဦးမေးတာကို သူ့အချက်ပြလိုက်ပြီး သူမတို့ကို စိုက်ကြည့်နေမိ၏။ ဆိုင်ထဲဝင်ထိုင်တာကို ကားပေါ်က ဆင်းလာသည်မှစ၍ လှမ်းမြင်နေရတာလေ။ ဒါ ဟိုတစ်ခါ သူမကို တိုက်ခေါ့ထိ လိုက်ပို့ပေးခဲ့တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ပါပဲ။

စကားရဲ့အမျိုးသားလေလား။ မပြစ်နိုင်ပါ။ ဇနီးခင်ပွန်းဆိုရင် ဒီထက်ပိုပြီးရင်းနှီးတဲ့အကြည့်မျိုးအပြုံးမျိုးနဲ့ ပြောဆိုဆက်ဆံနေမှာအမှန်လေ။ အခုမြင်နေရတာက ဇင်ယော်တောင်မျှက်ခုံးနှစ်ဖက် တွန့်လိမ်နေသည့်အထိမျိုးထားပြီး စိတ်အိုက်နေတဲ့

ပုံစံမျိုးကို။

“အဲဒါ ဘယ်သူလဲ”

“ငါ့နလုံးသား”

“ဘာ!”

“ငြိမ်ငြိမ်နေကြပါကွ၊ ငါကြည့်နေတာ”

“ဘေးကဘဲကြီးက ဘာလဲကွ”

“သူ့ယောက်ျားလား”

“မပြစ်နိုင်ဘူး”

ကော်ဖီခွက်ကို သူမရှေ့သို့ပြန်ချပေးလိုက်စဉ် ကန့်လန့်ကာချထားသည့်မျက်ဝန်းတို့က ပင့်မော့ပွင့်လာလေ၏။ လှတုန်းပါပဲ။ အရင်ထက်ပိုပြီး ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်လျက် ကျက်သရေရှိတဲ့အလှကို ပိုင်ဆိုင်ထားတုန်းပါလေ။ ဒီပုံပန်းသဏ္ဌာန်ကို ကလေးတစ်ယောက်အမေ အိမ်ထောင်သည်လို ဘယ်သူက ယုံမှာတဲ့လဲ။

ဟော! သူစိုက်ကြည့်နေတာကို စိတ်မလုံ၍ပဲလားမသိ၊ ဖျတ်ခနဲဘေးဘက်သို့ သူမအကြည့်ရောက်သွားစဉ် နှုတ်ခင်းအစုံပွင့်အာသွားလေ၏။ အံ့ဩတယ်ပေါ့။ သူရှိနေတာကိုမသိဘဲ ငါထိုင်လိုက်တဲ့ ဆိုင်ထဲမှာ သူမမျက်နှာ အနည်းငယ်ရဲလာသည့်

နယ်ပါ။

အာကြောင့်လဲ၊ တစ်ခုခုကို ဖုံးကွယ် သိုဝှက်ထားသလို မျိုး အမှအရာမျက်စရာမလိုပါဘူး စကားရယ်။ မင်းကိုယ်တိုင် ကလည်း ကိုယ့်ကို သုသုနဲ့ပတ်သက်နေတယ်လို့ မြင်ခဲ့ဖူးတာမဲ့ မဟုတ်လား။

“စကားဖြူ”

ခုံမှထရပ်လိုက်တာမို့ ဟိုလူထဲမှ တားမြစ်သံ ထွက်လာ လေ၏။ နာမည်အရင်းကိုခေါ်တာပါလား။ ဇနီးသည်ဆိုရင် ‘မြ လေး’ လို့ပဲဖြစ်ဖြစ် အဖျားဆွတ်ခေါ်ဝေါ်နိုင်တာလေ။ ကောင်းပြီ စကားဖြူ၊ ကိုယ် စပြီးလှုပ်ရှားကြည့်မယ်နော်။

“ကျွန်မ သွားတော့မယ်”

“နေပါဦး၊ ကိုယ်လိုက်ဖို့မယ်လို့ပြောထားတဲ့ဟာ။ ခဏ လေးပါ”

သူမလက်ကောက်ဝတ်ကို လှမ်းဆွဲထားတာမို့ မျက်နှာ နီလျက် ရုန်းလိုက်လေ၏။ သေချာသလောက်ပါပဲ။ စကားရဲ့ ခင်ပွန်းမဟုတ်တာကိုလေ။ သူမလက်ကို ကိုင်တဲ့လူရဲ့လက်ကို အတင်းရုန်းနေတုန်း သူ အနီးဆုံးကို ရောက်ခဲ့ပါလေ၏။

“စကားဖြူ”

“စကား”

သူမအကြည့်က မျက်လုံးလွှဲကာ လက်ကိုရုန်းနေတုန်း ပါပဲ။ သူ့ခေါ်တာကိုမကြားချင်ယောင်ဆောင်တာ သိသာနေတာ လေ။ ဟိုလူက မတ်တပ်ရပ်ရင်း သူ့ကိုကြည့်လိုက်ပုံက တအံ့ အကြပါပဲ။ ပြောတော့ စကားဖြူ၊ ဘယ်သူက မင်းနဲ့အရင်းနီးဆုံး သူလဲ။

“ကိုယ်စကားပြောစရာရှိတယ်”

“ငါ့မှာ ဘာမှပြောစရာမရှိဘူး”

မျက်နှာထားတည်ကာ မာသွားပုံက စောစောကနှင့် ဆိုင်တော့ပါလေ။ ဘယ်လိုလဲ၊ သူက စကားကိုသိစွာဖောက် ခဲ့ရန်သူလို ဖြစ်နေပြီလား။ မဟုတ်သေးဘူးနော်၊ မင်းကို မောင် ပြောစရာတွေ အများကြီးရှိနေသေးတာပါလေ။

“ခဏလေးပါပဲ စကား၊ အပြင်မှာတွေ့ဖို့ နာဂီပိုင်းပဲ ဖြစ်ပြန်”

“နင်နဲ့ငါကြားမှာ ဘာကိစ္စမှမရှိတော့ဘူး၊ ဇာနည်ဇော်”
‘ဇာနည်ဇော်’တဲ့၊ တစ်ကြိမ်မှမခေါ်ဖြစ်ခဲ့တဲ့ နာမည်ရင်း

ကို ခေါ်လိုက်ပုံက စိမ်းသက်လှချည်လား။

“ဒီတော့ တွေ့စရာလည်းမလိုအပ်ဘူး”

“ကိုယ့်မှာပြောစရာအများကြီးရှိနေတာမို့ ခွင့်ပြု”

“ကျစ်!...”

“အပြင်မှာ တွေ့ခွင့်မပေးရင် အိမ်ကိုပဲ ကိုယ်လာခဲ့မယ်”

ဒီညနေပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့”

“ငါမရှိဘူး”

“စကား”

“ကျွန်မ ကျောင်းသွားဖို့ အချိန်တော်တော်လွန်နေပြီ
ဒေါက်တာ”

“OK!...ကိုယ်လိုက်ပို့ပေးမယ်”

“စကား”

သူက စကားရဲ့လက်မောင်းကို ဆွဲလိုက်တာမို့ သူ့
သို့ ယိုင်သွားသလိုဖြစ်သွားရပါ၏။ ဆရာဝန်က သူ့လက်ကိုင်
ကာ ဆွဲဖြုတ်လိုက်လေသည်။

“မင်းဘာလုပ်တာလဲ”

“ခင်ဗျားက ဘာမို့လို့ ဝင်ပါနေတာလဲဗျာ”

ကျွန်တော်က”

“ဒီမှာ ဇာနည်ဇော်၊ နင့်မှာ သုခေတ်ခံတစ်ယောက်လုံး
ရှိနေပါလျက်နဲ့ ငါ့ကိုဘာအနှောင့်အယှက်မှ မပေးပါနဲ့တော့။ နင့်
ကိုယ်နင် သိက္ခာရှိတဲ့လူတစ်ယောက်ဆိုရင် နားလည်မှုရှိသင့်ပါ
တယ်”

“ကိုယ်...”

“သွားကြမယ် ဒေါက်တာ”

ကျောခိုင်းလိုက်စဉ် ပါးပြင်ထက် ပေါက်ခဲနဲ့စီးကျသွားရ
သည်မျက်စည်ကို သူ မမြင်စေလိုပါလေ။

❧ ❧ ❧

အခန်း (၂၃)

“မေဗြ”

“ရှင်... ခြေထောက်၊ နီနီ၊ ဘာပြောချင်လို့လဲ”

“မမကိုတွေ့ချင်လို့တဲ့၊ အန်တီခေါ်ခိုင်းလိုက်လို့”

“အန်တီ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဒေါ်စန္ဒီတင်ပါ”

ကလေးတွေကို ကြာဇူးပုံစက္ကူခေါက် သင်ပေးနေရင်း
သူမလက်ထဲမှစက္ကူရုပ်က ရုတ်တရက်ပြုတ်ကျသွားရပါ၏။ အလို၊
သူမ စိုးရိမ်နေမိတဲ့ကိစ္စက ရောက်လာပါရောလား။

“ခဏလေးပါ နီနီ၊ အန်တီကို နည်းနည်းလောက်စောင့်

ရွှေဝဒေသာစာပေ

ပေးဖို့ပြောထားပေးပါ။ ဒီမှာ သင်လက်စနဲ့မို့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ မေ”

နေလယ် (၂)နာရီကျော်မှ ဒီကို ဘာကိစ္စနဲ့များ ရောက်
ချလာပါလိမ့်နော်။ နောက်ဆုံးအဆင့် လေမှုတ်ကာ ကြားဖူးလေး
ကို ဖောင်းလိုက်ပြီး အသင့်လိပ်ထားသည့်စက္ကူချောင်းလေးကို
ထိုးပြလိုက်ပါ၏။ ကူသင်ပေးနေသည့်မဝါကို လက်လွှဲအပ်ကာ
အခန်းထဲမှထွက်လာခဲ့ရတော့သည်။

ဘုရားသိကြားမ'လို့ အလုပ်ချက်ချင်းကြီး မဖြတ်လိုက်
ပါနဲ့ဦး။

ရုံးခန်းအပြင်မှာ (အထဲသို့ချက်ချင်းမဝင်ဖြစ်သေးဘဲ) ရပ်
နေမိသေးသည်။ ခြေဖျားလက်ဖျားတွေက အရိုလိုတုန်ရီအေး
စက်နေလို့လေ။

“ദേവ്! ദേവ്!”

“ဝင်းခွါ”

တံခါးကိုအသာတွန်းလျက် အတွင်းသို့ ခြေလှမ်းဝင်လိုက်၊
မိစဉ် ဒေါ်စန္ဒီတင်၏မျက်လုံးစူးစူးအကြည့်က ရွှေရောင်ကိုင်မျက်
မှန်ပင့်ပြီး သူမထံရောက်လေ၏။ ၎င်းထံ စိမ့်ခနဲအေးစက်သွားရ

ဘာအမှန်ပါ။ အန်တိုကို သူမ Interview ဖြေခဲ့စဉ်အပါအဝင် စကားပြောဖူးသည့်အကြိမ်က သုံးကြိမ်လား ရှိသေးတာလေ။

“ထိုင်ပါ စကားပြော။”

“ဟုတ်ကဲ့”

စားပွဲရှေ့ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပေမယ့် စကားမပြောသေး
မိဘ သူမတစ်ကိုယ်လုံးကို သိမ်းကန့်ကြည့်နေတာမို့ ရင်တုန်
လိုက်တာမပြောပါနဲ့။ အခုမှ သူမအဖြစ်က ကျောင်းအုပ်ကြီးရှေ့
(ခုံးခန်းထဲ)ရောက်နေရတဲ့ မူလတန်းကျောင်းသူလေးအဖြစ်မျိုး
နဲ့ တူနေတာလေ။

“မင်းမှာ ချစ်သူရှိလား”

“၇၆!”

ထင်မထားသည့်မေးခွန်းကို ပြန်းစားကြီး ဘာပြန်ဖြေ
ရုန်းမသိဘဲ အံ့သြနေမိပါ၏။ ဒေါ်စန္ဒီတင်က သဘောကျသည့်
နယ် မိန့်မိန့်ကြီးပြုံးလိုက်လေသည်။ ဘာကြောင့်များပါလိမ့်။

“မေးရင်ဖြေလေ စကားဖြူ”

“မရှိ... မရှိပါဘူး အန်တီ”

“အရှင်တုန်းက ချီခွံဖူးလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဘယ်တုန်းကလဲ”

“နယ်မှာနေတုန်းကပါ”

“ဒါဖြင့် အခုလောလောဆယ် ဘာနှောင်ကြီးမှမရှိဘူး ပေါ့လေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ထပ်ပြီးပြန်ချေပြီ။ ဟိုတလောလေးကပဲ ဒေါက်တာနှင့် သူ ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ထိပ်တိုက်တိုးခဲ့တာကို မပြောဖြစ်။ အတိတ် ကို အတိတ်မှာ ထားခဲ့ဖို့ ဒေါက်တာကိုယ်တိုင်ပြောခဲ့တာမို့ မျက် ရည်ကျနေလျက်မှာ တိခန့်အတိတ်တိခဲ့တာ ပူပူနွေးနွေးသာ ရှိနေ သေးတာလေ။

“အန်တီသားဒေါက်တာမိုးစက်တင်ကို ဘယ်လိုမြင်လဲ”

“ရှင်!...”

“သိချင်လို့မေးတာမို့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဆွေးနွေးနေတာ ပါ စကားဖြူ။ သားက မင်းကို Propose လုပ်ပြီးပြီဆို”

သူမမျက်နှာ ပူနွေးလာရတော့၏။ သိနေပါတယ်။ ဒေါက် တာပျိုတို့မီးက နောက်ဆက်တွဲလောင်တော့မှာလေ။ ဘာလုပ်

ရမလဲ။ ဘေးနားမှာ အားပေးမည့်သူရယ်လို့ တစ်ဦးတလေမှ ရှိ မနေခဲ့ပါချေ။

“သားမှာ ကလေးတစ်ယောက်အဖေ မုဆိုးဖိုဆိုတဲ့ပြစ် ချက်လေးတစ်ခုကလွဲရင် အစစအရာရာ ပြည့်စုံတဲ့သူဆိုတာကို မင်းသိမှာပါ”

“သားအနီးမှာ အဆင့်အတန်းအမျိုးမျိုးက မိန်းကလေး ပေါင်းမြောက်များစွာရှိနေပါလျက်နဲ့ ဘယ်သူ့ကိုမှမိတ်မဝင်စား ဘဲ မင်းကိုမှရွေးချယ်ခဲ့တာပဲ စကားဖြူ”

“ကျွန်မ”

“အရှင်ဆုံးပြောရရင် မင်းလောက်အဆင့်လေးနဲ့ မိန်း ကလေးကို သားနဲ့သဘောမတူချင်တာအမှန်ပဲ”

ရင်ဘတ်ထဲ အောင့်သက်သွားရပါ၏။ သဘောမတူတူး ဆိုရင်လည်း ဒေါက်တာကို အစောကြီးကတည်းက တားသင့်တာ ပေါ့ အန်တီ။ အခုမှ ကျွန်မကိုလာပြောလို့ ဘာထူးမှာလဲ။

“ဒါပေမဲ့ မအေဖြစ်တဲ့ ငါကပဲ သားသမီးသံယောဇဉ် ကြောင့် အရွှေ့ပေးရတော့မယ်။ အဲဒီနေ့က တိုသားအမိအကြီး

အကျယ်စကားများခဲ့ကြရတာ အမှန်ပဲကွယ်”

“ကျွန်မ... ကျွန်မ... ဒေါက်တာကိုငြင်းထားပြီးပါပြီ အန်တီ”

“ဘယ်လို”

အန်တီက အံ့သြသွားသည့်နယ် သူမကိုငေးကြည့်နေပါ၏။ ‘မင်းလောက်အဆင့်’ဆိုတဲ့အတိုင်းအတာက ရင်ထဲမှာ သံချွန်နဲ့ ထိုးမွှေနေသည့်နယ် ခံရခက်စေတာလေ။ သူမဘဝက ဖိနပ်ဖြစ်နေရင်တောင်မှ ခြေနဲ့အနင်းခံနေတဲ့ခြေဖဝါးကို မနာကျင်အောင် ကာကွယ်ပေးတဲ့အရာလိုပါပဲ။ အခုတော့ သူမအတွက် ဘယ်နေရာကိုမှမဖြစ်ချင်တော့ပါလေ။ အလုပ်ထွက်ပြီး ဘဏ်မှာ အပ်ထားတဲ့မေမေအမွေ သိန်း (၅၀)နဲ့အရင်းအနှီးလုပ်ပြီး စီးပွားရှာ ရေးရောင်းတဲ့ကိုယ်ပိုင်ဘဝမှသာ စိတ်အချမ်းသာဆုံးဖြစ်တော့မှာပါပဲလား။

“နည်းနည်းပါးပါး အချိန်ယူစဉ်းစားပါဦးလား စကားဖြူ”

ဘာသဘောလဲ၊ သဘောမတူဘူးပြောနေမှတော့ ရပ်နေရာက အပ်ဆုတ်တာကသာ သူမအဖို့ စိတ်အသက်သာဆုံး

ဖြစ်မှာပါလေ။

“ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်ပြီးပါပြီ အန်တီ”

“မဟုတ်သေးပါဘူး၊ အန်တီသားမှာ ဘာပြစ်ချက်များရှိနေလို့လဲကွယ်”

“မရှိပါဘူး အန်တီ၊ ဒေါက်တာကို သားမိုးသက်တံရဲ့ ဖခင်အဖြစ်နဲ့ရော ဆရာဝန်တစ်ဦးအနေနဲ့ပါ ကျွန်မလေးစားရိုသေလျက်ပါ”

“ဒါဖြင့် ဘာလို့ မင်းငြင်းရတာလဲ စကားဖြူ၊ အန်တီ သဘောထားကို ပြောထားပေမယ့် အန်တီမြေးလေးကိုက မင်းကို သိပ်ပြီးတွယ်တာနေတာဆိုတော့ အန်တီဘက်က အလျော့ပေးဖို့ စိစဉ်ထားပြီးပါပြီ။ မင်းသာခေါင်းညိတ်နိုင်မယ်ဆိုရင် အန်တီဘက်က အတွင်းပစ္စည်းတွေနဲ့ရော ငွေကြေးနဲ့ပါ မင်းအတွက် မေးနိုင်ပါတယ်။ တကယ်ပါ စကားဖြူ”

အလိုလေး... လက်နက်ကြီးနဲ့ကို ထုပါရောလား။ ရှင့်အမေကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့များ ခြိမ်းခြောက်ထားတာပါလဲ ဒေါက်တာမိုးစက်တင်။ ဂုဏ်ဖြင့်သူလူကြီးတစ်ဦးအနေနဲ့ အကြောင်းမရှိဘဲ ဒီလိုလိုက်လျောမှုတွေနဲ့ ကျွန်မကို ဖျားယောင်းစရာမှမရှိတာ

လေ။ ရှင်တို့ရဲ့ပွက်ဖဲက ဘာများပါလဲ။

“တောင်းပန်ပါတယ် အန်တီ၊ ကျွန်မ ဘာကိုမှမမက်
မောပါဘူး”

“သေချာလို့လား စကားဖြူ၊ မြေးလေးကို မင်းမချစ်
ဘူးလားဟင်”

မြေးလေးတဲ့။ နောက်ဆုံးလက်နက်လေးပဲလား။ အာရုံ
က သူမအနား အမြဲတကပ်ကပ်ဖြစ်နေသည့်ကလေးငယ်ကို မြင်
ယောင်လိုက်မိပါ၏။ တိတိတာတာနှင့် အင်မတန်စကားတတ်
သွက်လက်ပြီး ချစ်စဖွယ်ကောင်းတဲ့ကလေးငယ်ကို ဘယ်လိုမျိုး
သံယောဇဉ် လွယ်လွယ်ဖြတ်နိုင်မှာတဲ့လဲ။

မဖြစ်ဘူးနော်... လုံးဝမဖြစ်ဘူး။ သူမသာ ခေါင်းညှိတ်
ဖြစ်ခဲ့ရင် နောက်ကွယ်မှာ အမနာပ ပြောကြမယ့်စကားလုံးတွေ
ကြားမှာ သိက္ခာတွေ ခြေဖဝါးအောက် လျှောကျကုန်ဖို့သာ ရှိ
တော့မှာလေ။

“ကျွန်မ စိတ်မကောင်းပါဘူး အန်တီ”

“စကားဖြူ”

“သားကို ကိုယ့်တူကိုယ်သားလို ချစ်နိုင်တာမှန်ပေမယ့်

ဝန်းနှံ့စွာ၊ နှစ်လုံးသားတစ်ခု၊ အသည်းတစ်ခြမ်း

အန်တီကမ်းလှမ်းချက်ကိုတော့ လက်ခံနိုင်တာ ခွင့်လွှတ်ပါ။ ကျွန်မ
အနူးအညွတ်တောင်းပန်ပါတယ်ရှင်”

“အန်တီဘက်က ဘာများထပ်ပြီးလိုက်လျောပေးရမလဲ
ဆိုတာကိုသာ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောပါသမီးရယ်။ အန်တီအတတ်
နိုင်ဆုံးလုပ်ပေးပါမယ်”

သမီးတဲ့။ အခေါ်အဝေါ်တောင်မှ ပြောင်းခေါ်လာချေပြီ။
မပျော့သွားလေနဲ့ စကားဖြူ။ နင့်စိတ်သာ ပျော့ပါသွားရင် နင့်
ဘဝကြီးတစ်ခုလုံး ရှုံးမှာ အသေအချာပဲ။

“ဒါဆိုရင်တော့ ကျွန်မတစ်ခုတောင်းဆိုချင်ပါတယ်”

“ဘာကိုလဲ... ပြောလေ”

မျက်လုံးတွေ ဖျတ်ခနဲ တောက်ပသွားတာပါပဲလား။
Sorry ပါ အန်တီရယ်။ မျှော်လင့်ချက်ကိုခိုက်ချိုးတယ်လို့ မယူဆ
လိုက်ပါနဲ့။ ကျုံးထဲမှာ ရှိနေတဲ့ဆင်လို၊ လှောင်ချိုင့်ထဲက ငှက်
လို၊ ထောင်ချောက်မိနေတဲ့ကြွက်ကလေးလို ဘဝမျိုးနဲ့ ကျွန်မ
အတွက် အန္တရာယ်ရှိလာနိုင်လို့ အခုလိုခွင့်တောင်းရတာပါရှင်။

“ကျွန်မကို အလုပ်ထွက်ခွင့်ပြုပါ”

“ဘာရယ်”

“ဒီညနေပဲ Resign တင်သွားပါ့မယ်အန်တီ။ ကျွန်မ အပြုအမူအပြောအဆိုတွေဟာ အကယ်၍ရှိင်းပြသလိုဖြစ်နေရင် ခွင့်လွှတ်ပေးဖို့တောင်းပန်ပါရစေ”

အန်တီက မတ်တပ်ရပ်လျက်မှ ယိုင်ခနဲဖြစ်သွားလေ၏။ ဘာဖြစ်ကုန်တာလဲ၊ ငြင်းဆန်မှုတစ်ခုနောက်မှာ ကြေကွဲခြင်းဆိုတာ အနည်းနဲ့အများရှိတတ်တာမှန်ပေမယ့် ကာယကံရှင်ဖြစ်တဲ့ သူမလောက် အန်တီမှာ ထိခိုက်နာကျင်စရာမှမရှိတာ။

“မပြင်နိုင်တော့ဘူးလား”

“...”

“မင်းသာ... မင်းသာ ဒီအလုပ်ကနေ ထွက်သွားမယ်ဆိုရင် နောက်ဆက်တွဲဖြစ်လာမယ့်ကိစ္စတွေကို အန်တီဘယ်လိုရှင်းရပါ့မလဲ”

“ရှင်”

နောက်ဆက်တွဲကိစ္စတဲ့။ လာပြန်ချေပြီ။ ထင်ထားသည့်အတိုင်း ဝှက်ဖဲကတော့ ရှိတာအသေအချာပါပဲလေ။ အန်တီက ထိုင်ခုံမှာ ပြန်ထိုင်ချလိုက်ပြီး နဖူးကိုလက်ထောက်ထားလိုက်လေ၏။ ပြောစရာဆွေးနွေးစရာကုန်ပြီမို့ ပြန်ချင်ချေပြီ။

“အန်တီ”

လက်တစ်ဖက်ထောင်ပြလိုက်တာမို့ ဘာမှမဖြစ်ဘူးထင်ပါရဲ့။ ထပြန်ရန်ခွင့်ပြုဖို့ အမူအရာမပြသေးတာမို့ သူမ ဆက်ထိုင်နေရပါ၏။

“သားကိုဘယ်လိုပြောရပါ့မလဲ”

“...”

“မင်းသာ အလုပ်ထွက်သွားရင် အန်တီဘဝထဲကနေ သားအဖနှစ်ယောက်စလုံး ပျောက်သွားမှာတဲ့”

အဖျားမှာ တုန်သွားသည့်အသံကြောင့် စိတ်ထိခိုက်နေပြီမှန်း သူမသိလိုက်ပါသည်။ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ၊ မိဘက သားသမီးအပေါ် မေတ္တာထားနိုင်တဲ့ပေးဆပ်သူတွေကိုး။

သို့သော် အမေပြောဖူးခဲ့သလို အမြင့်နဲ့အနိမ့်ကို တန်းမညှိကြည့်တာ သူမအတွက် အကောင်းဆုံးပါပဲ။ ဘယ်သူမဆို တစ်ကျပ်က တစ်ဆယ်၊ တစ်ဆယ်က တစ်ရာ၊ တစ်ရာကနေ တစ်ထောင်၊ တစ်ထောင်ကနေ သိန်းသန်းကုဋေ တိုးပွားချင်ကြတာ သဘာဝပင်မဟုတ်ပါလား။

ရောင်ရဲတတ်တယ်ဆိုတဲ့အတွက်က စကားဖြူတိုက် သာ

၂၀၈

မေသဒ္ဒါမောင်

မန် အညတရမိန်းကလေးထဲမှာသာ ကိန်းအောင်းနေတာပါလေ။

၀၃ ၀၃ ၀၃

အခန်း (၂၄)

“အတော်ပဲ၊ ညီမလေးကို Publisher တစ်ဦး ဆက်
သွယ်ထားတာ ပြောမလို့လေ”

“ရှင်!”

စာမူလက်ခံသည့် မေသန္တာ (မန်နေဂျာ)ရဲ့ စကားသံ
ကြောင့် သူမ အံ့သြမိသွားရပါလေ၏။ ဘယ်လိုလဲ၊ အခုမှပြော
တာများလား။ စာမူကို စံကနေတစ်ဆင့်ပဲ ပေးနေတာလေ။ ဒီ
လမှာမှ ဝတ္ထုတိုပါသည့်မဂ္ဂဇင်းထုတ်ပြီး စာမူထုတ်ရမှာမို့ လာ
ခဲ့တာပါ။

“ဟိုကောင်မလေးလေ၊ ဘယ်သူ သုသုလား”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ရွှေပဒေသာစာပေ

“သုခေတိစံပါ အစ်မ”

“အေး... သူ့ကို ဟိုလကတည်းက မှာတာကြာနေပြီ ညီမလေးရဲ့။ မနေ့ကပဲ အန်ကယ့်ဆီ Phone ထပ်ဆက်တာနဲ့ သတိရတာ”

“ဘာကိစ္စလဲဟင်”

“အဲဒါ ညီမလေးကို အန်ကယ့်ပဲပြောလိမ့်မယ်၊ ရုံးခန်းထဲဝင်လိုက်ချေ။ သွားသွား”

“ဟိုလေ၊ ကျွန်မ ကဗျာသုံးပုဒ်ပါလာလို့”

“အဲဒါ ဒီမှာပဲထားခဲ့လေ၊ အစ်မ လက်ခံထားလိုက်မယ်၊ သွားလိုက် ညီမလေး”

“ဟုတ်”

ကြည့်စမ်း! ဒီကိစ္စကို စံ ဘာကြောင့်မပြောတာပါလိမ့်၊ ဒီစကားလေး သယ်လာဖို့ကို ဘာလို့များဝန်လေးတာပါလိမ့်နော်၊ သူငယ်ချင်းအတွက် သတင်းကောင်းလေးပါးဖို့လေးကိုတောင်းပြုစဉ်စိတ်မထားနိုင်တော့တာပါလား။

“အန်ကယ်”

“ဪ... အေး... သမီး... ဘေးလား... မတွေ့တာ”

ကြာပြီနော်။ အလုပ်တော်တော်များနေလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ထိုင်၊ သမီး၊ ဒီလိုသမီးရဲ့၊ အန်ကယ်တို့တိုက်ကနေ ဝတ္ထုတိုရေးနေကျ တလောင်သုံးဦးကို လုံးချင်းဝတ္ထုထုတ်ပေးဖို့ အန်ကယ်မိတ်ဆွေက ရွေးထားတယ်”

“ရှင်!”

“ဘာလဲ... အံ့သြသွားတာလား။ သူတိုက်က တင်သမျှကလောင်တိုင်း ပေါက်သွားကြတာချည်းပဲ သမီးရဲ့။ ကျန်ခဲ့တဲ့နှစ်တွေကတည်းက သမီးတို့ရေးသမျှ သူ့ Group က လေ့လာကြည့်ကြတာပေါ့။ အဲဒီမှာ သမီးရယ်၊ မမြေ့နင်းရယ်၊ နောက်ကိုတာရာရယ်ကို သူတို့ရွေးလိုက်တာ။ ဟိုနှစ်ဦးက အန်ကယ်ကနေတစ်ဆင့် အဆက်အသွယ်ရသွားပြီး စာချုပ်တောင်ချုပ်ပြီး လောက်ပြီ။ သမီးသဘောကရော”

ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိဘဲ ရင်ဝမှာ ဝမ်းသာလုံးက ဆိုနေလေ၏။ အမယ်လေးနော်၊ အမေသာ အသက်ရှင်နေပါက ဘယ်လောက်များ ဝမ်းသာလိုက်မလဲ။ နယ်ကနေ ပြောင်းမလာခင်မှာ ရုတ်တရက်သွေးဆောင့်တိုးပြီး ကွယ်လွန်ခဲ့ရတဲ့အမေကို

ရင်ထဲမှ နှင့်နှင့်သီးသီးသတိရမိလေသည်။

အမေ... အမေသမီးရဲ့အောင်မြင်မှုလမ်းစကို ကောင်းကင်ဘုံတစ်နေရာကနေ အမေဦးကြည့်နေမလားဟင်။

“သတ္တိရှိပါသမီးရဲ့၊ သမီးဆိုလာတဲ့ဝေဖန်စာတွေထဲမှာ ဝတ္ထုပြု ည်ရေးဖို့ အကြံပြုစာတွေ ပါလေ့ရှိတာပဲဟာ”

“စာချုပ်နဲ့ဆိုတော့ ဝန်ပိမလားထင်မိလို့ပါ အန်ကယ်”

“ဪ၊ ဒီအလုပ်ကိုလုပ်ပြီဆိုမှတော့ အနည်းဆုံး တစ်လတစ်အုပ် မှန်မှန်ရေးဖြစ်အောင် ကြိုးစားရမှာပေါ့ကွယ်”

“ဘယ်နှအုပ်တောင် ရေးရမှာလဲမသိဘူး”

“မအောင်မြင်သေးရင်တော့ ဦးဆုံး စာချုပ်က (၁၀)အုပ်စာ စချုပ်လိမ့်မယ်။ တစ်အုပ်ငါးသောင်းနဲ့ (၁၀)အုပ်စာ သမီးကြရမှာပဲ။ ဒီသုံးလေးအုပ်နဲ့ ထအောင်မြင်သွားရင်တော့ နောက်စာချုပ်တွေမှာ.. (၃၀)တွေ (၅၀)တွေ ချုပ်ရလိမ့်မယ်။ စာမူခလည်း ရောင်းအားကိုကြည့်ပြီး တိုးပေးသွားလိမ့်မယ်။ အတွေးမမှားနဲ့ သမီးရဲ့”

အမယ်လေးလေ... (၁၀)အုပ်ကနေ (၃၀) (၅၀)အုပ်တို့။ တခြားအလုပ်တွေတော့ လုပ်ဖြစ်ပါဦးမလား။ လောလော

သယ်တော့ မနေ့ကပဲ အလုပ်ထွက်ဖြစ်ခဲ့ပြီမို့ လက်ရှိအလုပ်လက်မဲ့အနေအထားဖြစ်နေတာလေ။

“ကျွန်မစဉ်းစားလိုက်ဦးမယ် အန်ကယ်”

“ကောင်းပြီ၊ အခွင့်အရေးဆိုတာ ဘဝတံခါးကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါပဲ လာခေါက်တတ်တာကို သမီးမမေ့ဖို့ အန်ကယ် သတိပေးလိုက်ပါရစေ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ် အန်ကယ်။ ကျွန်မကိုခွင့်ပြုပါဦး”

“OK! သမီးဘက်က လက်ခံပြီဆိုရင် အန်ကယ်မိတ်ဆွေကို Contact လုပ်ပေးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်ကယ်”

ရုံးခန်းထဲမှထွက်လာတော့ လူက ဝါဂွမ်းစိုင့်လေးလို ပေါ့ဝါးသွက်လက်လို့ပါလေ။ ကြိုးစားထား စကားဖြူ။ ပြာဖုံးနေတဲ့ အိမ်လေးကို လေရှေ့ပြီး ထတောက်စေပြီထင်ပါရဲ့။

မန်နေဂျာအစ်မထံမှာ ဒီလမဂ္ဂဇင်းနှင့် စာမူသတ်စဉ် ချက်နာမှအပြီးက ထိန်းမရ။ ရင်းနှီးသည့်အစ်ကိုတွေ အစ်မတွေ အရင်းတန်းစကြတာကို ရယ်မောလျက် ပြန်နှုတ်သက်လျက် စာ

ပေတိုက်ထဲမှ ထွက်ခဲ့စဉ် လူတစ်ယောက်နှင့် အမှတ်မထင်တိုက်မိလေ၏။

“အမေ့!”

“ဟာ!”

တောင်းဖန်ရန် ထိုလူကိုမော့ကြည့်လိုက်မိစဉ် သူမမျက်နှာထက်မှအပြုံးမှ ချက်ချင်းပျောက်သွားရလေ၏။

“စကား”

မျက်နှာကိုချက်ချင်းလွှဲ၍ ကျောခိုင်းလိုက်စဉ် သူက သူမလက်မောင်းကို ဖျတ်ခနဲလှမ်းဆွဲလိုက်လေသည်။ အို! စာပေတိုက်ရှေ့မှာ သူမရင်းနှီးတဲ့လူတွေသာ ဝန်းကျင်အနှံ့ ရှိနေတာ မဟုတ်လား။

“ဘာလုပ်တာလဲ၊ ဖယ်”

“ခဏလေးပါ၊ စကားရဲ့”

“ဖယ်လို့ပြောနေတယ်နော်၊ နင်နဲ့ငါကြားမှာ ဘာမှပြောစရာမရှိဘူးလို့ ဘယ်နှခါပြောရမလဲ”

“ခဏလေးပါ၊ စကားရယ်၊ ကိုယ် နယ်မှာ မင်းကိုပြန်လာရှာတုန်းကတည်းက ဝေးခဲ့ကြရတာ အခုထိပါ။ မင်း အိမ်

ထောင်ကျသွားတာရော ကလေးတစ်ယောက်ရပြီးမှ ကွာရှင်းခဲ့တာတွေကိုပါ ဘာတစ်ခုမှ ကိုယ်မသိခဲ့ဘူး”

“ဘာရယ်”

“သုခုပြောမှပဲ ကိုယ်သိခွင့်ရခဲ့တာပါ၊ စကားရယ်။ ကိုယ့်မှာ ဘာအပြစ်မှမရှိဘဲ အစိမ်းသက်သက်ကြီး မင်းမုန်းနေတာကတော့ လွန်ပါတယ်”

ဘုရားရေ! ဘာတွေပြောနေတာလဲ။ သူမကို အိမ်ထောင်ဘွဲ့ ကလေးတစ်ယောက်အမေအဆင့်အထိ ပိုးစိုးပက်စက်ပြောတာဟာလို့ စံရယ်။ ဒီလိုချိုးနှိမ်ပြီး မဟုတ်တမ်းတရားတွေ ပြောဆို နှင့်အတွက် ဘာများအကျိုးရှိလို့လဲ။ လူတစ်ဖက်သားကို သူတင်ရော ကွယ်ရာပါ နင် ဒီအထိပြောတတ်တာပါပဲလား။ အဲ့ပါ သုခေတ်စံ။

“ဟိုတလောက နင်နဲ့တွဲထိုင်တဲ့ဆရာဝန်ဆိုတာ”

“တော်ပြီ၊ ဇာနည်ဇော်”

“စကား”

ရင်ထဲမှာ ဒေါသနှင့် ဝမ်းနည်းထိခိုက်နာကျင်မှုက အုပ်ဆွဲထားသောတင်းနဲ့ ဝန်ခိုင်းမွေ့နေတော့တာပါလေ။ သူစိမ်း

ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ရှေ့မှာ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းရဲ့သိက္ခာကို အဆုံးတိုင်ချတတ်တာ မိတ်ဆွေမဟုတ်တဲ့ရန်သူပါပဲ။ ရန်သူတောင်မှ နောက်ကျောကနေ ဓားနှဲ့တစ်ဆုံးတိုင် ထိုးသွင်းလုပ်ကြံတဲ့ရန်သူပါ စံ။

ကောင်းပြီ။ ဒီပုံအတိုင်းဆိုရင် နင်နဲ့ငါ တစ်မိုးတည်းအောက်မှာ အတူနေကြဖို့ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး စံ။ ငါ့နလုံးသားကို ငါ့ဘဝကို ဒီလောက်နင်းချေနိုင်စားတတ်တဲ့ သူငယ်ချင်းနဲ့လည်း ရှေ့ဆက်လက်တွဲဖို့ လုံးဝမဖြစ်နိုင်တော့ဘူး။

တို့လမ်းခွဲကြစို့ စံ...

“ငါ့ကိုအဲဒီလိုပြောတဲ့ သုခေတ်စံဆိုတဲ့မိန်းမကို နင်ရွေးလိုက်တာ မှားတယ်လို့ပဲ ငါအသိပေးခဲ့ပါတယ်။ အဲဒါ ငယ်သူငယ်ချင်းဖြစ်ခဲ့တဲ့အတွက် လက်ဆောင်ပါ ဖာနည်ဇော်”

“ကိုယ်နဲ့သုသုက... စကား”

Taxi ကိုလှမ်းတားလိုက်ပြီး တက်လိုက်ခဲ့ပါ၏။ ပါးပြင်ထက် စီးမျောကျလာသည့်မျက်ရည်တို့က မကုန်ခမ်းနိုင်သေးပါလား။

ငါ့ကိုမှသစ္စာဖောက်လို့ နင်မြင်ခဲ့ရတယ်လို့ ဇော်ရယ်။

တကယ်တမ်းက နင်ကသာ ငါ့ကိုသစ္စာဖောက်ပြီး ငါ့နှုတ်မိုးအောက် အတူနေတဲ့သူငယ်ချင်းကို ချစ်သူအဖြစ် ရွေးခဲ့တာပါလေ။

လူဆိုတာ မှန်လို့ပဲ ကျွန်ုပ်တို့နေထိုင်တတ်ရတယ်ဆိုတာ အမှန်ပါပဲလား။ ငါ့ဘက်က ဘယ်လောက်ပဲဖြူစင်ပြီး ပြုံးပြနေပါစေ၊ နင်ပြန်ပေးတာက ညစ်ထေးမှုနဲ့ မှဲပြုံးပဲ ဖြစ်နေတာပါစံ။

ဒီတော့ တူသောအကျိုးပဲဖြစ်တော့မယ်လေ။ နင်ရိုင်းတော့ ငါလည်း မယဉ်ကျေးနိုင်တော့တာပါ သုခေတ်စံ။

Taxi ရပ်လိုက်သည်နှင့် ကားခရင်းပြီး ကားပေါ်မှဆင်းကာ တိုက်လှေကားထစ်တို့ကို ဒေါသဖြင့် ဆောင့်နှင်းတက်လာခဲ့မိလေ၏။ လက်ထဲမှာ ပိုက်ထားသည့် မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်အဖုံးမှာ လက်ရွှေ့ခွံနေတာမို့ ပြတ်မကျအောင် မနည်းကိုင်ထားရပါသည်။

“သုခေတ်စံ!...”

တံခါးဖွင့်လိုက်သည်နှင့် သူမအော်သံက အတော်ကျယ်သွားရပါ၏။ ဧည့်ခန်းဆက်တိုက်မှာ ခြေသည်းပြင်နေသည့်စံက အေးအေးသူလူပုံစံဖြင့် မော့ကြည့်လိုက်လေ၏။

“ဘာလဲ”

“ဒီအခန်းမှာ နင်ဆက်နေမှာလား။ ဒါမှမဟုတ် ငါ့ဆက်
နေရမှာလား။”

ရိုတ်သင်ပြီး ဆွဲခြယ်ထားသည့်မျက်နှာတန်းလေးက လှ
လှလေး ချိုးသွားလေ၏။ အပြစ်လုပ်ထားတာတောင်မှ ဟန်ဆောင်
ကောင်းလိုက်တာနော်။

“ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲဖြူရဲ့။ လကုန်ဖို့ နှစ်ပတ်တောင်
လိုသေးတယ်လေ။ သတိထားဦးမှပေါ့။”

“နင်နေမယ်ဆိုရင်နေခဲ့ပေတော့ သုခေတံခံ။ ငါပဲပြောင်း
မယ်”

“အဲဒါက ဘာအထာလဲကွ”

“နင်နဲ့တစ်ဦးတည်းအောက် အတူမနေသင့်တော့လို့ပဲ”

“ဘာ! နင့်စကားက ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ ပြောစမ်းပါဦး”

စံက လက်ထဲမှတံစဉ်းကို ဆက်တိစားပွဲပေါ် အသံမြည်
အောင် ပစ်ချလိုက်ပြီး မတ်တပ်ထရပ်လိုက်လေ၏။ သူမကိုကြည့်
နေပုံက မျက်လုံးတွေ လက်လက်တောက်ပနေတာလေ။

“သစ္စာဖောက်နဲ့အတူမနေသင့်တော့ဘူးလို့ ငါယူဆလို့

ပဲ”

“ဘာ!”

“နင်ဘာလုပ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ နင့်ကိုယ်နင်သိမှာပါ စံ။
နင့်အပေါ်မှာ ငါစေတနာထားခဲ့သလောက် ငါဖြူစင်ခဲ့သလောက်
ငါအနစ်နာခံပေးခဲ့သလောက် နင်ပြန်ပေးတာဒါလား။ ဟင်! ပြော
စမ်းပါဦး”

ခပ်ဟဟတံခါးက အသာပွင့်သွားလေ၏။ အခန်းဝမှာ
ရပ်နေသည့်သူ့ကိုမြင်လိုက်စဉ် သုခေတံစံမျက်နှာပျက်ယွင်းရချေ
ပြီ။ အချိန်ကိုက်ပြီးများ ရောက်လာလေသလား။

“ဖြူ... ငါ”

“ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့အချစ်ကိုရဖို့အတွက် နင် ငါ့
ကို ငါ့သိက္ခာကို ခြေနှုန်းပြလိုက်တာ သိပ်တော်တယ်သိလား။
ပြပါဦး၊ ဘယ်မှာလဲ ငါ့ကွာရှင်းခဲ့တဲ့ယောက်ျား။ ဘယ်မှာလဲ ငါ
မွေးခဲ့တဲ့ကလေး။ ဟင်!... ပြောလေ”

“ဖြူ... အဲဒါကလေ”

“လောလောဆယ် ငါ့ကိုချဉ်းကပ်နေတဲ့ ဒေါက်တာကို
တောင်မှ အဆင့်ချဉ်းမတူလို့ ငါအထပ်ထပ်အခါဒါငြင်းဆန်နေခဲ့
တာပါစံရဲ့။ မနေ့ကတင် အန်တီဒေါ်စန္ဒီတင်ကိုယ်တိုင် သူ့သားကို

လက်ခံပေးပါဆိုတာကို ခေါင်းခါပြီး အလုပ်ထွက်ခဲ့တဲ့မိန်းမပါ။
အဲဒီလောက်ထိ ငါ့သိက္ခာကို တန်ဖိုးထားတတ်တဲ့သူပါ။ ဒီလိုလူ
ကို နင်မို့ ကွယ်ရာမှာ မှီချိုးမျှစ်ချိုးပြောရက်တယ်”

ငါ့သံပါလာပြီမို့ တစ်ချက်နှိုက်လိုက်ရင်း ခုံမှာ ထိုင်ချလိုက်
မိ၏။ ရင်ထဲမှ နာကျင်မှုက နှိုင်းဆမရခဲ့။ တစ်ခြမ်းတည်းသာ ရှိ
တော့သည့်အသည်းကိုမှ တစ်စစ ဆွဲဖွဲ့ကြရတယ်လို့။ ရက်စက်
ပါ ကံကြမ္မာရယ်။

“ဖြူရယ်... ငါက”

“အဆိုးဆုံးက ငါ့ကို ထုတ်ဝေသူက တွေ့ခွင့်တောင်း
နေတာကို နင်အသိပြန်မပေးတာဘဲ။ ငါ ဒီစာပေအနုပညာကို
ဘယ်လောက်ခံမည်မြတ်နိုးသလဲဆိုတာကို နင်သိလျက်နဲ့ တစ်လ
ကျော်ကျော်မပြောဘဲ ဖူးထားတာ အံ့ဩတယ်သိလား။ ငါ့အောင်
မြင်မှာကို နင်မလိုလားဘူးလား။ နင့်အတွက် ဘာများထိခိုက်မှာ
မို့လို့လဲ။ ပြောပါဦး”

“ငါ... ငါ”

“နင် သူ့ကိုချစ်တာနဲ့ အတိတ်မှာကျန်ခဲ့တဲ့ငါ့ကို အဖတ်
ဆည်မရအောင်တော့ မပြောသင့်ပါဘူး သုခေတ်စံ။ နင်က အနိုင်

ရထားပြီးသားလူပါ။ ငါ့ရင်ကိုခွဲပြီး ငါ့ချစ်သူကိုလုယူရက်တယ်
လို့ ငါတစ်ခါမှ နင့်ကို မစွပ်စွဲခဲ့ဖူးပါဘူး။ ကံကြမ္မာက သူ့အလို
လို တို့နှစ်ယောက်ကိုခွဲထားပြီးသားပါ စံ။ ဒါကိုတောင်မှ”

“ကိုယ်နဲ့သုခေတ်စံက ချစ်သူတွေမဟုတ်ပါဘူး စကား”

“ဟင်!”

သူမ အလန့်တကြားဖြစ်သွားရပါ၏။ သုခေတ်စံက သူမ
ရှေ့မှာ (ကော်ဇောထက်မှာ) ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်သလို သူမ
တို့အနီးသို့ သူ့ရောက်လာပေတော့သည်။ ဘုရားရေ! စောစော
က ဒေါသတကြီးပြောသမျှ သူ့အကုန်ကြားသွားပြီပေါ့။

သူနဲ့စံက ချစ်သူတွေမဟုတ်ဘူးတဲ့။ ဒါဖြင့် ချစ်သူတွေ
ပါလို့ စံ ဘာကြောင့်ပြောခဲ့ပါသလဲ။ အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလေစွ။

“ဒီအကြောင်းတွေကို ဘာတစ်ခုမှမသိခဲ့တာအမှန်ပါ”

“မြင့်မိုရ်... တို့လေ”

“တော်ပါတော့ သုခေတ်စံ၊ မင်းပြောသမျှ ဘာတစ်ခု
ကိုမှ ကိုယ်မယုံရဲတော့လို့ပါ”

သူမ ငိုသံတိတ်သွားပေမယ့် စံက တသိမ့်သိမ့်ခိုက်ခိုက်
လျက်ပါလေ။ မာနတဲ့။ တလွဲမာနကိုမှ ထားခဲ့တာပါလားစံရယ်။

ငါ့ကိုထားခဲ့နိုင်ရအောင် နင့်ရဲ့တစ်လရတဲ့လစာကို နင်လောက်မှ အောင်သုံးနိုင်လို့လား။ တတိတိကုန်နိုင်တဲ့ လစဉ်ဈေးဖိုးတွေ၊ အသေးသုံးတွေ၊ မီးဖိုချေးဖိုးတွေ၊ အခန်းခကိုတောင်မှ တစ်နှစ်စာ ငွေကြိုချေတာကိုလည်း ငါပဲစိုက်ထားနိုင်တာကို သိသိကြီးနဲ့ ဘာကိုမြင်ပြီး ဘယ်လမ်းကိုမှ ထွင်မိတာပါလဲ။

“ပန်းကလေးဆိုတာ စကားဖြစ်နေတာပေါ့”

“...”

BURMESE
CLASSIC

“ကိုယ့်ကတော့ ကိုယ့်လိုပဲ အနုပညာကို ဝါသနာပါတဲ့ သူအချင်းချင်း ခင်မင်ရင်းနှီးမှုနဲ့ အခုလို တရင်းတန်း အလည်အပတ် ဝင်ထွက်မှုလုပ်ဖြစ်ခဲ့တာလေ။ မင်းအပေါ်မှာ တကယ့်ကို ဖြူဖြူစင်စင်နဲ့ သံယောဇဉ်ရှိတာကို မင်းအသိဆုံးပါ သုသု။ ကိုယ်နဲ့စကားတို့အကြောင်းကို မင်းသိအောင် အပွင့်လင်းဆုံးပြောခဲ့ပါလျက် မင်းမို့ပြောရက်တယ်”

“တို့... တို့တောင်းပန်ပါတယ် မြင့်မိုရ်။ အနိုင်ရလို့ စိတ်တစ်ခုတည်းနဲ့”

“နင်နဲ့ငါက ပြိုင်ဘက်မှမဟုတ်ဘဲ ခံ။ နင့်ကိုပြိုင်ဘက်လို့ ငါဘယ်တုန်းကမှ မခတ်မှတ်ခဲ့ဘူး”

“ဗြူ”

“မေတ္တာဆိုတာ စူးတတ်တယ် ခံ။ အထူးသဖြင့် နင့်အပေါ်ထားရှိတဲ့ ငါ့ရဲ့စေတနာကို နင်အခုလိုတုန့်ပြန်လိုက်ခြင်းအတွက် တူညီတဲ့အကျိုးကို နင်မလွဲမသွေခံစားရမှာ အသေအချာပဲ။ ပြီးပြီ ခံ။ ငါတို့ဇာတ်လမ်းကို ဒီမှာပဲအဆုံးသတ်လိုက်ကြစို့”

စံ၏ငိုသံကို မကြားချင်တော့တာမို့ နောက်မေးဘက် ဝင်ခဲ့ပြီး ရေခဲသေတ္တာထဲမှရေဘူးကိုယူကာ ဖန်ခွက်ထဲ ထည့်သောက်လိုက်မိ၏။ ရင်အပူက လျော့မသွားပါလားနော်။ ဝရံတာမှာ ထွက်ရပ်လိုက်မိစဉ် တိုက်အောက်လမ်းပေါ်မှာ ကားတွေရော လူတွေပါ ဥဒဟိုသွားလာနေကြတာကို မြင်နေရလေသည်။

“စကား”

အနီးမှာ လာရပ်သည့်သူ့ကို ပြန်လှည့်မကြည့်ဖြစ်။ ရင်ထဲမှ တန့်န့်ခံစားချက်ကို ဘယ်သူက ဝေမျှခံစားပေးနိုင်လို့လဲ။ နှစ်တွေအကြာကြီးချစ်ခဲ့ပါတယ်။ အချိန်အကြာကြီးလွမ်းနေခဲ့ပါတယ်။ ပြီးတော့ နေ့စဉ်ရက်ဆက် မျက်ရည်တွေကျခဲ့ရတာပါလေ။

“ကိုယ် ဒီနေ့အထိ စကားအပေါ်မှာ သစ္စာရှိရှိနဲ့ ချစ်

နေတုန်းပဲဆိုတာကို စကားသိအောင် ဘယ်လိုပြောပြရမလဲ”

မတုန်ပြန်မိ။

စိတ်ကောက်နေတယ်လို့များထင်နေမလား။ ဟင့်အင်း၊ စကားဖြူဆိုတာ ဘယ်တော့မှစိတ်မကောက်တတ်တဲ့ ကောင်မလေးမှန်း သူသိပြီးသားဖြစ်မှာပါလေ။

“ကိုယ့်ဘဝမှာ အစစအရာရာပြည့်စုံနေပြီ။ လိုတာတစ်ခုတည်းပဲ။ အဲဒါကို စကား သိမှာပါ”

သူမ သူ့အနီးမှ ခပ်ခွာခွာရပ်လိုက်စဉ် သူက ဝရံတာသံတန်းပေါ် ခါးကိုင်၍ ဦးလိုက်သဖြင့် ရင်ထဲထိတ်သွားရလေ၏။

“ပြုတ်ကျမယ်လေ”

ရယ်သံသဲ့သဲ့နောက်မှာတော့ သူမ၏အေးစက်စက်လက်ဖျားလေးကို သူလှမ်းဆုပ်ကိုင်လိုက်လေတော့၏။

ဒုက္ခပဲ။ သူမလက်မှာ သူ့ကိုပြန်ပေးဖို့ လက်စွပ်ဝတ်ထားမိတာလေ။ သူက မမြင်သော်ငြား သူမလက်ဖမိုးကို သူ့ပါးပြင်မှာ အသာကပ်ထားလိုက်လေ၏။ အို!... နွေးလေစွ။ ။

ပြီးပါပြီ

မမသဒ္ဒါမောင်
17th June 2012
PM 4:20

[‘ရင်ကွဲစား’နှင့် ‘ကျောခိုင်းခြင်း’နောက်တွယ်မှာ’တဖျာတို့ကို ပေးပို့ခဲ့သည့် ပဲခူးတက္ကသိုလ်ဝင်း၊ Fight(2) Canteen မှ ‘မိုးသူ’အား ကျေးဇူးအစူးတင်ရှိပါသည်။]